M. ANJELAIS

Fluturi
STRIVIȚI

M. ANJELAIS

Fluturi

STRIVIȚI

editura rao

Tuturor acelora care au ales să trăiască
atunci când simţeau că mor,
lui 29:11, şi RRRK, care nu s-a temut.

Capitolul 1

Pe când mama mea era doar o fetiță, în fiecare zi, după orele de școală, se ducea singură la locul de joacă. Mi-e ușor să-mi imaginez acele vremuri; pozele ei de când era copil aproape că nu se deosebesc de ale mele. Mă uitam deseori la fotografiile ei vechi și cu marginile îngălbenite din timpul școlii. Mama avea o înfățișare timidă și liniștită, fața rotundă și părul șaten și drept, cum îl aveam și eu, doar că în fiecare poză al ei era prins în două codițe subțiri.

A fost un copil singuratic. Nimeni nu voia să se joace cu ea, era neîndemânatica pe care niciun copil întreg la minte n-o voia în echipa lui, timida care era prea lașă să se cațăre pe bare. Și eu eram la fel. În timp ce alți copii se învârteau pe bare, se dădeau pe tobogane ca nebunii și se jucau de-a v-ați-ascunselea, eu mă dădeam în leagăn singură, lovind pământul cu piciorul și stârnind praful. Pot spune că eu și mama eram la fel când eram mici. Dar asta a fost înainte ca ea s-o cunoască pe Leigh și cu mult înainte ca eu să învăț să fiu puternică.

Nu știu prea multe despre ce s-a întâmplat înainte ca mama s-o cunoască pe Leigh, despre perioada singuratică. Acele vremuri sunt un prolog vag pentru mine, întâlnirea cu Leigh și ce s-a întâmplat după aceea constituie adevărata poveste. Cu această poveste am crescut, ascultând-o pe mama spunându-mi-o de atâtea ori, încât i-am învățat pe de rost replicile și puteam să le șoptesc ori de câte ori voiam. Povestea nu era doar despre mama,

ci și despre mine. Într-un fel, era începutul pentru amândouă. Am prețuit această poveste atât de mult, încât am lăsat-o să mă posede. Privind în urmă, după doi ani de la ceea ce mi s-a întâmplat când aveam șaisprezece ani, cred că asta a fost prima mea greșeală.

Partea mamei mele din această poveste a început într-o marți, cam cu o săptămână înainte să împlinească șapte ani. A ajuns la locul de joacă și și-a găsit leagănul în care se dădea de obicei ocupat de o fetiță care purta peste haine un tutu roz. Aceasta avea pe cap niște ochelari de soare cu strasuri, iar de picioare îi atârnau pantofii roșii cu tocuri înalte ai mamei ei. Își legăna picioarele înainte și-napoi, admirându-și pantofii, dar și-a ridicat privirea când mama s-a apropiat de ea. Părul ei era blond și ondulat și-i ajungea până-n talie. Mama mea nu mi-a spus niciodată c-ar fi invidiat-o din cauza lui, dar nu cred că se poate să fi simțit altfel.

– Cum te cheamă? a întrebat-o fetița.

– Sarah, i-a șoptit mama.

Obișnuiam să-mi mișc buzele odată cu mama când spunea partea asta a poveștii, formând un ecou replicilor ei.

– Numele de familie? a continuat fetița.

– Quinn, a răspuns mama, ezitând puțin.

– Sarah Quinn, a repetat fata. S-a uitat la cer și-apoi iarăși la pantofi. Sună ca un nume de super-erou. Numele pe care-l au atunci când nu fac chestii de super-eroi, vreau să spun. Cum ar fi, de exemplu, Clark Kent, care-i numele adevărat al lui Superman, știi?

– Da, a zis mama. Pe tine cum te cheamă?

– Leigh Latoire, a răspuns fetița.

Mama mi-a spus că era să leșine de admirație atunci.

– Sună ca numele unui star de cinema, a adăugat mama și exact așa gândeam și eu de fiecare dată când auzeam partea asta a poveștii.

– Mulțumesc, a spus Leigh cu grație. Dar nu vreau să fiu un star de cinema când o să fiu mare. Vreau să fiu o regină a piraților.

– Eu vreau să fiu veterinar pentru cai, a spus mama, care era atunci în Faza Cailor, care este o parte importantă a procesului de

maturizare, am trecut și eu prin Faza Cailor, ceea ce înseamnă că sunt, fără îndoială, o fată normală.

– Ce drăguț, a zis Leigh cu politețe.

Ea n-a trecut și n-avea să treacă niciodată prin Faza Cailor, pentru că era o fată extraordinară. Mama a înțeles imediat acest lucru. Stătea rezemată de bara de susținere a leagănului și se uita la Leigh – la ochelarii ei de soare cu strasuri, la pantofii ei roșii cu tocuri înalte, la tutu-ul ei, la părul ei lung, ondulat și blond, la ochii ei care erau de un albastru foarte, foarte deschis. Și cum se uita la ea, a început să înțeleagă că, într-adevăr, se afla în prezența unei regine. Poate chiar o regină a piraților.

– Hei, a strigat mama, vrei să vii la petrecerea de ziua mea? Mi-am invitat toți colegii de clasă.

– Sigur că da, a răspuns Leigh. Sigur voi veni la petrecerea ta, Sarah.

A fost singura care-a venit.

– Unde sunt toți copiii din clasă? a întrebat-o ea când a intrat în curtea din spatele casei mamei mele, care era împodobită cu panglici ieftine și cu baloane aproape dezumflate. Mama stătea pe treptele verandei, cu o pălărie conică ridicolă pe cap, simțindu-se teribil de rușinată că la petrecerea ei nu veniseră invitații. Când îmi spunea această parte a poveștii, îi puteam simți jena grea apăsându-mi și mie pe piept; și eu am avut parte de asemenea petreceri.

– N-au venit, a murmurat mama ștergându-și nasul cu dosul palmei.

– Ei bine, eu am venit, a spus Leigh înmânându-i un cadou ambalat în hârtie roz sclipitoare. Haide, deschide-l!

Întotdeauna mi-am imaginat ambalajul acela roz în timp ce era desfăcut și mototolit, ca și cum l-aș fi deschis cu mâinile mele. Leigh i-a dăruit mamei niște cai de jucărie, un set de patru – iepe cu mânji, o pereche de culoare aurie, cealaltă brună.

– Îți plac? a întrebat-o Leigh, nerăbdătoare.

– Îi ador, a răspuns mama.

Caii erau îndesați și moi. Știu asta pentru că prima dată când mi-a spus povestea, a luat caii de unde-i ținea, pe măsuța ei de toaletă, și m-a lăsat să-i ating.

– Știam că o să-ți placă, a spus Leigh. Hai să ne jucăm acum!

Ea și mama s-au întrecut în cursa cu oul și lingura, s-au jucat de-a „agață coada măgarului“ și de-a „vânătoarea de comori“ legate la ochi. Au lovit piñata până a ajuns o grămadă de zdrențe de toate culorile curcubeului. Au mâncat câte două bucăți de tort fiecare și au împărțit între ele toate pungile cu dulciuri. Au făcut o fortăreață din două scaune pentru grădină și un cearșaf vechi, au cărat toate bomboanele din piñata acolo și le-au devorat în secret. Mama mi-a spus că n-a contat că erau doar ele două la petrecere atunci, fără alți invitați. De fiecare dată când mi-o descria, o făcea în așa fel încât părea să fi fost cea mai grozavă petrecere care a existat vreodată. Mi-o imaginam în culori luminoase, ca un curcubeu țâșnind dintr-un fundal cu nuanțe discrete de epocă.

În timpul acestei petreceri, Leigh, pe când desfăcea cu degețelele ei ambalajul unei gume de mestecat Bazooka, i-a cerut mamei mele să devină cea mai bună prietenă a ei.

– Chiar vrei asta? a întrebat-o mama.

– Păi, tu nu vrei? i-a răspuns Leigh mirată.

– Bineînțeles că vreau, a confirmat mama.

Amândouă au râs. Când eram foarte mică, îmi plăcea partea asta. Era începutul unei prietenii de-o viață și sfârșitul perioadei de singurătate din copilăria mamei, un lucru bun, așa am crezut atunci. Dar a venit o vreme, după ce am mai crescut, când m-am întrebat cum ar fi fost viața mea dacă Leigh nu s-ar fi dat în leagăn în ziua aceea sau dacă n-ar fi fost singurul oaspete la petrecerea mamei mele. Și mi-am dorit, câteodată, într-un loc întunecat din adâncul minții mele, ca răspunsul mamei la oferta de prietenie a lui Leigh să nu fi fost unul afirmativ.

Leigh i-a cerut mamei să-i aducă un ac din casă.

– Trebuie să devenim surori de sânge! i-a spus ea nerăbdătoare.

Iar mama, ascultătoare, s-a dus în casă și i-a adus acul.

Leigh i l-a luat din mână într-un mod extrem de ceremonios și s-a împuns în degetul mare, strângându-l apoi ca să țâșnească sângele, pentru ca mai apoi să i-l înapoieze mamei, care-și mușca nervoasă buza. Avea aceeași părere față de sânge ca și mine: mai mult decât dezgustător.

– Haide, o grăbea Leigh. Poți s-o faci. Nu doare așa de rău.

Mama și-a înțepat degetul mare și, când o picătură roșie a țâșnit din vârful lui, a fost tare mândră, chiar dacă a încercat să nu se uite prea mult la ea. Apoi Leigh și-a unit degetul cu cel al mamei.

– Gata, a spus Leigh, retrăgându-și degetul ca să-și sugă sângele. Suntem surori de sânge acum și cele mai bune prietene pentru totdeauna. S-a oprit gânditoare înainte să termine: Hai să ne plănuim viețile!

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat-o mama, ștergându-și degetul de cearșaful fortărețeii improvizate.

Având doar șapte ani, nu știa că urma cea mai importantă parte a poveștii. Dar, când îmi povestea mie, fiind deja femeie în toată firea, știa, și întotdeauna își cobora vocea la partea asta și se apleca spre mine cu ochii sclipind.

– Hai să facem un plan, bine? i-a propus Leigh. Încep eu prima. A respirat adânc și a început: Când o să cresc mare, vreau să fiu regina piraților, dar, dacă asta n-o să se-ntâmple, vreau să fiu creatoare de modă și să fac haine de lux. O să am două case, una în Statele Unite și alta în Anglia – asta dacă o să fiu creatoare de modă. Dacă o să fiu regina piraților, o să trăiesc pe o corabie. Indiferent ce o să fiu, o să am un copil – unul singur, va fi băiat și-l voi numi Cadence, cel mai frumos nume la care m-am gândit vreodată. Și, bineînțeles, toată viața mea voi fi cea mai bună prietenă a surorii mele de sânge, Sarah Quinn. S-a oprit ca să respire, apoi a spus: Gata, vezi? Asta-i viața mea. Acum plănuiește-o pe-a ta.

– Bine, a răspuns mama, apoi s-a gândit pentru o clipă. Păi, când o să cresc mare, vreau să fiu veterinar pentru cai. Dacă n-o să se întâmple asta, vreau să lucrez în publicitate, la fel ca mama. Vreau o singură casă și va fi în Statele Unite. Voi avea și eu un copil, doar unul – o fată. O voi numi... Sphinx. Am învățat cuvântul ăsta

la ora de istorie, dar cred că-i drăguț. Aș putea să-i spun Sphinxie ca s-o alint. Oh, și toată viața mea voi fi cea mai bună prietenă a surorii mele de sânge, Leigh Latoire.

Celelalte replici din poveste sunt pe jumătate inventate, ce credea mama că și-au spus, dar planurile sunt citate exact. Mama n-a uitat niciodată cuvintele rostite și, după ani în care le-am tot auzit în repetate rânduri, nici eu nu le-am mai putut uita. Au rămas imprimate în mintea mea pentru totdeauna, ca un tatuaj.

– De vreme ce-o să ai o fată, poate să se mărite cu Cadence? a strigat Leigh emoționată. Apoi, când ei vor avea copii, vom fi amândouă bunici.

– Da, a încuviințat mama, vor fi cei mai buni prieteni și-apoi… aici urma partea despre care nu mi-a vorbit decât mult mai târziu… apoi se vor căsători.

Mama a părăsit fortăreața pentru câteva clipe și s-a întors cu setul de patru cai.

– Uite, Leigh, suntem noi cu Cadence și Sphinx. Tu și Cadence sunteți căluții aurii, iar eu și Sphinxie suntem murgii. A deschis cutia și a scos caii. Uite, a spus mama, dându-i lui Leigh căluții aurii, sunt căluții prieteniei.

– Și suvenire, a zis Leigh mângâind căluții aurii. Ei o să ne amintească să ne urmăm întotdeauna planurile. A luat mânzul murg cu o mână și pe cel auriu cu cealaltă. Încet, le-a unit boturile într-un sărut. Cadence și Sphinx, a șoptit ea.

Am învățat la ora de biologie că, atunci când o fetiță se naște, ea are deja toate ovulele în corp. Așa că, într-un fel, am fost martoră la acea poveste. Eu și Cadence am fost acolo în timp ce mamele noastre își făceau planuri, în timp ce ne numeau și ne logodeau. În timp ce Leigh unea boturile căluților într-un sărut, noi eram adormiți înăuntrul lor. Și poate am tresărit ușor știind cumva că planul lor va da roade și într-o zi vom veni pe lume ca niște bebeluși cu fețe roșietice, gata să creștem. Noi, sub cearșaful vechi al fortăreței improvizate, două ovule din milioane.

Noi am fost acolo.

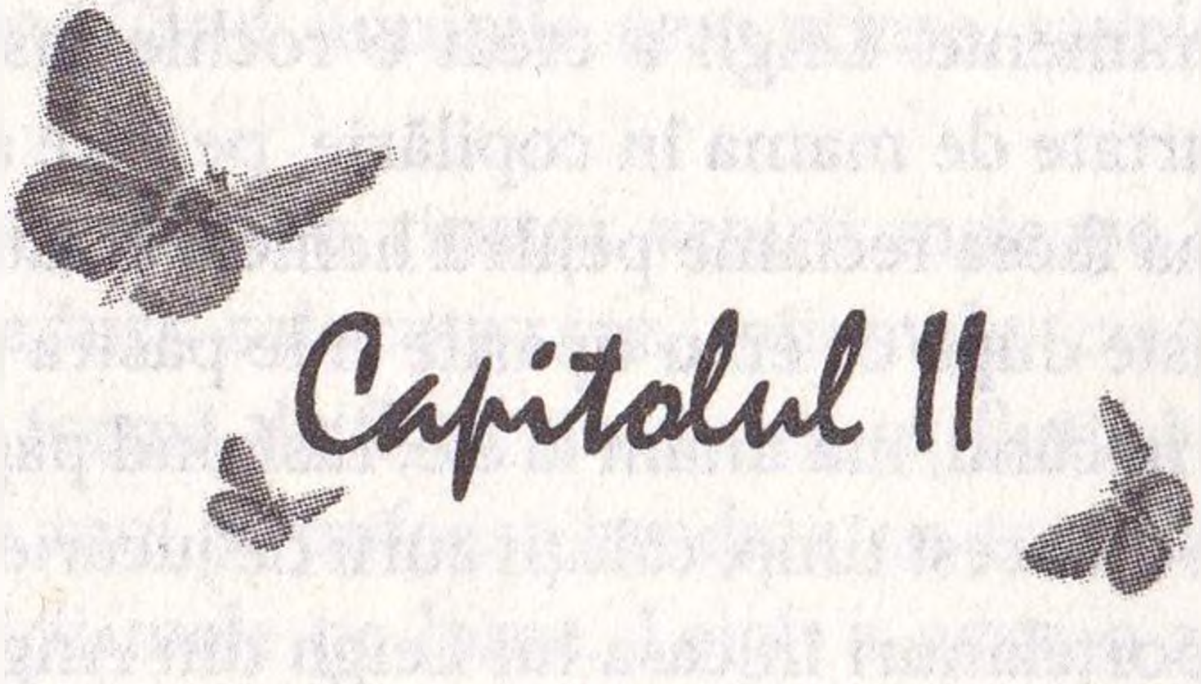

Mama s-a angajat la o firmă de publicitate. Făcea machete pentru reclamele din ziare şi reviste, iar grafica ei era frumoasă. L-a cunoscut pe tata la locul de muncă şi şi-au dat întâlniri multă vreme până când el a cerut-o în căsătorie. Rochia ei de mireasă a fost albă, cu crinolină. S-au mutat apoi într-o casă din Connecticut, o casă cu un dormitor în plus pentru un copil şi cu o curte potrivită pentru leagăne pentru copii, care au devenit locul meu preferat de joacă.

Leigh a ajuns creatoare de modă. Avea haine cu numele ei inscripţionat pe ele, care se vindeau în malluri de lux şi stătea în primul rând la prezentări de modă ostentative, privind fete cu pomeţi proeminenţi defilând pe podium şi purtând rochiile create de ea. Şi-a cumpărat o casă mai mare decât a mamei, într-un cartier de lux, la câţiva kilometri distanţă de casa noastră; după un an şi-a mai cumpărat o locuinţă în Anglia şi zbura cu avionul de la una la alta. Şi-a cunoscut soţul la o prezentare de modă, s-au despărţit şi s-au împăcat de mai multe ori înainte ca el să o fi cerut de soţie. A purtat o rochie de mireasă verde-albăstruie – creată chiar de ea. Am văzut poze cu rochia aceea odată şi n-am ştiut ce să cred pentru că, deşi era frumoasă, făcea rochia de mireasă a mamei mele să pară demodată şi încărcată. Rochia lui Leigh avea un stil unic.

Chiar şi după ce s-au căsătorit, mama şi Leigh au rămas cele mai bune prietene; se întâlneau la cafea, făceau cumpărături împreună, vorbeau la telefon, îşi trimiteau vederi şi se invitau una pe alta la tot felul de evenimente. Leigh a creat o rochie inspirată de una din rochiţele purtate de mama în copilărie, pe care a botezat-o cu numele ei. Mama făcea reclame pentru hainele create de Leigh. Le decupa din reviste după ce erau tipărite şi le păstra cu grijă într-o cutie. Din când în când, mă uitam la ele, răsfoind paginile lucioase ale revistelor. În tot acest timp, căluţii aurii de jucărie stăteau într-o vitrină printre porţelanuri în casa lui Leigh din Anglia, iar murgii erau pe măsuţa de toaletă a mamei.

Leigh a fost prima care a aflat că era însărcinată. A tachinat-o pe mama din cauza asta, spunându-i că a întrecut-o şi a îndemnat-o şi pe ea să se grăbească. Mama a ajuns-o repede din urmă: după numai două luni, a aflat că şi ea era însărcinată. A mers cu Leigh la ecograf şi a fost de faţă când doctorul a întrebat-o pe Leigh dacă vrea să afle sexul copilului. Leigh, agitată, a strâns-o pe mama de mână; se temea că va avea o fată şi va strica planul. Dar doctorul a informat-o că va avea un băieţel, iar mama a început să râdă în hohote. Totul mergea conform planului.

– Acuşi vine rândul meu, i-a spus mama doctorului. O să vă uitaţi la fetiţa mea.

S-a mângâiat pe burtă. Când i-a venit rândul, acelaşi doctor i-a arătat imaginea mea de pe ecranul ecografului şi a anunţat-o că, într-adevăr, îşi privea fetiţa. Leigh şi mama au stabilit apoi datele pentru petrecerile pe care urmau să le dea în cinstea venirii noastre pe lume.

Părinţii mi-au decorat dormitorul în roz pastelat. Aveam să-l las aşa. Mobila s-a schimbat pe măsură ce-am crescut, bineînţeles, şi înainte să ajung la pubertate, am început să-mi pun postere şi fotografii de-ale mele, dar chiar şi-acum sunt destul de mulţumită cu pereţii mei de culoare roz-deschis.

Leigh a angajat pe cineva să-i decoreze camera lui Cadence, dar nu a vrut s-o zugrăvească în albastru. I se părea că albastru-deschis

era prea banal pentru un băieţel. A creat o altă nuanţă pornind de la o mostră de material verde, acelaşi material folosit pentru rochia ei de mireasă. A pus pe cineva să-i picteze copaci pe pereţi şi cerul nopţii pe tavan. Când luminile erau stinse, stelele străluceau în întuneric.

La petrecerea dată în cinstea venirii mele pe lume, prietenii mamei i-au adus: salopete roz, pijamale cu picior, jucării zornăitoare în formă de flori, un cadru cu fluturi de pluş agăţaţi de el, păturele moi şi pufoase brodate cu trandafiri şi felicitări cu ocazia venirii mele pe lume. Leigh a adus o zebră uriaşă de pluş cu o fundă violet legată în jurul gâtului. Era confecţionată doar din materiale organice, aşa scria pe etichetă, iar aceasta era din material reciclabil 100%. Chiar şi acum zebra se află la capătul patului meu, e o prezenţă impresionantă, toţi prietenii m-au întrebat de ea când au intrat prima dată în camera mea. Prietenii lui Leigh i-au adus lui Cadence animale ciudate din pluş şi jucării zornăitoare din lemn, simple şi elegante. Mama i-a dăruit un ursuleţ uriaş de pluş şi un set de salopete albastre cu nişte camioane mici imprimate în faţă.

Apoi ne-am născut, brusc, am ieşit la aer şi la lumina puternică, iar cordoanele ombilicale care ne legau de mamele noastre au fost tăiate. Mama mergea acasă la Leigh şi stăteau amândouă în spaţioasa ei cameră de zi, ascultând un CD cu Enya la sistemul stereo performant al lui Leigh şi alăptându-ne pe o canapea extensibilă. Apoi, destul de repede, ne-au văzut târându-ne pe podeaua de lemn, stând pe burticile noastre dolofane, întinzându-ne după jucăriile împrăştiate pe covor, stând în picioare, împiedicându-ne, crescând cu repeziciune. Din două ovule, am ajuns doi bebeluşi, apoi doi sugari, apoi doi copii.

Nu eram cu nimic deosebită când eram mică. Semănam foarte mult cu mama; nu eram chiar aşa de timidă cum a fost ea, dar nici prea sociabilă. Nu iniţiam niciodată jocurile cu prietenii mei când veneau la mine acasă; îi salutam politicos, le arătam unde-mi ţineam jucăriile şi aşteptam să-mi spună ei ce să fac. Dacă era vreo ceartă,

dădeam fuga la mama și-mi ascundeam căpșorul la pieptul ei ca să evit conflictul. În timp ce copiii de vârsta mea erau ocupați să-și smulgă jucăriile unul din mâinile altuia și să se pălmuiască doar din curiozitate, eu deja înțelegeam că unele lucruri îi fac pe oameni să se simtă rău sau îi rănesc. Empatia a fost, probabil, singurul meu talent – n-am arătat niciodată vreo înclinație specială în alt domeniu.

Cadence, pe de altă parte, era unul din acei copii care-i uimea pe toți. Era un artist excelent, chiar și când era mic. Când eu de-abia desenam siluete omenești ca niște bețigașe puse laolaltă, el desena portrete minunate, ca un copil-minune. Așa stăteau lucrurile aproape în fiecare aspect al vieților noastre: în timp ce eu încă mă bâlbâiam și vorbeam ca un bebeluș, el uimea lumea cu frazele lui lungi și cu dicția lui perfectă; în timp ce eu încă mă țineam de fusta mamei, el era complet independent și întotdeauna obținea ce-și dorea. În timp ce eu eram o fetiță micuță și plinuță, cu părul șaten, de nerecunoscut în mulțimea de fetițe din lumea întreagă, el era o minune de copil, cu fața albă și ascuțită, încadrată de un păr blond și ondulat, ca al lui Leigh și cu ochii aprigi de un albastru glacial.

Întotdeauna m-am simțit cam prostuță în preajma lui. Eram pur și simplu prea banală, în timp ce el era întruchiparea talentului și a frumuseții, trecând prin viață și uimind pe toată lumea cu măreția lui. Nu l-am urât niciodată pentru că mă făcea să mă simt inferioară lui; îl adoram la fel cum mama a adorat-o pe Leigh când a întâlnit-o la locul de joacă cu mulți ani în urmă. Mi-l imaginam strălucind, întotdeauna strălucind. Dar lumina poate fi orbitoare, îți poate intra atât de tare în ochi, că nu-ți dai seama ce se află în spatele ei – și atunci, ca o mașină cu farurile aprinse, te lovește cu viteza maximă.

Tata a fost cel care a observat ceva ciudat când aveam cinci ani. Eu și Cadence ne aflam în curtea din spatele casei, în timp ce Leigh și mama erau înăuntru, la un ceai. Tata s-a oferit să ne scoată afară la joacă și să ne supravegheze. Nu-mi amintesc exact ce făceam,

doar că, la un moment dat, a apărut un fluture frumos colorat și a început să danseze deasupra ierbii, în sus și-n jos, în sus și-n jos. S-a oprit pe o floare, apoi iar și-a luat zborul, îndreptându-se în toate direcțiile cu aripile lui albastre și irizate ce reflectau lumina soarelui. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Am fugit după plasa de prins fluturi, dar, când m-am întors, Cadence îl prinsese deja cu mâinile goale. Am fost încântată. Nu știam ce avea să urmeze.

– Uită-te la el, Sphinx, nu cred c-am mai văzut unul din ăsta până acum, mi-a spus tata. Nu-i așa că-i drăguț? Cadence, desfă-ți palmele un pic să-l vadă și Sphinxie.

M-am aplecat nerăbdătoare deasupra palmelor lui Cadence care erau făcute căuș. Și-a răsfirat ușor degetele. Fluturele stătea calm, cu piciorușele lipicioase întinse și cu trompa răsucită gustând pielea lui Cadence. Aripile-i sclipeau, amintindu-mi de poveștile cu zâne. Am întins un deget ca să-l ating.

Cadence și-a ridicat privirea, ochii lui albaștri străluceau. Apoi și-a strâns palmele și am auzit cum fluturele e strivit.

– Cadence! a strigat tata șocat, iar eu am început să plâng.

La cinci ani, cât aveam atunci, acesta era cel mai îngrozitor act de violență la care am asistat. N-am mai fost așa de șocată în toată viața mea. Cadence se holba la noi, cum plângeam în hohote ținându-mă de pantalonii tatei, la ochii tatei, la gura lui strâmbată de dezgust. Și-a desfăcut palmele și resturile din corpul fluturelui erau împrăștiate. Aripile șifonate i-au căzut. Cadence s-a mai holbat la noi pentru o clipă și și-a mijit ochii de parcă ar fi citit un pasaj dificil dintr-o carte. Apoi, brusc, s-a uitat la mâinile lui și a izbucnit în lacrimi, exact așa cum am făcut și eu.

Tata ne-a dus pe amândoi în casă. Mamele noastre ne-au luat în brațe și ne-au mângâiat, în timp ce tata le explica ce s-a-ntâmplat în curte. Mi-am acoperit urechile cu mâinile. Gândul la fluturele strivit îmi făcea rău.

– N-ai vrut să-l omori, nu-i așa, Cadence? l-a întrebat Leigh, ștergându-i lacrimile de pe față cu mâneca de la cămașă.

– Nu, i-a răspuns Cadence.

Lacrimile pe care Leigh i le-a șters n-au fost înlocuite de altele; în timp ce eu plângeam de mama focului, el părea să fi rămas fără lacrimi. N-avea nicio grijă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nu știam ce-o să se întâmple, i-a spus el, voiam să văd ce o să se întâmple.

Leigh l-a luat în brațe ca să-i poată spăla mâinile la chiuveta din bucătărie.

– Acum știi, i-a spus ea. Să nu mai faci așa ceva niciodată.

– Bine, a spus el.

Leigh i-a dat un prosop ca să-și șteargă mâinile. Și le-a șters și a aruncat prosopul pe podea. Eu încă plângeam cu fața lipită de gâtul mamei.

După ce Leigh și Cadence au plecat, m-am uitat la desene animate, când i-am auzit pe părinții mei vorbind în bucătărie. Aceasta era deschisă spre living, așa că puteam auzi tot ce-și spuneau – credeau că eram prea acaparată de desene și nu mai eram atentă la altceva.

– E ceva în neregulă cu copilul ăla, a spus tata.

– N-a vrut să strivească insecta, l-a repezit mama.

Spăla vasele, ciocnind farfuriile una de alta în chiuvetă.

– Nu l-ai văzut, Sarah. A vrut. A vrut să omoare fluturele și a și făcut-o.

– Are doar cinci ani, i-a spus mama.

– Tot atât are și Sphinx. Dar are obiceiul să omoare fluturi?

– Nu, dar ea e mai sensibilă și e fată. Băieții sunt ciudați. Nu m-ar mira ca un băiețel să strivească un fluture doar ca să vadă ce se întâmplă cu el.

– Știa ce se va întâmpla, a insistat tata.

– Ai văzut cum a plâns după aceea? l-a întrebat mama. I-a părut rău.

– Nu prea cred. Când eram afară, Sphinxie a început să plângă prima, apoi s-a pus pe plâns și el. Era ca și cum ar fi înțeles că trebuia să plângă de-abia după ce a văzut-o pe ea. Altfel, nu

cred c-ar fi vărsat nici măcar o lacrimă. Fă-mi o favoare, Sarah – supravegheaz-o pe Sphinxie când Leigh nu mai e lângă el, bine? Poți să faci asta pentru mine? Nu-i mai lăsa să se joace singuri.

M-am întors încet spre televizor, fixându-mi privirea pe formele strălucitoare care se mișcau. Chiar dacă aveam doar cinci ani, știam despre ce vorbea tatăl meu; am observat și eu acel lucru. Era ceva în ochii lui. Ardeau, străluceau așa de tare și de rece, ca lumina soarelui reflectată de gheață. Toată lumea iubea ochii lui Cadence, oamenii spuneau mereu cât de frumoși și de ciudați erau. Cât de extraordinari. Dar câteodată mă gândeam că banalitatea era mai bună. A fost pentru prima dată în viața mea când mi-am dat seama că ceva putea fi atât de ciudat încât să fie stricat, atât de extraordinar încât să fie greșit.

Capitolul III

Cadence n-a mai omorât niciun fluture, iar mama a spus că și-a învățat lecția. Cu toate astea, ne-a supravegheat cu grijă, așa cum i-a cerut tata. O vreme, m-a enervat acest lucru; îmi amintesc că nu mă puteam gândi la altceva decât la incidentul cu fluturele când o vedeam stând cu ochii pe noi. M-a supărat așa de tare că, pentru o vreme, Cadence n-a mai fost prietenul meu care strălucea.

Dar, nu după mult timp, amintirea aceea a început să mi se șteargă din minte. Încet-încet, zilele ce treceau au împins acele imagini în adâncul minții mele ca pe niște haine vechi dosite undeva, într-un dulap și lăsate acolo, prăfuite și uitate. Am decis că mama ne supraveghea doar pentru că așa erau toate mamele, un pic nebune. Iar Cadence a reînceput să strălucească – mai puternic ca niciodată. Avea o intensitate unică: nu era hiperactiv ca unii copii mici, ci, pur și simplu, avea o energie care prindea viață datorită unui fel de foc. Leigh ne zicea că profesorii lui i-au spus că, într-o zi, Cadence sigur va realiza ceva măreț.

Dar mai era ceva în neregulă, deși nu înțelegeam ce. Poate era ceva în legătură cu personalitatea mea, așa credeam atunci; aveam tendința de a urma pe oricine voia să mă dirijeze. Iar Cadence era un lider excelent, chiar și la șase ani. El știa întotdeauna ce jocuri ar trebui să jucăm. Erau întotdeauna cele mai captivante, cele mai bune jocuri pe care le-am jucat vreodată, în cele mai palpitante vremuri pe care le-am trăit. Când plecam de la Cadence,

întotdeauna eram într-o stare euforică, de parcă m-ar fi primit în lumea lui strălucitoare.

– Cadence, spuneam eu adesea, e cel mai bun prieten al meu!

– Știam că așa o să fie, îmi răspundea mama, fericită, gândindu-se, cred, la planul pe care și-l făcuse.

Eu și Cadence am crescut auzindu-ne mamele cum ne povesteau că și-au plănuit ele viețile într-o fortăreață improvizată dintr-o curte, dar, pe atunci, știam doar primele părți ale poveștii. Cred că nu ne-au spus despre partea cu nunta pentru că au crezut că ar fi fost prea ciudat la vremea respectivă. Poate ea și Leigh își imaginau că ne vor zice ultima parte a poveștii într-o Zi a Recunoștinței, în timp ce copiii mei și ai lui Cadence vor alerga în jurul nostru. Poate.

Cu toate astea, Cadence nu era tot timpul chiar cel mai bun prieten. Erau zile când mai greșeam și eu, când nu mă jucam după regulile lui sau nu aveam chef de joacă deloc. În acele zile, ochii lui strălucitori ieșeau din orbite, soarele lor aprig răsărea peste deșertul rece și albastru și părea mult mai înalt și mai mare decât mine. Era puternic, înspăimântător și pretențios. Dar, în același timp, încă era prietenul meu strălucitor: voiam să-i fac pe plac în toate. Trebuia să fac totul cum voia el și numai cum voia el. Iar dacă nu făceam așa, inteligența lui uimitoare, pe care toată lumea o admira, era de-a dreptul diabolică. Putea minți de parcă era agent sub acoperire, îmi făcea necazuri și tot el ieșea basma curată.

– Te urăsc! i-am strigat odată.

Mi-am dat seama pentru a nu știu câta oară că m-a folosit sau m-a jignit. El doar se holba la mine, rece și nemișcat.

– Cadence, am strigat către mama mai târziu în ziua aceea, nu mai este cel mai bun prieten al meu!

– Uneori avem neînțelegeri cu prietenii noștri, mi-a spus mama, rezonabilă. O s-o rezolvi și pe-asta cumva.

Și întotdeauna le rezolvam, într-un fel. Următoarea zi de joacă venea și toate amintirile minciunilor și a felului în care mă domina se ștergeau ca amintirea fluturelui, îndată ce-mi deschidea ușa din

față a elegantei case a lui Leigh și ieșea nerăbdător pe verandă, făcându-mi cu mâna și strigându-mă pe nume.

Am avut o petrecere comună când am împlinit șapte ani, stabilită între datele noastre de naștere. A fost ideea mamelor noastre (voiau să cinstească a șaptea aniversare a mamei, când Leigh i-a dăruit căluții de jucărie), dar nu ne-a deranjat – cel puțin, pe mine. Nu știu ce credea Cadence despre asta, dar mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat spunându-mi că de-abia aștepta petrecerea noastră. Mi-a spus că-și dorea un șevalet cum au pictorii adevărați. Eu voiam păpuși Barbie.

Petrecerea s-a ținut acasă la Leigh și mi-a rămas în memorie pentru totdeauna. Chiar și după atâția ani, îmi pot aminti fiecare detaliu: culorile strălucitoare ale ambalajelor de hârtie în care erau învelite darurile îngrămădite lângă ușa din spate a casei, tortul uriaș din vanilie și ciocolată, zâmbetele mamei și ale lui Leigh, care stăteau lângă noi și ne priveau cu o mândrie atotcunoscătoare. Peste tot erau baloane de toate culorile curcubeului, ridicându-se și coborând ușor la adierea vântului. Invitații noștri, o grămadă de băieți și fete de la școală, roiau în jurul leagănelor din curte. Dar când m-am îndreptat spre ei, încercând din răsputeri să mă alătur și eu distracției lor, am putut să văd doar o singură persoană.

Cadence se dădea într-unul dintre leagăne, își făcea vânt mai tare decât băiatul de lângă el, mai tare decât orice copil pe care l-am văzut vreodată legănându-se. Strălucea de parcă ar fi captat lumina soarelui. În clipa aceea mi s-a părut ireal, ca un prinț din povești. Mă minunam că eram la petrecerea noastră, că ziua aceea era a mea, la fel de mult ca și a băiatului strălucitor din leagăn. S-a uitat în jos și m-a văzut stând acolo, cu capul puțin lăsat pe spate, contemplându-l. Apoi a sărit din leagăn și, pentru o clipă, chiar am crezut că zbura, plutind deasupra mea. A fost ceva magic.

– Hai să plecăm de-aici, Sphinxie, mi-a spus el, când a aterizat în fața mea. M-a luat de mână. Vreau să mă joc doar cu tine.

Și m-a dus departe de leagăne, departe de copii, în lumea lui imaginară până s-a terminat petrecerea. L-am urmat până la

marginea curții într-o aventură a jocurilor de roluri până când ne-au chemat mamele noastre să ne întoarcem la oaspeți și să ne desfacem cadourile.

La puțin timp după petrecerea noastră, au apărut problemele în căsnicia lui Leigh. N-a fost una foarte fericită de la început, dar a mers din rău în mai rău după petrecerea aceea. Au mers la un consilier matrimonial care i-a ajutat să mai stea împreună o vreme, dar, în cele din urmă, n-a mai contat. S-au tot certat, s-au tot luptat unul cu altul, până când au intentat divorțul. Când eu și Cadence aveam zece ani, soțul lui Leigh și-a cumpărat, în sfârșit, o casă și a început să-și facă bagajele ca să plece. Leigh a venit la noi, a stat în bucătăria care era mult mai mică decât a ei și a plâns pe umărul mamei. Toți anii ei de luptă și zbucium au dus-o la un divorț urât de tot. Cadence nu mai avea voie să-și viziteze tatăl.

Într-o zi, chiar când familia lui trecea prin momentele acelea grele, am mers la Cadence să mă joc cu el. Am urcat până în dormitorul lui, pictat cu copaci și cerul înstelat. Mama a uitat să ne supravegheze îndeaproape. Cadence stătea pe patul lui, iar eu – pe podea. Asta era regula asupra căreia el insista de câteva săptămâni: nu aveam voie în patul lui, nu aveam voie să-i ating nici măcar plapuma. Într-un fel, situația mi se părea acceptabilă atunci, chiar dacă, privind în urmă, îmi dau seama că regulile lui erau doar un mod de a-și arăta puterea asupra mea.

– Tata pleacă de-acasă, m-a informat el, legănându-și picioarele desculțe și subțiri înainte și-napoi.

Problema plecării tatălui mă neliniștea. Mama îmi explicase cum era cu divorțul, dar tot nu-mi plăcea ideea. Îmi iubesc tatăl, întotdeauna l-am iubit și, la zece ani, ideea că tații puteau să plece pur și simplu undeva, departe, mă îngrozea.

– Îmi pare rău, i-am spus.

Și-a privit picioarele mișcându-se înainte și-napoi. Apoi și-a ridicat privirea și ochii-i ardeau.

– Mie nu-mi pare rău, mi-a spus el.

Făcea asta câteodată, te privea drept în ochi și-ți trântea niște vorbe îngrozitoare. Înainte de asta, mi-a spus că ar fi vrut ca un băiat de la școala lui să moară și că ar fi vrut să-i taie degetele unei fete care i-a luat creionul la ora de desen. Întotdeauna mă cutremuram când spunea asemenea lucruri, dar nu l-am pârât niciodată, pentru că știam că dorințele sunt diferite de realitate. Câteodată, și eu îmi doream ca cineva să plece și să nu se mai întoarcă sau să i se întâmple ceva rău vreunui copil care m-a rănit. Era vreo diferență între dorințele mele și vorbele lui Cadence? Nu știam.

– Nu-ți pare rău? l-am întrebat eu încet. Mie mi-ar fi dor de tatăl meu dac-ar pleca.

– Mie n-o să-mi fie, mi-a spus el și a sărit ușor de pe pat. A țipat o dată la mine.

Ăsta era încă un lucru specific lui Cadence: el niciodată nu uita și nu ierta. Greșelile față de el erau scrise cu cerneală permanentă în mintea lui și nu puteau să fie șterse niciodată, nici într-un milion de ani.

– Oh, i-am zis eu, nesigură.

Cadence era aplecat deasupra biroului lui, cotrobăind printr-un sertar.

– Hei, Cadence, am zis eu, dornică să schimb subiectul, ce facem astăzi?

Cadence s-a întors de la biroul lui și s-a uitat la mine.

– O să-ți spun mai târziu, mi-a zis, acum uită-te la chestia asta.

Ținea ceva în mână. Când a apăsat un buton de pe o parte, s-a ivit o lamă argintie. Clic.

– Ai voie să umbli cu așa ceva? l-am întrebat eu, holbându-mă la cuțit.

S-a așezat din nou pe pat, legănându-și picioarele ca mai devreme. Ar fi trebuit să fug atunci, dar, brusc, corpul nu mi-a mai fost sub stăpânirea mea. Membrele îmi erau grele. Îmi amintesc că m-am simțit lipită de podeaua dormitorului lui de parcă m-a paralizat când mi-a arătat lama aceea.

– E al tatălui meu, mi-a spus el.

– Știe că-i la tine?

Și-a înclinat capul într-o parte.

– Da.

Știam că mințea, dar mai știam din experiență că era mai bine să nu-l contrazic. A apăsat din nou pe buton și lama a dispărut. Clic.

– Ce vrei să faci cu el? l-am întrebat.

Nu m-am speriat la-nceput. Am fost un copil ocrotit: n-aveam voie să mă uit la emisiunile violente de la televizor și tata nu asculta niciodată știrile în prezența mea. Nu puteam să mi-l imaginez pe Cadence făcând ceva rău cu acel cuțit. Dar am înghețat simțind că era ceva în neregulă și am simțit un disconfort în stomac.

– Nu știu, mi-a spus el relaxat.

– Ar trebui să i-l dai înapoi tatălui tău până nu observă că-i lipsește, i-am spus eu, apoi mi-am dat seama – prea târziu, că tocmai această frază îi arăta că eu credeam că mă mințea.

Și-a ridicat privirea de pe lamă și albastrul ochilor lui s-a micșorat, devenind tot mai strălucitor. Era ca blițul unui aparat de fotografiat, destul de strălucitor încât să-ți rănească ochii.

– Nu-i lipseşte, Sphinxie, mi-a spus el. Tata știe că-i la mine.

– Eu... am încercat să-i spun ceva, dar m-a întrerupt brusc.

– Ești atât de proastă, Sphinx, mi-a spus Cadence ferm convins. Ești așa de tâmpită! Singurul motiv pentru care crezi că mint e că ești prea proastă. Ești așa de proastă, că nici nu știi să inventezi jocuri pentru petrecerea ta.

Fețișoara lui perfectă a devenit dintr-odată urâtă. Am mai trecut prin așa ceva și înainte: crizele lui neașteptate, jignirile și umilirea la care mă supunea mă loveau în cap ca niște bombe.

– Nimeni nu te place, Sphinx, pentru că nimeni n-ar putea să placă pe cineva ca tine. Nici tatăl tău nu te place, Sphinx. Nici măcar mama ta.

Am înghețat, jignită din nou, șocată, ca întotdeauna, că asemenea cuvinte oribile puteau ieși din gura cuiva... pe care cumva încă îl credeam perfect. Apoi, brusc, mi-am amintit ce s-a-ntâmplat la școală: o femeie a venit la noi în clasă să ne vorbească despre pericolele intimidării. Huliganii, ne-a spus ea, te pot răni

lovindu-te sau spunându-ți cuvinte jignitoare. Ar putea să mintă ca să-ți facă necazuri. S-ar putea să te facă să simți că n-ai nicio valoare. Trebuie să-i înfrunți ca să-i oprești.

– Sphinx, a continuat Cadence, nu contează că am luat cuțitul ăsta fără știrea tatălui meu. Merit să-l am. Sunt mai bun decât tine, Sphinx. De-asta îl merit. Sunt mai bun decât tine. Pot să fac orice vreau. Pot să-ți fac orice vreau. Ești a mea, Sphinx.

Vorbea rapid, foarte rapid și se apleca spre mine. Creștea cu fiecare clipă, era tot mai înalt, ca un zgârie-nor ridicându-se deasupra unui peisaj rural. M-am retras din fața lui, ametită. „Ești a mea, Sphinx.“

Cel mai important lucru pe care trebuia să-l știm despre intimidare, spunea femeia care ne-a vorbit la școală, era că trebuia s-o raportăm unui adult. Un adult putea opri intimidarea, așa că cel mai important lucru era să-i spun despre ea unui adult. M-am ridicat de pe podea și-am stat sub zgârie-nor.

– O să te spun, i-am zis cu voce tremurândă. O să te spun că ai cuțitul ăsta.

Ochii îi scăpărau. Și-a încleștat pumnii, iar degetele lui subțiri s-au strâns de mânie. A sărit de pe pat, iar furia i-a dispărut de pe față, ca să fie înlocuită de un vid rece precum cel de pe chipul unei statui. Clic. Briceagul s-a deschis și, pentru o fracțiune de secundă, am văzut pereții dormitorului reflectându-se în suprafața lucioasă a lamei, luminați de razele soarelui care intrau pe fereastră.

Nu m-am mișcat când s-a îndreptat spre mine, nici când m-a prins de păr, ținându-mi astfel capul prizonier în mâinile lui. Nu m-am mișcat nici când lama rece ca gheața mi-a alunecat pe față, la nici doi centimetri sub ochi.

Nu m-a durut la început, pentru că, în acele clipe goale de dinainte ca durerea mistuitoare să mă copleșească, mă uitam în ochii lui Cadence, în ochii lui goi, frumoși și înspăimântători. S-a holbat la mine cum n-o mai făcuse până atunci, iar degetele lui mi-au strâns părul atât de tare, că am avut impresia că n-o să-mi mai dea drumul niciodată.

Apoi a ridicat lama, mi-a dat drumul la păr și, de-abia atunci fața mea a fost sfâșiată de o durere agonizantă, de parcă ar fi fost declanșată de eliberarea din strânsoare. De parcă nu m-ar fi durut deloc dacă m-ar mai fi strâns puțin sau dacă s-ar mai fi uitat la mine. „Ești a mea, Sphinx", a răsunat încă o dată vocea lui în mintea mea.

Apoi tot ce știu e că am început să țip și să urlu și că sângele-mi curgea de pe față pe mâini, în timp ce el stătea, împietrit, cu cuțitul în mână. Apoi pașii mamelor noastre s-au auzit pe scări. Au deschis larg ușa de la dormitor și le-am zărit o clipă pe prag, cu chipurile șterse și palide; mama a venit spre mine, m-a luat în brațe și am prins-o de cămașă. Când m-am agățat de ea, sângele i-a stropit cămașa și nu mi-a venit să cred că se scurgea din mine. Mi s-a făcut rău. Inima-mi bătea așa de repede, că simțeam că o să-mi sară din piept. Îmi amintesc bine cum a fost pentru că, dacă mă gândesc prea mult la partea asta, inima îmi bate la fel.

Leigh l-a apucat pe Cadence de braț, iar el a scăpat cuțitul zbătându-se să iasă din strânsoarea ei, trăgându-și brațul în toate direcțiile.

– Mă doare mâna, mami! țipa Cadence cu vocea ascuțită și cu o inocență rănită în glas.

– Ce-ai făcut? striga ea cu vocea răgușită și-l scutura. Cadence, ce-ai făcut?

Lacrimi îi izvorau din ochi și-i curgeau pe față șiroaie.

– O să te faci bine, Sphinxie, mi-a spus mama cu voce tremurândă, în timp ce-și apăsa mâna pe obrazul meu acoperit cu o roșeață caldă și umedă. O să te faci bine, știi? E bine. O să te faci bine în curând.

Îi auzeam vocea de departe, ca un ecou.

M-am uitat peste umărul ei la Cadence, care se smucea când Leigh îl scutura cu înverșunare, de parcă ar fi putut cumva să-l întoarcă în timp și să îi șteargă fapta. Se uita fix în ochii mei și mi-am zis cu disperare: „Nu-i pare rău". Obrazul tăiat îmi zvâcnea.

Apoi am revăzut fluturele strivit în mâinile lui şi nu mi-a venit să cred că mi s-a părut o faptă rea. Nu mi-a venit să cred că oamenii puteau tăia pielea semenilor lor în felul acela, nu mi-a venit să cred cât de tare mă durea faţa. Nu mi-a venit să cred cât de tare m-a strâns şi cum s-a uitat la mine, de parcă aş fi fost singura fiinţă de pe faţa pământului. Şi-am auzit briceagul deschizându-se şi închizându-se de mai multe ori. Clic. Clic. Clic.

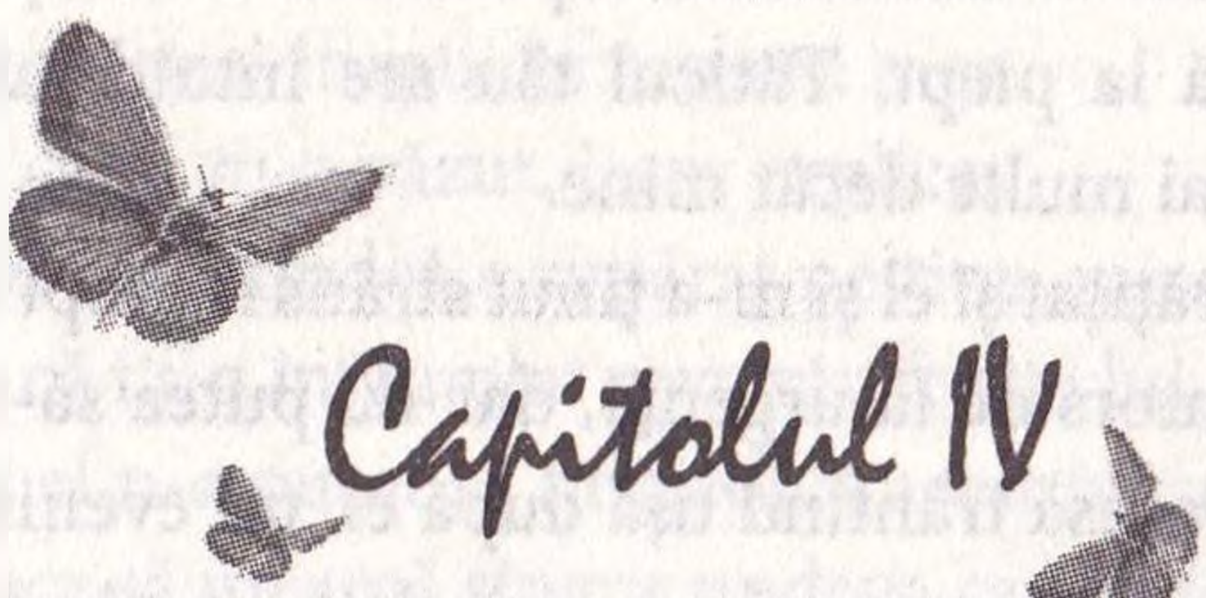

Capitolul IV

Am avut nevoie de cincisprezece copci în partea de sus a obrazului, chiar sub ochi. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că n-a ţintit mai sus, fiindcă aş fi rămas cu un ochi, dar nu eram. Cum puteam să fiu recunoscătoare când simţeam că mi se rupe faţa-n două? Doctorul ne-a spus că fiind o tăietură adâncă, voi rămâne cu cicatrice. Şi chiar după ce sângerarea mi s-a oprit şi mi s-au pus copcile, tăietura a rămas ca o linie de durere cruntă, roşiatică şi fierbinte arzându-mi obrazul. Iar asta nu era tot.

Mai era ceva, un sentiment pe care nu-l înţelegeam creştea în pieptul meu. Ştiam că am fost rănită, că trebuia să fiu supărată pe Cadence pentru ce mi-a făcut. Şi cred că aşa şi eram, dar sub stratul acela subţire de emoţii tipice, un entuziasm incredibil de ciudat mă cuprindea la gândul că voi avea acea cicatrice pentru totdeauna. Mi-a spus că eram a lui şi-acum aveam un semn permanent care să dovedească lucrul acesta. Un semn de-a lungul feţei ca să amintească tuturor prin ce-am trecut – ca să-mi amintească mie că eram legată de Cadence, că, practic, şi-a scris numele pe mine ca şi cum aş fi fost unul dintre desenele lui. Nu prea înţelegeam atunci ce însemnau toate astea. În fond, eram destul de micuţă.

Când ne-am întors de la spital în acea zi, mama părea atât de bătrână! Îmbătrânise cumva pe drumul dintre sala de consultaţie din spital şi pragul casei noastre. M-a sărutat pe frunte şi şi-a cerut

iertare în repetate rânduri pentru ce mi s-a întâmplat. Lacrimile i se prelingeau pe părul meu.

– Trebuia să-mi fi dat seama, Sphinxie, mi-a spus plângând şi strângându-mă la piept. Tăticul tău are întotdeauna dreptate, tăticul tău ştie mai multe decât mine.

Tata m-a îmbrăţişat şi el şi m-a ţinut strâns la piept multă vreme după ce ne-am întors de la urgenţă, dar nu putea să-mi privească faţa. A plecat de-acasă trântind uşa după el, un eveniment unic în viaţa noastră. Nu l-am mai văzut niciodată purtându-se în felul acela până atunci şi nici după aceea. Tata nu e genul de om care să-şi ia lumea-n cap la nervi.

– Nu-i vina ta, mamă, i-am spus eu cu o voce slabă, după ce farurile maşinii tatălui meu s-au îndepărtat de casă şi au dispărut de pe şosea înghiţite de întuneric. Cadence e aşa de bun!

– Ce vrei să spui? m-a întrebat ea.

– E pur şi simplu atât de bun, i-am spus, poţi să-ţi dai seama… apoi mi-a pierit vocea şi n-am mai fost în stare să pronunţ ce voiam să-i spun.

Mama m-a trimis la culcare şi mi-a citit povestea preferată de trei ori, chiar dacă ar fi trebuit să nu-mi mai placă pentru că, mai devreme în acel an, am decis că eram prea mare ca să mi se mai citească poveşti înainte de culcare. Era vorba despre o prinţesă, o poveste banală cu ilustraţii color în multe nuanţe de roz. După noaptea aceea, n-a mai fost preferata mea şi n-am mai citit-o niciodată, deşi cartea a mai rămas pe raft câţiva ani până când, într-o zi, am pus-o într-o cutie şi am donat-o împreună cu o grămadă de lucruri despre care credeam că sunt prea mare ca să le mai ţin, printre ele aflându-se şi cărţi cu poveşti.

Când mama a terminat de citit, m-a întrebat dacă voiam să doarmă cu mine şi dacă mai eram speriată. Am refuzat politicos şi i-am spus că nu eram speriată. Şi chiar nu eram, la început. Eram doar buimăcită. Încă nu înţelegeam ce mi s-a-ntâmplat şi nici ce era în mintea mea.

– Tata-i supărat pe mine? am întrebat-o pe mama când a ajuns în pragul uşii.

– Nu, dulceață, nicidecum! Ce te face să crezi asta? m-a întrebat ea, făcând câțiva paşi înapoi în camera mea.

– A plecat când m-a văzut, i-am explicat.

– N-a făcut asta fiindcă e supărat pe tine, mi-a explicat mama. E doar furios că i s-a întâmplat ceva rău fetiței lui pe care o iubeşte foarte mult şi el n-a putut să împiedice acest lucru. Când tatăl tău e furios, îi place să meargă singur undeva ca să se calmeze. O să se întoarcă în curând. A intrat din nou în cameră şi iar m-a sărutat. Eşti sigură că nu vrei să rămân cu tine?

– Da, i-am spus. Nevoia ei de a mă alina începea să mă sperie, pentru că însemna că mi s-a întâmplat ceva cu adevărat îngrozitor. Noapte bună, mamă, te iubesc.

– Şi eu te iubesc, mi-a spus şi-a plecat.

Dac-aş putea să mă întorc în timp şi să țin în brațe fetița care-am fost, aş face-o, pentru că acum ştiu că aveam cu adevărat nevoie de cineva care să stea cu mine în cameră. Dar atunci eram prea speriată. Nevoia de a fi ținută în brațe e înspăimântătoare uneori.

Şi-am rămas aşa. Stăteam singură-n pat, cu ochii deschişi şi mă holbam la tavan. Ascultam sunetele provocate de mişcările mamei la parter. Deschidea şi închidea frigiderul. Spăla vasele. Am auzit-o plângând din nou. Apoi a sunat telefonul, chiar când îşi sufla nasul. A răspuns şi i-am auzit cu greu vocea.

– Leigh, a spus ea, cu vocea înăbuşită.

M-am ridicat din pat. Îmi doream atât de tare să ştiu ce-i va spune lui Leigh! Va fi supărată pe ea? Vor țipa una la alta? Şi ce s-a întâmplat cu Cadence? Era pedepsit pentru ce mi-a făcut?

Am văzut la televizor o emisiune cu o fată care a ascultat conversațiile telefonice ale surorii ei adolescente de la un alt telefon din casă. A făcut-o în liniște şi sora ei nu şi-a dat seama. M-am ridicat din pat şi m-am furişat pe hol. Era un telefon în dormitorul părinților mei, pe noptieră. Am ridicat încet receptorul şi mi l-am lipit de ureche.

Era prima dată când făceam intenționat ceva ce știam că nu ar trebui să fac. Când aveam probleme în copilărie era din cauză că, din greșeală, îi mai răspundeam obraznic mamei când eram prea obosită sau mi-era foame. Nu eram genul de copil care să facă intenționat așa-zise lucruri rele. Nici acum nu sunt. Dar în noaptea aceea, totul era ciudat, așa că am tras cu urechea, în ciuda sentimentului de vinovăție pe care am început să-l simt în momentul în care degețelele mele au atins telefonul.

– Îmi pare atât de rău, Sarah, plângea Leigh la telefon. Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-l duc la un doctor sau așa ceva… oh, Doamne! Sphinxie e bine?

– Va rămâne cu o cicatrice, i-a răspuns mama.

– Oh, Doamne!

Leigh a început să plângă mai tare.

Acum plângeau amândouă și aproape că mă așteptam să curgă apă din receptor pe umărul meu.

– Cum de nu mi-am dat seama? a întrebat-o Leigh cu vocea deformată. Cum de n-am prevăzut asta? Pentru o clipă, s-a făcut liniște și nu se mai auzea decât ecoul nasurilor înfundate de la atâta plâns. Apoi Leigh i-a spus printre lacrimi: Sarah, te rog, spune-mi cu ce-am greșit? Cu ce-am greșit?

– N-ai greșit cu nimic, i-a zis mama, cât de clar putea. Pentru unele lucruri nu-i nimeni vinovat.

Aproape c-o auzeam cum își mușca buzele ca să se abțină să nu-i spună că tata a observat ceva ciudat cu ani în urmă. Tatăl meu a înțeles totul când a murit fluturele.

– Dar trebuie să fie vina mea, a continuat Leigh, aproape urlând. Când un copil are probleme, e vina mamei lui… e vina mamei lui că nu l-a crescut cum trebuie… e vina mea. Vocea îi era întreruptă: Ce naiba am făcut? Spune-mi ce-am făcut, Sarah, tu trebuie să știi… tu știi atât de multe! Ai crescut-o foarte bine pe Sphinxie, e un copil foarte bun. Dar eu am greșit, Sarah… am greșit.

– Nu, înțelegi? Nu, i-a spus mama. S-a oprit din plâns. Ascul-tă-mă: poate crezi că e vina ta, dar nu e, înțelegi? Ai procedat corect, înțelegi? Acum trebuie să-l ajuți, Leigh! Poți să faci asta.

Puteam s-o aud pe Leigh inspirând și expirând greu, ca vântul în timpul unei furtuni.

– Te iubesc, i-a spus mama.

– Nu vorbești serios, i-a răspuns, Leigh. Ești supărată, Sarah, trebuie să fii supărată.

– Supărată? Bine, un pic. Dar sunt supărată pe mine pentru că nu mi-am supravegheat copilul.

Cuvintele astea m-au zăpăcit, pentru că, dintr-odată, nu mai știam cine era răspunzător pentru ce s-a-ntâmplat. Înainte era mai ușor: Cadence era cel cu cuțitul. Dar nu mama trebuia să mă apere? Nu pentru asta existau părinții? Dacă ne-ar fi supravegheat, n-ar mai fi trebuit să fiu salvată, nu-i așa? Simțeam un nod rece-n gât.

Leigh a început să râdă, în felul acela slăbit și prelungit în care râd oamenii atunci când situația nu e deloc amuzantă.

– Am greșit, Sarah, a șoptit ea. Am distrus planul.

A început să râdă din nou.

– Oh, Leigh, i-a spus mama cu voce blândă.

Am închis telefonul. Îmi simțeam obrazul strângându-mă din cauza cusăturilor care-mi întindeau pielea, iar mintea mea era într-o stare la fel de proastă, fiind gata să explodeze din cauza atâtor lucruri pe care nu le înțelegeam. Tăietura de pe fața mea, cicatricea pe care urma s-o am pentru totdeauna, băiatul care mi-o făcuse, felul în care se uitase la mine când mă tăiase. M-am întors în camera mea și m-am băgat în pat. Mi se îngreuna pieptul de vinovăție pentru că ascultasem conversația telefonică a mamei mele. Ceea ce am auzit era foarte intim și sincer. Știam că nu ar fi vrut să le aud vorbind așa cum au făcut-o, plângând, ca două fetițe speriate.

După câteva minute, mama a venit în camera mea să mă verifice și, bineînțeles, eram încă trează, cu ochii deschiși. M-am

bucurat că era acolo, dar eram, în acelaţi timp, şi nesigură. Când m-am uitat la ea, n-am ştiut ce să cred. Mă iubea şi o iubeam, dar ea a ales să fie prietena lui Leigh, ea m-a lăsat singură cu Cadence. Şi uite unde am ajuns, cu nişte cusături încrucişate pe faţă şi împovărată cu atâtea sentimente contradictorii, că nu mai înţelegeam ce mi s-a întâmplat. Sentimentele îmi oscilau între groază şi ceva asemănător euforiei în timp ce-mi ridicam încet mâna spre faţă şi-mi atingeam uşor tăietura cu vârfurile degetelor, verificând-o ca să fiu sigură că era reală, şi nu vreo iluzie. N-am mai fost niciodată aşa de confuză.

– Nu poţi să dormi, dulceaţă? m-a întrebat mama, aşezându-se pe marginea patului.

– Mami, i-am spus cu vocea tremurândă, am făcut ceva ce nu trebuia să fac.

Trebuia să-i mărturisesc, bineînţeles. Nu puteam să las noaptea aia să devină mai ciudată decât era. Trebuia să lămuresc lucrurile.

– Ce-ai făcut?

– Te-am ascultat vorbind cu Leigh la telefon, i-am şoptit, simţind cum mă fac mică de ruşine.

Mama şi-a închis ochii. Şi-a frecat tâmplele cu degetele.

– Nu-i nimic, dulceaţă, mi-a spus după aceea. Dar să nu mai faci aşa ceva niciodată. E nepoliticos.

– Ştiu, i-am spus. Mă durea pieptul pe dinăuntru. Mi-am lins buzele uscate. Mami, i-am spus cu o voce foarte, foarte scăzută, cum a stricat Leigh planul? Eu şi Cadence suntem tot aici, voi încă aveţi slujbele voastre, cum aţi spus atunci. Cum de l-a stricat?

– Oh, Sphinxie, mi-a spus mama izbucnind în lacrimi pentru a mia oară în ziua aceea. E o prostie. Nu te mai gândi la asta. E o prostie.

De-abia după câţiva ani mi-a spus că eu şi Cadence trebuia să ne căsătorim, dar atunci doar şi-a muşcat buza.

După o săptămână, când ne-am mai revenit cumva din şocul iniţial, am îndrăznit să ies afară cu mama ca să mă întâlnesc cu

una dintre prietenele mele la locul de joacă. Stătea cu capul în jos, agățată de bare și a arătat spre obrazul meu.

– Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat, legănându-se înainte și-napoi cu ajutorul genunchilor.

– M-am tăiat, am mormăit eu, ferindu-mi privirea și sperând că nu-mi va mai pune alte întrebări.

Nu mă simțeam în stare să-i explic cum s-a întâmplat. Nu voiam să știe.

– Of, a spus ea. Te-a durut?

– Foarte tare, i-am spus, simțind un nod în gât.

Prietena mea s-a ridicat ca să stea pe bare. Și viața a mers mai departe.

Mi-au scos copcile. Tăietura s-a transformat într-o cicatrice subțire, o linie albă și netedă pe partea de sus a obrazului, moale la atingere. Leigh și-a vândut casa din State și s-a mutat de tot în Anglia. O deprima vederea mea, a mamei mele, a tatălui meu. Nu voia să piardă legătura cu noi, dar nu mai suporta nici să fie lângă noi. Eu îi aminteam de eșecul pe care credea că l-a avut încercând să-l crească pe Cadence în așa fel încât să fie un om cumsecade.

A rămas o foarte bună și loială prietenă, chiar și de la distanță. O suna pe mama cel puțin de două ori pe săptămână și-i trimitea e-mailuri în fiecare zi. După o vreme, mama a întrebat-o dacă ar vrea să-i trimită poze cu mine îmbrăcată ca o indiancă pentru piesa de teatru de Ziua Recunoștinței. Leigh a fost de acord. I-a trimis și ea o poză, una cu Cadence stând într-un leagăn din curtea casei lor din Anglia. Aveam doisprezece ani pe atunci. El mergea la o școală privată și făcea terapie cu un psiholog la sfârșit de săptămână. Nu mă deranja să văd poze cu el. Încă strălucea foarte tare, în ciuda a ceea ce mi-a făcut. La vremea aceea, era un fel de legendă pentru mine, era băiatul pe care cândva îl numeam cel mai bun prieten al meu, băiatul care m-a folosit și care m-a însemnat pentru totdeauna. A fost o perioadă în care obișnuiam să mă uit în oglindă și să-mi ating cicatricea cu vârful degetului întrebându-mă dacă chiar băiatul cu părul de aur din pozele pe care Leigh

mi le trimitea mi-a făcut-o. Băiatul acela chipeş care părea atât de normal, pictând la şevaletul pe care l-a dorit atât de mult, purtând uniforma ţeapănă a şcolii private la care mergea. Era real? Dar Leigh era şi ea reală? Prietena elegantă a mamei care nu şi-a crescut fiul cum trebuie şi care a stricat planul? Nu îi mai văzusem de când aveam zece ani. Întâmplarea aceea mi se părea mai mult o scenă dintr-un film decât ceva ce s-a petrecut cu adevărat.

Şi chiar dacă timpul pare să se oprească după incidentele traumatice, viaţa mergea înainte, iar eu creşteam. Am devenit o adolescentă. M-am îndrăgostit pentru prima dată. Am mers la baie într-o zi şi am descoperit o pată roşie în formă de inimă pe chiloţi. Iar băiatul din pozele pe care le primeam cu regularitate creştea şi el, înalt, subţire şi perfect ca întotdeauna.

Când aveam treisprezece ani, de Crăciun, Leigh şi mama au făcut schimb de poze cu noi, ca de obicei. O poză cu mine a zburat peste ocean spre Anglia, iar în plicul cu timbru de sărbătoare ne-a venit o poză cu Cadence purtând o cămaşă roşie şi nişte blugi strâmţi, desculţ, având în spate imaginea neclară a unui pom de Crăciun presărat cu pete colorate şi luminoase din loc în loc. Pentru o clipă care părea să nu se mai termine, după ce mama a scos poza din plic, am înlemnit, holbându-mă la ea. Cârlionţii moi care-i încadrau faţa erau uşor neclari şi-l luminau ca o aură. Îşi ţinea capul drept şi mândru, sprâncenele-i subţiri erau arcuite, iar faţa îi era dominată de ochii albaştri şi reci.

Ochii lui erau unul dintre puţinele detalii pe care puteam să mi le amintesc întotdeauna cu claritate, acei ochi reci care totuşi erau plini de foc. Leigh ne-a spus că a înrămat poza cu mine, aşa că şi noi am procedat la fel cu cea a lui Cadence. Prietenii invitaţi la petrecerea de Crăciun m-au întrebat cine era în poză.

– E aşa de drăguuuţ, a cântat cea mai bună prietenă a mea de atunci, Kaitlyn, luând poza ca să-l vadă mai bine.

– E fiul celei mai bune prietene a mamei mele, am spus eu, jenată.

– Cum îl cheamă? m-a întrebat ea, ţinând încă poza-n mână.

– Cadence, i-am răspuns.

– Caaadence, s-a lungit ea. Ce nume fain! Chiar e drăguț, Sphinx. Vă vedeți din când în când?

– Nu, el locuiește în Anglia, i-am spus. El mi-a făcut asta, am adăugat, arătându-i cicatricea. Acum merge la psiholog.

A pus imediat poza la locul ei, de parcă ar fi ars-o la degete. Iar eu am vrut să-mi acopăr gura și să-mi retrag cuvintele.

Era prima dată când îi povesteam unei prietene despre ce mi s-a-ntâmplat. Fetele cu care-mi petreceam timpul au văzut cicatricea, bineînțeles, dar niciuna nu m-a întrebat nimic. Probabil, credeau că am avut vreun accident când eram mică, iar eu puteam să trăiesc bine-mersi și fără să dau vreo explicație. Eram chiar recunoscătoare că nu trebuia să fac acest lucru. În afară de faptul că ceea ce mi s-a întâmplat era ceva profund intim, mi se părea și prea șocant ca să fie înțeles cum trebuia. Credeam că oamenii o să considere întâmplarea aceea ca pe o dramă sau o crimă, ceea ce nu era deloc adevărat. Nu voiam ca cineva să interpreteze lucrurile în felul acela și să-l vadă pe Cadence ca pe un personaj stereotipic dintr-o poveste șocantă. Nu asta însemna el pentru mine, dar nu puteam să fac pe nimeni să înțeleagă acest lucru. Nimeni nu putea să aibă nici cea mai vagă idee despre ce însemna el pentru mine, pentru că nimeni nu l-a văzut cum m-a privit când m-a tăiat.

Ochii lui Kaitlyn erau cât cepele.

– Vorbești serios? m-a întrebat ea șoptit. El… chiar el te-a tăiat?

Am dat din cap în semn că da. M-a strâns într-o îmbrățișare pe care nu mi-am dorit-o și mi-a spus că puteam să vorbesc cu ea despre întâmplarea aceea oricând simțeam nevoia, apoi a schimbat subiectul ciudat de rapid, fiind evident dornică să se gândească la altceva. Iar eu voiam să mă întorc în timp, ca să retrag cele spuse. Am simțit brusc o nevoie copleșitoare de-a mă duce la Cadence ca să-mi cer iertare pentru ce-am zis.

M-am simțit vinovată că i-am spus că se trata, de parcă i-aș fi trădat încrederea, de parcă informațiile pe care le dețineam despre el erau un secret pe care mi l-a încredințat numai mie și erau

menite doar pentru urechile mele. Știam că nu trebuia să mă simt așa – în fond, nu mă putea auzi –, dar m-am simțit neloială. Nu puteam s-o învinovățesc pe Kaitlyn că a observat poza lui, dat fiind faptul că era un băiat frumos.

Mă gândeam adesea la ceea ce mi s-a întâmplat când eram mai mică. Cunoșteam linia cicatricii mele la fel de bine ca povestea planului mamei și al lui Leigh. Dar nu conta. Mă simțeam bine și-așa. Și, din câte știam atunci, nu aveam să-l mai văd vreodată pe Cadence.

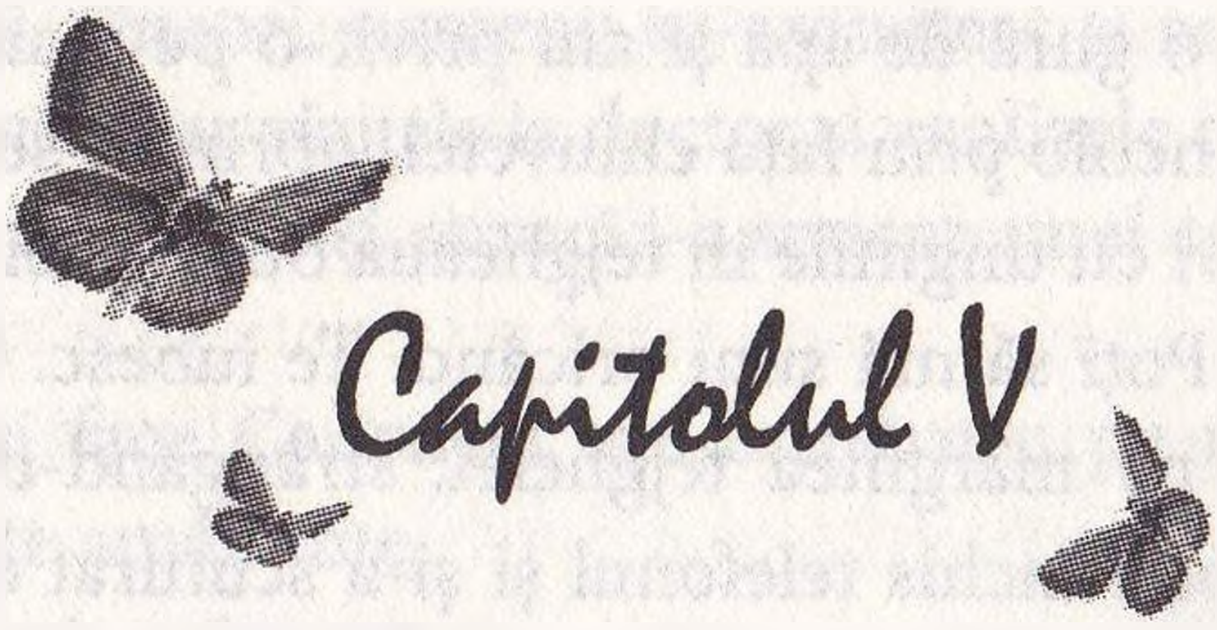

A venit și anul în care am împlinit șaisprezece ani, în toamnă.

Eram tot o fată ștearsă și plinuță, cu ochii căprui și părul șaten prins în coadă de cal. Nu-mi plăcea cum arătam și, la vremea aceea, îmi acopeream cicatricea cu fond de ten, cu care mă dădeam în fiecare dimineață și mă prefăceam că nu mai exista, că a dispărut între timp și nu mai trebuia să mă gândesc la cum mă făcea să mă simt. Aveam un cerc restrâns de prieteni, dar era mai bine decât nimic. Credeam că un băiat era îndrăgostit de mine și jucam în echipa de fotbal a școlii. Nu eram prea încântată de viața mea – de exemplu, mi se părea că toate fetele, cu excepția mea, aveau sau măcar au avut un prieten –, dar eram destul de mulțumită.

M-am întors acasă de la primul antrenament cu echipa, simțindu-mă împlinită, dar cam murdară. Părul mi-era leoarcă de sudoare, iar crampoanele ghetelor erau pline de noroi uscat pentru că plouase cu o zi mai devreme. Mi le-am scos și le-am lăsat la intrare.

Când am intrat în bucătărie, mama vorbea la telefon. A ridicat capul și mi-a zâmbit, dar avea sprâncenele încruntate; din privirea ei mi-am dat seama că oricine era la celălalt capăt al liniei o supăra.

M-am uitat îngrijorată la ea pentru o clipă, înainte să deschid frigiderul și să-mi iau o sticlă cu apă. Apoi am mers până la masa din bucătărie și m-am așezat, desfăcând capacul sticlei. Razele reci ale soarelui de toamnă intrau pe fereastra bucătăriei, parcă

dansând pe podeaua de faianță. M-am uitat la unghiile mele: erau scurte și roase. De fiecare dată când le lăsam să crească, mi se rupeau, iar când îmi cumpăram din acelea false care se lipesc, îmi cădeau. Am luat o gură de apă și am privit-o pe mama plimbându-se încoace și-ncolo prin fața chiuvetei, oprindu-se din când în când pentru a lovi cu unghiile în tejgheaua bucătăriei.

– E-n regulă. Poți să mă suni oricând. Te iubesc. S-a oprit, cu degetele îndoite pe marginea tejghelei, strângând-o ușor. Bine, mai vorbim. Apoi a închis telefonul și și-a scuturat capul o dată. După aceea s-a întors către mine, iar razele soarelui care intrau pe fereastră i s-au împrăștiat pe chip. Fruntea îi era încruntată și nu mai era nicio urmă din zâmbetul pe care îl afișase în momentul în care am intrat în bucătărie. Ceva sigur nu era în regulă. Cum a fost la antrenament, Sphinxie? m-a întrebat, tot fără să-mi zâmbească. Te-ai distrat? Ce-ai făcut?

– A fost bine, i-am răspuns, ridicând din umeri. Am făcut doar exerciții azi. O să fie mai distractiv când o să jucăm un meci adevărat. În fine, ce s-a-ntâmplat? Vorbeai cu Leigh la telefon?

– Da, mi-a spus ea, măsurându-și vocea.

– Chiar așa? Ce mai face?

Am mai luat o gură de apă. Puteam să-mi văd umbra mișcându-se pe podeaua bucătăriei.

– Trece printr-o perioadă destul de grea.

– Oh, am spus.

M-am liniștit un pic. Era tipic pentru Leigh; ori era supărată din cauza comportamentului necorespunzător al lui Cadence la școală sau îngrijorată pentru sănătatea lui. Multă vreme, am auzit numai despre comportamentul de rebel al lui Cadence, deși Leigh și-l explica prin faptul că era prea deștept ca să respecte regulile, ca alți copii – eram înclinată să fiu de acord cu ea. Dar, după o perioadă, Leigh și-a deschis sufletul față de mama și i-a povestit despre problemele de sănătate ale lui Cadence și de-atunci acestea au devenit principalul subiect de discuție.

La început, nu voia să vorbească; simțea că o împovărează pe mama cu nesfârșitele ei povești despre ghinionul fiului ei. Pe-atunci, spunea ea, nici nu se gândea prea mult la ele. Erau doar niște vânătăi. Uneori, oamenii se-nvinețesc și nu-și mai amintesc cum s-au lovit. Dar vizitele la doctor și analizele de sânge deveneau din ce în ce mai dese şi-atunci i-a spus mamei ce se întâmpla. Era speriată.

– Ce mai face Cadence? am întrebat-o pe mama, văzând că nu-mi dă alte amănunte.

– La fel, mi-a răspuns ea.

Privirea i s-a îndreptat spre podea și ne-am uitat amândouă la umbrele noastre.

– Sphinx, i-au pus un diagnostic.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

– Are leucemie limfoblastică acută, a spus mama.

Nu înțelegeam ce însemnau ultimele două cuvinte, dar, bineînțeles, știam ce era leucemia. O fată de la școală a avut și i-a căzut tot părul în timpul tratamentului. Știam că a fost o experiență groaznică pentru ea și mi-a fost greu s-o văd tot mai bolnavă până când n-a mai putut să vină la școală pentru o vreme. Dar s-a făcut bine. S-a întors la școală purtând o perucă, dar avea să fie bine.

– Când începe chimioterapia? am întrebat-o pe mama fără să mă uit la ea.

Nu voiam să mă gândesc la ce-l aștepta pe Cadence. Mi-am fixat orarul meciurilor de fotbal pe frigider cu un magnet cu Mickey Mouse.

– Leigh spune că boala e în stadiu avansat. Nu prea sunt șanse să răspundă bine la chimioterapie, mi-a șoptit mama din spatele meu. M-am întors către ea.

– Bine, dar o să-ncerce, nu-i așa?

Din nu știu ce motiv, m-am simțit dintr-odată mai mică.

– Nu, Sphinxie, mi-a spus mama. N-o să-ncerce.

– De ce? i-am cerut o explicație, fiind șocată. Ce-au de pierdut dacă încearcă?

– Cadence nu vrea.

Am simțit că mă sufoc. Cum de nu voia să lupte ca să supraviețuiască?

– De ce nu vrea? am întrebat-o tremurând și simțindu-mă năucită.

– Nu cred că-l va ajuta cu ceva, Sphinx.

– Cât i-au spus că mai are de trăit?

Mama și-a acoperit gura cu mâna, cu ochii străfulgerându-i.

– Mai puțin de un an, mi-a șoptit.

A fost prima dată când am plâns pentru el. N-am mai făcut-o până atunci; în copilărie am plâns ore în șir din cauza lui, dar niciodată pentru el. Însă situația asta era diferită. Cadence era special; nu putea să moară. Mama m-a îmbrățișat de parcă aș fi fost iarăși mică, iar eu m-am uitat peste umărul ei, plângând.

– Leigh ar trebui să-l convingă să încerce, am insistat eu. Ar trebui să-l convingă să încerce.

– Sphinx, în felul acesta se va simți normal cât mai e posibil. Va avea șansa să se bucure de timpul care i-a mai rămas fără medicamente care l-ar face să vomite întruna, mi-a spus mama, cu o voce ușor întreruptă. Cred că Leigh… Leigh crede că așa e mai bine.

Țintuită locului, împietrită, holbându-mă peste umărul ei, simțindu-mi lacrimile fierbinți curgându-mi pe obraji, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost o amintire a felului în care m-am holbat peste umărul mamei cu mulți ani în urmă, în timp ce-mi curgea sângele pe față din cicatricea care acum era curată. Un straniu și nedorit sentiment de ușurare m-a invadat: persoana care mi-a făcut-o ar fi plecat, ar fi plecat pentru totdeauna. Dar băiatul genial care mi-a fost cel mai bun prieten și care m-a orbit cu lumina lui arzătoare – și el ar fi plecat, și mi-am dat seama că voiam să-l văd pe acel băiat înainte să moară, că voiam să vorbesc cu el pentru ultima oară în ciuda a ceea ce mi-a făcut. Dar cel care m-a tăiat și băiatul genial erau unul și același, un paradox, exact ca sentimentele care-mi umpleau pieptul și gâtul. Următorul lucru la

care m-am gândit a fost planul, planul de viață care a fost făcut și stricat și nodul din gâtul meu s-a umflat și mai tare.

– Mamă, i-am spus eu vorbindu-i apăsat, care era planul? Nu mi-ai spus niciodată ce trebuia să se-ntâmple.

– Oh, Sphinxie, mi-a spus ea.

– Te rog, am insistat, scâncind fără să vreau. Haide, spune-mi, ce trebuia să facem?

– Trebuia să vă căsătoriți, mi-a spus ea cu vocea răgușită.

Un val năprasnic de răceală mi-a străbătut tot corpul și deodată m-am trezit că eu o țineam în brațe pe mama, gândindu-mă la un univers paralel în care n-aș fi fost tăiată, în care Cadence nu s-ar fi îmbolnăvit și în care ovulele care erau în mine în momentul acela, inactive și adormite în timp ce bunica lor plângea pe umărul meu, ar fi devenit copii. Copiii lui. În loc de asta, bunica lor plângea pentru o jumătate de plan, pentru prima ei cea mai bună prietenă, pentru cel care trebuia să devină tată. Dar ce urma să se-ntâmple cu mine? Cu mine, cea cu semnul lui Cadence pe față, dar fără să mai poată creşte pentru el, cu mine, cea care nu mai avea pe nimeni care să înțeleagă planul și să priceapă ce mi s-a întâmplat. Aș fi vrut să-mi retrag întrebarea; nu voiam să știu partea asta a poveștii.

În curând, m-am gândit, în curând va pleca pentru totdeauna. Am îngropat planul în adâncul minții mele și m-am forțat să-mi înghit nodul din gât. Și deodată m-am simțit recunoscătoare pentru poza lui cu pomul de Crăciun, pentru revistele vechi din cutiile din pod, pentru casetele video cu noi de când eram copii, chiar și pentru cicatricea de pe fața mea. Toate astea erau semne, pagini dintr-un album al vieții care va rămâne în amintirea tuturor, în amintirea mea.

A fost odată un om pe care l-am numit cel mai bun prieten al meu, cel mai mare dușman al meu, cel care strălucea. El a lăsat astea în urma lui. El mi-a făcut asta.

El a fost aici.

Capitolul VI

Telefonul nostru suna încontinuu. Leigh n-avea un soț și nici măcar un iubit care s-o sprijine; o avea doar pe credincioasa Sarah, aliatul ei promis pe viață. Suna la orice oră din zi sau din noapte, iar mama îi răspundea întotdeauna și nu închidea niciodată până când Leigh nu termina tot ce-avea de spus. Nu puteam să n-o admir pe mama pentru că era așa de puternică și cu picioarele pe pământ, întotdeauna disponibilă și gata să se repeadă la receptor și să ofere compasiune, empatie, jale, furie și orice-i mai trebuia lui Leigh.

În fiecare zi, după ce termina de vorbit la telefon, îmi relata ultimele noutăți. L-a retras pe Cadence de la școala privată la care mergea. L-a întrebat ce voia să facă mai departe. Voia să vadă ceva, să călătorească undeva, să facă ceva anume? Orice-ar fi vrut, ar fi făcut. El i-a spus de Paris, de Luvru – a mai fost acolo, dar Leigh l-a dus din nou. Ne-a trimis prin e-mail poze cu el stând în fața tabloului *Mona Lisa,* cu spatele la aparatul foto, cu degetele lui lungi și frumoase împreunate la spate și cu o claie de bucle blonde-aurii. M-am trezit dorindu-mi să se fi întors cu fața spre aparat pentru poză.

Leigh voia să-l ducă oriunde. Nu putea să-l vindece, dar se simțea obligată să facă ceva și în fiecare zi se ruga de el să-i spună ce-și dorea. Ajungea să pomenească, în treacăt, despre vreun lucru pe care nu-l avea și i-l și cumpăra.

Dar, după o vreme, n-a mai vrut nimic. Mama mi-a spus că, la momentul acela, Cadence părea că nu mai voia decât să fie lăsat în pace. Înțelegeam și de ce: se lupta cu gândul morții și voia să scape de felul constant în care-i amintea Leigh de acest lucru, sâcâindu-l mereu. Voia doar să picteze... să îi ia niște pânze și să-l lase în pace, atât îi mai cerea.

Așa că s-a apucat de pictat: tablouri mici, tablouri mari. Umpleau mansarda casei lui Leigh din Anglia, care fusese dintotdeauna atelierul lui Cadence. Leigh spunea că era un geniu. Unele tablouri înfățișau oameni, frumoși, dar ciudați și deformați, altele, păsări: în copaci, pe firele de telefonie, în zbor cu aripile larg deschise. Majoritatea înfățișau apă. Oceane, râuri, lacuri, bălți, acvarii cu carași aurii și grași. Mama mi-a spus că Leigh a sesizat tema comună a tablourilor și l-a întrebat dacă voia să navigheze cu vreun fel de barcă. Voia să vadă vreun râu anume sau o anumită întindere albastră de ape? Nu, nu voia. Voia să fie lăsat în pace, așa i-a spus, că picta. Leigh ne-a povestit că a numit-o proastă, deoarece credea că vrea să aibă de-a face cu bărcile doar pentru că picta apă. Puteam să înțeleg de ce Cadence își bătea joc de ea. Oamenii care sunt pe moarte se supără pe lume. Nu era nimic surprinzător.

Cu toate astea, ea a continuat: voia să vadă pe cineva, vreun coleg de școală sau pe cineva pe care l-a cunoscut când au locuit în State? Voia să-și revadă tatăl? Leigh ne-a spus că atunci când i-a pus această întrebare, a pictat o dungă de un albastru întunecos ca miezul nopții de la o margine la alta a unei pânze negre și i-a spus franc, fără să se uite la ea, că nu voia. Dar, apoi, s-a întors spre ea, ne-a spus, și ochii-i ardeau.

„Sphinxie", a spus. „Sphinxie." Pe mine mă voia.

– Înțeleg, i-a spus Leigh mamei la telefon, cu o voce stinsă, dacă nu vrei să se întâlnească... dar, dacă o să fii de acord, voi plăti eu biletele de avion. Să veniți amândouă aici, Sarah, ca să poată să-l vadă. Doar o săptămână. Doar o vizită scurtă.

Apoi i-a pierit glasul.

Când mi-a spus mama despre ce au vorbit, a doua zi, în timp ce mă ducea acasă cu mașina de la un meci de fotbal, m-am așteptat ca povestea să se încheie cu mama spunându-i că nu va permite așa ceva. Că trebuia doar să mă uit în oglindă ca să văd motivul pentru care o vizită la Cadence – un Cadence mai în vârstă, mai inteligent și mai puternic, în ciuda bolii – nu era o idee bună. Am privit-o drept în ochi și am așteptat să ia această hotărâre. Mi-am simțit linia cicatricii de pe față, amintindu-mi cum tăietura lui m-a ars după ce șocul a trecut, apoi m-am oprit. Era pe moarte și avea nevoie de ajutor, iar eu simțeam că trebuia să merg la el. În plus, nu mai era un copil prost și nici eu. Mi s-a tăiat respirația.

– Vreau să decizi tu, mi-a spus mama. Ești o fată mare, tu decizi. Gândește-te la asta.

Eram uimită că mă lăsa să aleg. Oamenii așteaptă mult și bine până sunt destul de maturi încât să decidă pentru ei înșiși, și apoi lucruri de genul acesta le sunt impuse. În cazul mamei mele, era și mai șocant: mi-a plănuit toată viața și acum, dintr-odată, arunca întreaga responsabilitate pe umerii mei? Nu eram sigură că sunt pregătită. Mintea mea era și-așa prea încărcată.

Când am ajuns acasă, am urcat în camera mea și m-am așezat pe pat. O mie de gânduri îmi treceau prin minte: voi pierde antrenamentele de fotbal, nu voiam ca Leigh să ne plătească biletele de avion. Sinele meu de copil, tremurând, cu sânge proaspăt pe obraz, era încă viu înăuntrul meu, cu inima bătându-i puternic. Nu voiam ca și alte părți din mine să fie luate prizoniere de privirea lui și de vocea lui dulce, doar ca să fie ciopârțite. Și, pe moment, am vrut să mă duc la parter și să-i spun mamei că m-am decis și că răspunsul era nu.

Dar n-am făcut-o. În schimb, am rămas acolo pe pat și m-am gândit la cât de uimitor și de frumos era că eu și Cadence eram în viață – că planul celor două fetițe, pus la cale într-o fortăreață făcută dintr-un cearșaf, s-a realizat. Amintirea cuțitului din camera lui nu era singura pe care-o aveam. Mai existau și zilele

senine și toate verile și întâlnirile la care ne jucam și petrecerea de ziua noastră și toate clipele în care m-a făcut să râd.

Încă strălucea, o, Doamne, încă strălucea în mintea mea! Eram amândoi oameni și eram făcuți amândoi din carne și oase, chiar dacă el strălucea și mă umbrea, chiar dacă eu trăiam și el murea. Noi, cele două ovule, cele două șanse din miliarde.

Planul pe care l-a făcut mama și l-a sădit în inima mea nu avea să dea roade niciodată. Era timpul să merg mai departe și să-mi fac unul propriu. Și am plâns pentru Cadence, pentru c-am știut imediat că voiam să-l văd. Era o călătorie pe care trebuia s-o fac, noul meu destin se dezvăluia în fața mea. Trebuia să pornesc în întâmpinarea lui.

Am coborât din nou în bucătărie.

– Vreau să-l văd, i-am spus mamei. Sun-o pe Leigh și spune-i că o să vin.

– Ești sigură? m-a întrebat mama. Stătea lângă chiuvetă, spălând vasele, dar a oprit apa și m-a privit în ochi. Sphinxie, cred că-ți va fi foarte greu, trebuie să știi asta.

Am scrâșnit din dinți. Știam că încerca să fie blândă cu mine, dar afirma ceva ce era cât se poate de evident și mi se părea condescendentă. Am respirat adânc și i-am spus:

– Mamă, Cadence e pe moarte.

A sunat-o pe Leigh. A luat un creion și-o hârtie și și-a notat date și informații despre zboruri și tarife. Și-a mușcat buzele și și-a înghițit lacrimile, lăsând-o pe Leigh să plângă în voie. Apoi a îndreptat receptorul spre mine, părând cam nesigură.

– Vrei să-l saluți? m-a întrebat, formulând îndemnul ca o întrebare.

Am ezitat puțin, dar am întins mâna spre receptor și l-am luat. Întreaga situație mi părea ireală; nu îi mai auzisem vocea din ziua în care m-a tăiat. Receptorul de plastic era cald în locul de unde îl ținuse mama. Mi-am apropiat telefonul de ureche. Gura mi se uscase. Mă simțeam de parcă dădeam o probă la teatru, de parcă,

dacă nu i-ar fi plăcut cum suna vocea mea, ar fi anulat biletele de avion.

– Bună? i-am spus, pe un ton interogator, la fel ca al mamei mele.

– Bună, Sphinx, mi-a răspuns o voce calmă și vioaie.

A căpătat un accent britanic și vocea i s-a mai îngroșat, dar numai puțin: a rămas totuși cam ascuțită pentru un băiat.

– Bună, i-am spus din nou, mai tare de data asta.

Dacă urma să fac treaba asta, voiam să fiu amabilă și iubitoare, nu naivă cum am fost când eram un copil. Trebuia să găsesc un echilibru.

– Ai mai spus o dată asta, mi-a atras el atenția și mi-am amintit că era în firea lui să procedeze așa.

– Da, știu, i-am spus.

– Vii să mă vezi? m-a întrebat pe un ton și mai ridicat.

– Da, i-am răspuns, respirând cu greu și încercând să-mi stabilizez vocea. Am simțit niște lacrimi înțepându-mi brusc ochii. Vin.

S-a lăsat tăcerea pentru un minut.

– Mulțumesc, Sphinx. A urmat o lungă tăcere și am așteptat să continue strângând telefonul. Sunt pe moarte, mi-a spus în cele din urmă, iar vocea i-a tremurat puțin, ca a mea când i-am vorbit ultima dată.

A urmat încă o tăcere. De parcă aștepta reacția mea. Poate voia să mă audă plângând.

– Îmi pare foarte rău, i-am spus cu sinceritate.

Tăcere. Mă întrebam dacă era acasă, dacă stătea în picioare sau ședea, dacă se uita pe fereastră. Și dacă se uita, se uita în jos… sau în sus, la cer? Era tot liniște pe linie.

Apoi a început să râdă.

– Ești o fată bună, Sphinxie, mi-a spus.

Apoi mi-a închis telefonul în nas, lăsându-mă cu gura căscată și cu receptorul în mână, întrebându-mă: „Ce-a fost asta?“

Poate se simțea jenat. Poate era la fel de neliniștit ca mine și nu știa ce altceva să facă.

Leigh ne-a sunat imediat să-și ceară scuze. Se pare că avea obiceiul acesta de a închide telefonul pe neașteptate. Și-a cerut iertare de mai multe ori și ne-a mulțumit din inimă mie și mamei pentru că am fost de accord să mergem la ei. Însemna foarte mult pentru ea, ne-a spus, dar și pentru Cadence.

Tata n-a vrut să mă lase. S-a uitat la mine și-am știut că vedea cicatricea, că-și amintea drumul până la spital, fețișoara mea palidă de atunci și sângele care-mi curgea și-mi păta gulerul cămășii. M-a privit drept în ochi și i-am observat ridurile din colțurile ochilor și fruntea încruntată.

– Nu cred c-ar trebui să te duci, mi-a spus el fără ocolișuri. Puteam să îi aud furia din glas, furia pe care a ținut-o în el multă vreme. Nu cred că și-a iertat-o vreodată. Era absurd, de fapt; n-a fost la Leigh acasă în ziua aceea, n-a fost niciodată acolo și nici nu avea să meargă vreodată la ea, n-ar fi putut să prevadă viitorul și să ne avertizeze pe mine și pe mama în legătură cu pericolele din lumea asta. Cu toate astea, era supărat. Se uita la cicatricea mea și se înfuria. Nu a mai plecat furios, cum făcuse cu ani în urmă, dar simțeam că ar fi vrut.

– Tată, asta mă privește pe mine, i-am spus. E alegerea mea. Cadence e pe moarte și vreau să-l văd pentru ultima dată. Puternică. Trebuia să-mi repet acest cuvânt. Trebuia să fiu puternică față de toată lumea, nu numai cu Cadence.

– Scrie-i o scrisoare dacă înseamnă atât de mult pentru tine, mi-a zis tata.

– Știi că nu-i același lucru.

– Aș fi vrut ca mama ta să mă fi implicat mai mult în chestia asta, a spus el, ducându-și mâna la frunte.

– Ei bine, n-a făcut-o, i-am răspuns eu tăios. E totul aranjat, tată. Leigh ne-a cumpărat biletele de avion. Totul e în regulă, chiar e. O să fiu bine. N-o să mi se-ntâmple nimic rău.

De obicei nu vorbeam cu tata aşa de repezit, dar mă temeam că, dacă-l mai ascult mult timp, o să încep să-mi regret decizia. Şi nu puteam să-mi permit aşa ceva.

– Sphinx, copilul acela e periculos, a început tata.

– E pe moarte, i-am spus, e o fiinţă umană care moare. Mă duc să-l văd. Pe lângă asta, n-ai văzut pozele cu el? Arată de parcă n-ar putea omorî nici măcar o muscă, darămite pe mine. N-o să-l las să-şi bată joc de mine. Simţeam nevoia să micşorez înfăţişarea înaltă şi subţire a lui Cadence în mintea tatălui meu, ca să-i par eu mai puternică în comparaţie cu el. Chiar şi-aşa, simţeam un junghi slab împungându-mi şi apăsându-mi pieptul din cauza fricii. Mi-am înălţat capul, hotărâtă. Pot să-l pun la punct, dacă e nevoie.

Tata a râs atunci, neputincios. S-a uitat din nou la mine, îndeaproape, atent, dar ochii lui s-au oprit asupra cicatricii. Ştiam că se gândea că am crescut, am crescut foarte mult şi foarte repede. Luam decizii în legătură cu oameni care erau pe moarte. Urma să decid ce să-mi împachetez şi să-mi pun în valiză şi ce reviste să citesc în avion. Iar, în curând, aş fi plecat de-acasă şi l-aş fi lăsat în urmă pe acest bărbat care încă nu se putea ierta pentru ceva ce nu s-a-ntâmplat din vina lui.

– Te iubesc, tati, i-am spus, cu lacrimile înţepându-mi ochii.

– Şi eu te iubesc, Sphinxie, mi-a răspuns strângându-mă în braţe.

Zborul nostru era programat peste o săptămână şi urma să stăm în casa lui Leigh. I-am spus antrenorului de fotbal că voi lipsi o vreme. Mama m-a învoit de la şcoală şi şi-a luat concediu de la serviciu. Mi-am anunţat toţi prietenii. Au ţipat toţi în jurul meu – Anglia, Anglia, erau foarte emoţionaţi, toţi îndrăgeau Anglia – până le-am explicat de ce mergeam acolo. Atunci vocile li s-au stins, feţele li s-au întristat şi şi-au plecat privirile. M-au îmbrăţişat şi mi-au spus să-i sun dacă simţeam nevoia. Lor le-am promis că aşa voi face, dar mie însămi mi-am promis că n-o voi face. Aşa sta treaba cu prietenii mei: puteam să vorbesc cu ei despre iubiri secrete, bârfe de la şcoală sau ce melodii noi au mai apărut, dar nu puteam să

le vorbesc despre Cadence. Ei nu l-au văzut strălucind când era copil, ei n-au fost tăiaţi de el, ei n-au fost însemnaţi de el pe viaţă. Cicatricea mea era ca un zid între mine şi ei.

Mi-am împachetat lucrurile. Hainele, iPod-ul, cărţile pe care voiam să le citesc în avion, pantofii, peria de păr preferată. Mi-am făcut bagajele de una singură, chiar dacă mama a vrut să mă ajute, ca să fie sigură că nu uitam ceva. Aveam destulă lenjerie intimă? Da, sigur că aveam. Aveam încărcătorul de la mobil şi de la iPod? Da, erau la mine-n poşetă.

Mi-am ales hainele de care aveam nevoie cu o noapte înaintea zborului: un tricou maro cu guler, blugii mei cei mai buni şi o pereche de balerini purpurii, scoşi din fundul dulapului. Nu sunt una din acele fete cu simţul modei şi cu un dulap plin cu haine ultimul răcnet, dar voiam să arăt bine. Voiam ca Leigh şi Cadence să vadă că m-am maturizat şi că nu eram tot timpul fata băieţoasă care lovea cu piciorul o minge de fotbal. Nu eram sigură că dacă-mi făceam apariţia în balerini purpurii era suficient ca să anuleze impresia lăsată de toate pozele cu mine jucând fotbal, dar merita să încerc.

Dimineaţa, mi-am uscat părul după duş şi l-am lăsat despletit în loc să mi-l prind în obişnuita coadă de cal. Am scos rimelul din geantă şi mi l-am aplicat pe gene. Apoi m-am îndepărtat de oglindă şi m-am privit. Arătam bine. Aşa credeam. Mă simţeam un pic mai sigură pe mine ca de obicei şi mă gândeam că starea asta avea legătură cu faptul că, nu peste mult timp, urma să fiu într-un avion. Nu există o soluţie mai bună pentru a face un om să se simtă important decât ideea de a zbura spre altă ţară.

Mi-am cărat valiza până la parter şi am luat, în grabă, micul dejun cu mama. Imprimase toate informaţiile despre zbor, dar şi-a vărsat cafeaua pe hârtii. A uitat să-şi bage-n priză telefonul să se încarce, dar, cum trebuia să plecăm ca să nu pierdem avionul, am fugit până la maşină.

– O să-l pun la încărcat când ajung acolo, i-a spus tatei. Sună pe numărul lui Sphinx.

– Bine, a zis tata, pornind maşina. Aminteşte-i să şi-l încarce, Sphinx, poţi să faci asta?

– Sigur că da, i-am spus. Mă uitam pe geam, în timp ce ne îndepărtam de casă. Priveam copacii, cerul, păsările, vecinii, celelalte maşini. Treceau prin faţa geamului până dispăreau şi micile numere verzi fluorescente ale ceasului de pe tabloul de bord al maşinii se schimbau. Viaţa mergea înainte, dar nimeni nu-şi dădea seama de asta. De obicei, nu realizam nici eu acest lucru, dar acum era altceva, pentru că, dincolo de ocean, acolo unde mergeam, Leigh îşi dorea ca timpul să stea în loc. Oare Cadence privea şi el ceasul, cu ochii lui perfecţi şi arzători? Oare se temea de trecerea timpului, de cât de repede putea să treacă un an? M-a copleşit senzaţia că trebuia să mă grăbesc. Trebuia să ajung la el cât mai repede posibil. Trebuia să văd cu ce-l puteam ajuta cât încă mai aveam timp.

*

La aeroport, eu şi mama l-am îmbrăţişat pe tata de rămas-bun. Ne-a sărutat pe amândouă şi ne-a spus de mai multe ori să avem grijă de noi. Ne-a repetat rugămintea de a-l suna. Ne-a cerut să-i salutăm pe Leigh şi pe Cadence din partea lui. Mi-a mai cerut să-ncarc telefonul mamei, să nu uit să fac asta. Ne-a repetat că ne iubeşte şi noi, la rândul nostru, i-am spus că-l iubim. A stat şi ne-a privit cum plecam de lângă el şi ne alăturam cozii ca să fim verificate de personalul de securitate al aeroportului. Când m-am uitat peste umăr la el şi i-am făcut cu mâna pentru ultima dată, zâmbea, dar îi puteam citi îngrijorarea din privire.

Ne-au fost verificate bagajele, ne-au fost scanate poşetele cu aparatul cu raze X şi-am privit personalul de la aeroport scotocind prin lucrurile noastre, cu mâinile acoperite de mănuşi, verificând una-alta. Mi-au luat o sticluţă de parfum pe care o aveam în poşetă; uitasem s-o pun în bagaj. Iar eu, simţindu-mă ca o fetiţă prostuţă, am început să plâng. Nu voiam să pierd parfumul acela.

Dar, în adâncul inimii, știam că, de fapt, plângeam pentru altceva, plângeam din cauza plecării și a faptului că mi se înmuiau genunchii la gândul că-l voi revedea pe Cadence. Angajata de la aeroport care ținea parfumul meu în mână m-a privit înțelegătoare, de parcă și-ar fi dat seama că altceva se întâmpla în viața mea, de plângeam în halul acela. Era o femeie de culoare, masivă, iar unghiile îi erau date cu aceeași nuanță purpurie ca a balerinilor mei.

– Ne asortăm, mi-a spus, arătând spre pantofii mei și unghiile ei. A zâmbit și am observat că avea dinți perfecți, ca un perete drept și alb. Îmi pare rău că trebuie să-ți confisc parfumul. Îți doresc un zbor plăcut, draga mea.

– Mulțumesc, i-am spus și mi-am șters ochii.

M-am simțit îngrozitor de proastă.

Ne-am grăbit spre poarta de îmbarcare. Zborul era în așteptare și retrăiam totul, tot ce mi s-a-ntâmplat, de mai multe ori, în mintea mea. Fiecare moment care m-a adus mai aproape de acel avion se derula în mintea mea ca un film pe un aparat vechi de proiecție, cu imagini în culori aprinse. Am respirat adânc.

Ceasul din terminal arăta 8.30. Ne-am urcat în avion, ne-am găsit locurile și ne-am pus poșetele dedesubt. Vocea pilotului s-a auzit în difuzoare și ne-am pus centurile de siguranță. Avionul a pornit înaintând pe pista de decolare, apoi s-a ridicat tot mai sus. Mi s-au înfundat urechile, simțind un disconfort cauzat de schimbarea de presiune, iar undeva la sol, tata se întorcea la mașină, pregătindu-se să plece de la aeroport, în timp ce distanța dintre noi creștea cu fiecare clipă. Aveam locul de la geam, pasagerul din fața mea și-a tras oblonul; eu însă l-am ridicat ca să văd albastrul cerului.

O femeie însărcinată stătea vizavi de mine, în partea cealaltă a culoarului de trecere, iar în timp ce urcam, și-a pus mâna pe burtă și-a zâmbit.

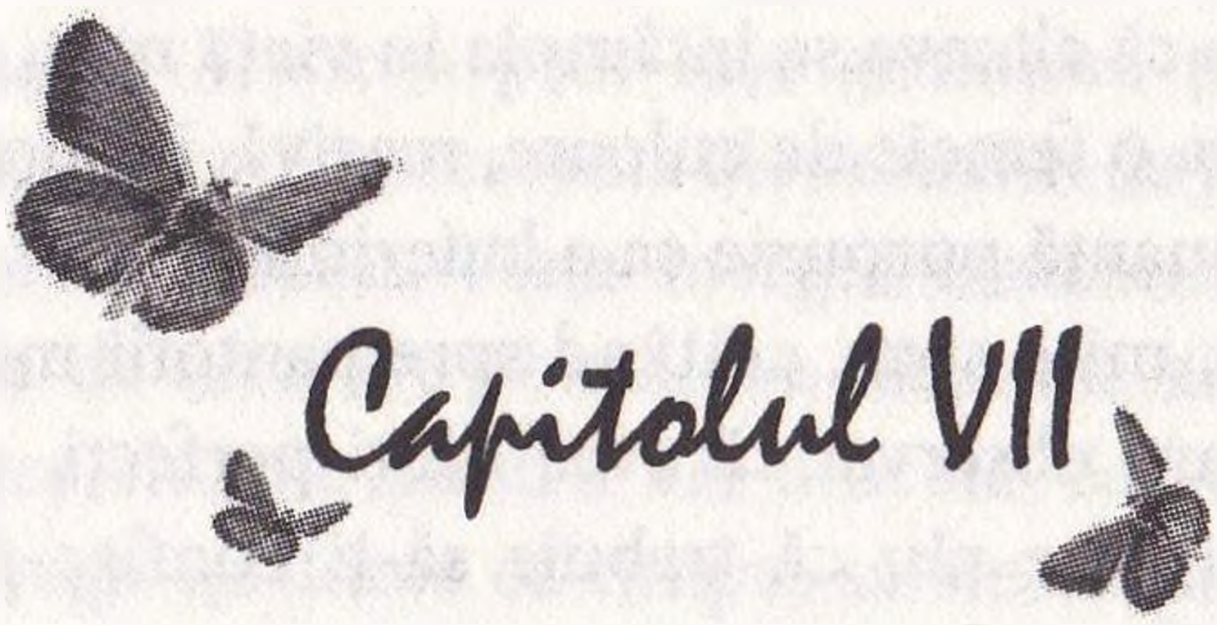

Capitolul VII

Ploua când am aterizat, iar ceasurile arătau orele 7.30 seara; am pierdut o zi întreagă pe undeva deasupra oceanului. Ne-am luat bagajele și ne-am uitat în jur după Leigh, care trebuia să vină să ne ia. Nu era în niciun loc pe care l-am cercetat cu privirea, așa că ne-am dus la toaletă. Acolo, lângă chiuvetă, era o mamă cu un băiețel și-l ținea în brațe ca să se poată spăla pe mâini.

– Întâi freacă-ți mâinile una de alta, i-a spus, mișcându-i încheieturile înainte și-napoi. Fă niște bule de săpun înainte să-ți clătești mâinile.

Îmi plăcea cum suna vocea ei; avea un accent britanic perfect. Mi se părea un mare păcat că trăia în Anglia; ar fi trebuit să se mute în Statele Unite unde toată lumea i-ar fi apreciat accentul.

Încă nu-mi venea să cred că mă aflam acolo, că în următoarele ore urma să îl văd pe Cadence. La acest gând, simțeam o greutate în piept, un amestec ciudat de emoție ca în Ajunul Crăciunului și teamă, de parcă așteptam pe un culoar al morții.

Am intrat în toaletă, încuind ușa în urma mea. Mama era alături. Am auzit ușa de la toaletă deschizându-se: mama și copilașul ei au plecat și, după zgomotul făcut, a intrat cineva purtând tocuri înalte. Când eu și mama am ieșit, femeia cu tocuri înalte a dispărut intrând într-un wc. Mama a apăsat cu palma pe distribuitorul de săpun de deasupra chiuvetei, dar n-a curs nimic

– Nu-i pic de săpun într-al meu, mi-a spus, apăsând încă o dată, fără niciun rezultat. La tine este, Sphinxie?

– Da, i-am răspuns, dându-mă la o parte ca să-și poată lua puțin.

În oglinda de deasupra chiuvetelor noastre, am văzut una dintre ușile de wc deschizându-se. Femeia cu tocuri înalte a ieșit, țăcănind pe podeaua de faianță. Avea părul lung până la umeri, atârnând ca o claie de bucle blonde, săltărețe și o pereche de ochelari de soare cu lentile lucioase, așezați pe creștetul capului. Purta o haină maro peste o bluză albă și niște blugi strâmți care-i veneau foarte bine și avea un șirag elegant de perle maro în jurul gâtului.

– Sphinxie, Sarah! a strigat ea.

Ochii ei mari și albaștri erau frumoși și puși în valoare de fardul de pleoape, dar avea cearcăne vizibile. Era Leigh, mi-am dat seama dintr-odată. Era Leigh. Aproape că uitasem cum arăta. Văzând-o înaintea mea, era ca și cum un personaj fictiv ar fi prins viață și ar fi apărut brusc în fața mea în carne și oase. De când plecase, a însemnat doar o parte din povestea mamei mele, o prezență din trecut. Dar acum era în fața mea, holbându-se la mine, de parcă simțea același lucru ca și mine.

Mama s-a întors repede de lângă chiuvetă, cu mâinile încă umede și cu săpun pe ele, și și-a strâns în brațe cea mai bună prietenă. Leigh și-a mușcat buzele în timp ce se îmbrățișau; în lumina fluorescentă din baie, ochii-i luceau de la lacrimi. Mi-a zâmbit, dar privirea i s-a rătăcit pe partea de sus a obrazului meu, căutând cicatricea. O acoperisem cu fond de ten, ca de obicei, și, când n-a găsit-o, zâmbetul ei s-a lărgit. Ea și mama și-au dat drumul și Leigh a venit spre mine, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare strânsă. Parfumul ei mi-a invadat nările, avea o mireasmă ușoară de trandafir; unghiile îi erau lungi și mi se-nfigeau în piele prin tricou. Am îmbrățișat-o cum am putut mai bine ca să nu mă simt jenată. Știam dinainte să plec că va fi ciudat s-o revăd, dar am subestimat ciudățenia acestei revederi. Femeia aceasta a fost ca o a doua mamă pentru mine, cu toate astea, eram înlemnită în brațele

ei, prinsă între amintirile îngropate din copilărie care mă făceau să-mi doresc să mă smulg din îmbrățișarea ei și să o țin mai strâns în brațe, în același timp.

– Ați avut parte de un zbor plăcut? ne-a întrebat ea cu sufletul la gură, când mi-a dat drumul.

– Da, a fost bine, foarte ușor, i-a spus mama, arătând și ea un pic înlăcrimată. Fără turbulențe, nu-i așa, Sphinx?

– Fără turbulențe, am confirmat, luând un teanc de șervețele din distribuitorul de pe perete și uscându-mi mâinile.

– Nu-i așa că-i ciudat… din toate locurile, ne-am întâlnit tocmai la baie! a spus Leigh în timp ce se îndrepta spre chiuvetă să-și spele mâinile.

– Ne-am uitat după tine când am ajuns, dar ne-am gândit să facem o scurtă oprire pe-aici dacă tot nu te-am văzut nicăieri, i-a spus mama, râzând.

– Și eu la fel, i-a spus Leigh, dându-și părul peste umăr. Îmi dai și mie câteva șervețele, Sphinx? Mai aveam unele în plus pe care le țineam strâns în mână, așa că i le-am dat pe toate. Sper că v-ați luat deja bagajele, i-a spus mamei.

– Da, le-am luat. Mama s-a întors spre mine. Sphinxie, nu-l suni pe tata? Spune-i c-am aterizat cu bine. Am ascultat-o, mi-am scos mobilul din poșetă și l-am sunat pe tata. Am vorbit cu el în timp ce ieșeam din baie, i-am relatat povestea întâlnirii cu Leigh, m-am minunat de schimbarea fusului orar și i-am promis de cel puțin trei ori că voi avea grijă de mine și că-i voi aminti mamei să-și încarce telefonul acasă la Leigh. Apoi a vrut să stea de vorbă cu mama, iar Leigh, părând ușor timidă, a întrebat dacă putea să-l salute și ea.

– Spune-i să-nchidă telefonul, a spus mama după câteva minute, ca să-l tachineze și a luat-o pe Leigh de braț. Trebuie să ne urcăm în mașină.

Mobilul mi-a fost apoi înșfăcat și închis și înmânat înapoi.

Am găsit mașina lui Leigh în parcarea aeroportului, era un Lexus negru și lucios. Leigh a deschis portbagajul și ne-a ajutat

să ne punem valizele înăuntru, iar bagajele noastre au căzut pe podeaua portbagajului făcând nişte zgomote surde. Am clipit şi m-am holbat la ele cum stăteau în maşina lui Leigh; chiar era real ce se întâmpla.

– Cine vrea să stea pe locul mortului? ne-a întrebat Leigh în timp ce se aşeza la volan şi-şi scotea cheile.

– Poţi să te aşezi tu, i-am spus mamei şi m-am dus în spate, în timp ce ea urca în faţă.

Pe podeaua maşinii, se afla o pereche de pantofi bărbăteşti maro cu şireturi, fuseseră aruncaţi la întâmplare între o eşarfă violet-închis şi o carte deschisă cu paginile îndoite.

– Sunt nişte lucruri pe podea, i-am spus, ţinându-mi piciorul ridicat ca să nu calc pe ele.

– Sunt ale lui Cadence, mi-a spus Leigh. Poţi să le dai la o parte, Sphinx.

Mi-am pus centura de siguranţă şi m-am aplecat să le adun. Deşi nu îl văzusem încă pe Cadence, am simţit că lucrurile care îi aparţineau mă pregăteau pentru reîntoarcerea lui în viaţa mea, făcându-mă conştientă de o prezenţă care era clar a lui. Iar pantofii aceia nu erau ai unui băieţel; erau mari, aparţineau unui tânăr care era, evident, mai înalt decât mine. Am ezitat o clipă înainte ca degetele mele să atingă pantofii: ştiam că mai vârstnicului Cadence nu i-ar plăcea deloc dac-ar şti că i-am atins lucrurile. Mi-am amintit că n-ar fi trebuit să gândesc aşa: Cadence s-a maturizat, la fel ca mine. Era diferit acum. Nu puteam să mă gândesc la el în acelaşi mod ca atunci când eram mici.

Am apucat eşarfa şi am tras-o de sub pantofi, rostogolindu-i, şi cartea s-a deschis mai tare, de parcă ar fi protestat. Am tresărit involuntar, sperând că nu am îndoit permanent paginile. Cu mare grijă, am pus eşarfa pe scaunul de lângă mine, împachetând frumos grămăjoara violetă şi lăsându-mi mâinile să zăbovească puţin pe materialul moale. Apoi am băgat şireturile în pantofi şi i-am mutat mai încolo, dar nu înainte de a-i examina şi de a fi sigură că nu i-am deteriorat cumva când i-am răsturnat trăgând

de eșarfă. Din fericire, nu le-am făcut nimic rău. Pe urmă am ridicat cartea, netezind paginile cât de bine am putut până le-am îndreptat. Apoi am întors-o ca să citesc coperta: *Metamorfoza* de Franz Kafka. Nu cu mult timp în urmă am citit și eu cartea aceea pentru școală.

Am lăsat cartea jos, lângă eșarfă, și m-am întors spre fereastră, simțindu-mă un pic mai bine știind că eu și Cadence aveam și alte lucruri mai recente în comun, nu doar amintirile din copilărie. Eram deja destul de departe de aeroport și mi-am lipit nasul de geam, sorbind din priviri peisajul, chiar dacă emoția și teama mi se amestecau în stomac. Am zburat noi până la Londra, dar casa lui Leigh era cam departe de aeroport și mai aveam cel puțin o oră de mers cu mașina. Mi-am scos iPod-ul din poșetă și mi-am pus căștile în urechi. Mama și Leigh vorbeau, recuperând timpul petrecut departe una de alta, iar eu am pornit muzica pentru că nu voiam să le-ascult. Mai târziu, mi-am scos mobilul și-am făcut câteva poze neclare, simțindu-mă vinovată că mă comportam ca un turist.

Am ieșit de pe șosea, am intrat într-o suburbie, apoi într-o zonă aproape rurală. Mi-am aplecat capul spre geam și-am privit cum alunecau picăturile de ploaie, întrecându-se una cu alta, atingându-se și contopindu-se. În curând, aveam să fiu acolo, în casa din Anglia, aproape legendară, a lui Leigh. Și el ar fi stat acolo, așteptându-mă. Am urmărit picăturile de ploaie cu vârfurile degetelor și mi-am închis iPod-ul. Radioul din mașină mergea și toți prezentatorii aveau voci perfecte.

*

Casa lui Leigh m-a surprins; a răsărit de nicăieri și ne-a smuls de pe drum. Era o casă frumoasă, imensă și părea nouă, chiar dacă era construită după modelul bătrânelor conace victoriene, desprinse parcă din paginile unor cărți vechi și prăfuite. Se vedeau luminile aprinse și casa arăta caldă și primitoare. Leigh a apăsat

un buton pe telecomanda de la garaj și ușa s-a deschis automat, inundând aleea cu lumină. Mi-am desfăcut centura de siguranță și-am deschis portiera, simțindu-mă amețită și obosită în timp ce coboram din mașină. Genunchii mi-erau cam moi, dar am stat cât de drept am putut și mi-am promis, în mintea mea, că nu voi lăsa fluturii din stomac să-și facă de cap. N-am putut să-i stăpânesc.

– Vrei să duc lucrurile lui Cadence înăuntru? am întrebat-o pe Leigh înainte să închid portiera.

– Oh, nu trebuie să faci asta, a spus ea în timp ce-o ajuta pe mama să ia valizele din portbagaj.

– Nu-i nicio problemă, i-am spus și mi-am azvârlit poșeta pe umăr ca să pot să duc pantofii, cartea și eșarfa în brațe.

Eșarfa mirosea a frunze de toamnă și a parfum bărbătesc, m-am trezit că respiram mai adânc ca de obicei, dorind să-mi amintesc acel miros cu claritate. Când am intrat, ne-am trezit într-un mic antreu. Am văzut jos un raft pe care erau aliniați o mulțime de pantofi, așa că am așezat pantofii lui Cadence acolo. Deasupra raftului era un rând de cârlige pentru haine și-am agățat eșarfa de unul dintre ele. Apoi mi-a mai rămas doar cartea. O țineam mai strâns decât aș fi vrut și-i îndoiam ușor coperta.

– Cadence! a strigat Leigh. Am ajuns!

Mi-am aruncat privirea dintr-o parte în alta. Unde era și de ce nu-i răspundea lui Leigh? Voiam să știu momentul exact când aveam să-l văd. Mi-am lins buzele, încercând să mi le umezesc puțin.

Leigh ne-a condus prin casă, arătându-ne bucătăria, antreul în care nimereai dacă intrai pe ușa din față, camera de zi, sufrageria. Totul avea clasă, era stilat și asortat, cu accente excentrice din loc în loc. Camera de zi avea mai multe geamuri decât pereți și-mi imaginam că dimineața, când era inundată de lumină, trebuia să fie deosebit de frumoasă. Dar unde era el? În stomacul meu deranjat parcă se executa un dans complicat și încă strângeam cartea atât de tare încât mi se albiseră încheieturile.

– Leigh, e superbă, i-a spus mama, zâmbindu-i.

– Da, e foarte frumoasă, am reuşit să-i spun, chiar dacă aveam gura uscată ca deşertul.

– Mersi, fetelor, ne-a spus, părând aproape jenată. Şi-a azvârlit pantofii cu tocuri înalte în antreu şi şi-a lăsat haina pe undeva, prin casă. A mers la frigider şi l-a deschis, vârându-şi apoi capul înăuntru. Fetelor, voi n-aţi luat cina, nu-i aşa? ne-a întrebat.

– Nu, i-a spus mama.

– Mă gândeam eu… probabil sunteţi derutate din cauza fusului orar…

– Vreţi să mergem la masă?

Nu voiam, dar i-am mulţumit oricum. A pus apa la fiert pentru ceai, în loc, şi-a spus:

– Hai să mergem sus să vedem unde e Cadence. Probabil e în mansardă, lucrând la vreunul dintre tablourile lui.

Am înghiţit în sec dându-mi o şuviţă de păr după ureche. Acum era momentul.

Am urmat-o pe scările largi. Ne-a arătat camera ei, camera lui Cadence de la primul etaj, ne-a arătat unde urma să stăm noi, apoi şi băile. Era o gazdă obişnuită, tipică şi relaxată, de parcă ar fi fost o simplă vizită, nu cine ştie ce, doar nişte prieteni în vizită. Apoi am urcat pe alte scări, mai mici, către mansardă, unde era el. M-am îndreptat de umeri şi mi-am înălţat un pic capul. Aşa mergeam, aşa urcam acele scări, de parcă urma să mă arunc de pe o stâncă.

Era o mansardă spaţioasă şi deschisă, în care nu era mai nimic în afară de pereţi albi şi pânze. Pe partea opusă erau rafturi pentru vopsele şi pensule şi o chiuvetă pentru a spăla tot ce era nevoie. Lângă un perete se afla o pânză imensă, mai înaltă decât mine şi mult, mult mai lată. El stătea în faţa ei cu spatele la noi şi picta.

Toate trei stăteam în capul scărilor şi ne uitam la el: eu eram temătoare, dornică, speriată şi mă simţeam ciudat, dar sentimentele mamei erau indescifrabile. Iar Leigh tânjea, tânjea după ceva. Inima ei de mamă părea să se spargă-n mii de bucăţi sub perlele acelea maro care-i stăteau atât de bine. O tensiune imensă şi

dureroasă mi se acumula în piept, se ridica și creștea tot mai mult. El nici măcar nu și-a-ntors capul lui acoperit de bucle blonde.

– Cadence, l-a strigat Leigh, cu vocea brusc încordată, Sphinx și Sarah sunt aici.

Atunci el s-a întors brusc și asta m-a făcut să inspir adânc. Purta niște blugi albaștri rupți în genunchi și o cămașă albă cu nasturi la guler, pătată de culoare. Și chiar dacă era mai slab și mai palid decât în ultima poză pe care Leigh ne-a trimis-o, încă era fermecător, ochii lui aveau aceeași nuanță strălucitoare de albastru rece. Nu puteam să-mi iau privirea de la el.

Ținea într-o mână o pensulă groasă înmuiată într-o vopsea albastră precum cerul la miezul nopții, iar degetul mare de la cealaltă mână era îndoit prin gaura unei palete de modă, veche, din lemn. Și-a înclinat capul într-o parte și un pic din vechea strălucire i-a apărut în ochi, în timp ce ne privea pe mine și pe mama. Apoi și-a îndreptat privirea spre fața mea, căutând cicatricea, la fel ca Leigh. Și mi-am amintit zilele în care ne întâlneam, jocurile, minciunile, briceagul. Tensiunea din pieptul meu s-a mărit brusc și mi-am simțit inima-n gât, nemaiputând respira. Clic.

Apoi s-a uitat drept la mine și mi-a zâmbit cald și primitor.

– Bună, mi-a spus plin de viață. Mă bucur tare mult că ești aici. Și-a dat la o parte o buclă blondă rebelă, căzută pe ochi și a continuat: V-aș îmbrățișa pe amândouă, dar sunt acoperit de vopsea peste tot.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a-ntors iar cu fața la pânză. Era desculț, cu degetele lungi de la picioare răsfirate.

– Ce mai faci? l-a întrebat mama. Văd că încă îți mai place să pictezi.

– Sunt bine, i-a spus fără s-o privească. Nu i-a zâmbit, așa cum procedase cu mine. În loc de asta, s-a întins și a pictat o dungă peste colțul de sus al pânzei. Și da, încă îmi place să pictez.

– Am pus apa la fiert pentru ceai, i-a spus Leigh. Vrei niște ceai, Cadence?

– Daaa, i-a răspuns prelung, amestecând două nuanțe de albastru pe paletă.

– Bine.

Leigh s-a întors să coboare scările. Mama a vrut s-o urmeze, dar s-a uitat la mine și mi-a pus o mână pe umăr. Mă întreba din priviri dacă era în regulă să mă lase acolo, dacă voiam să stau de vorbă cu el singură. Am dat din cap aprobator și a plecat. Încet, am pășit în mansardă și m-am apropiat tot mai mult până am ajuns să stau lângă el, în fața pânzei. Simțeam că mă furișam pe lângă un animal sălbatic. Fără mișcări bruște.

O parte a pânzei se umplea încet cu multe nuanțe deosebite de albastru, răsucite cu pricepere una în jurul alteia, fuzionând și țâșnind din nou.

– Ce-o să fie asta? l-am întrebat.

– Nu mă cunoști destul de bine ca să ghicești, Sphinx? mi-a spus și m-am uitat în sus la el.

Era cu un cap mai înalt decât mine.

– Nu, i-am răspuns eu hotărâtă, luptându-mă cu impulsul de a-mi cere scuze.

Dar nu aveam niciun motiv pentru a-mi cere iertare. Deocamdată, era doar o mare mâzgălitură de nuanțe de albastru; nimeni n-avea cum să știe ce era de fapt.

– Atunci poate nici nu meriți să știi. A pictat un cerc albastru, separat de nuanțele curgătoare și s-a-ndepărtat de pânză. Sau, poate, dacă o privești destul de mult timp, o să începi să înțelegi. Apoi s-a dus repede la chiuveta din partea cealaltă a camerei și a dat drumul la apă. Și-a ținut pensula sub apa care curgea de la robinet, răsucindu-i perii între degetul mare și arătător ca să le păstreze forma. O să stai acolo? m-a întrebat, aruncându-mi o privire pe sub breton.

S-a întors și-a început să-și curețe paleta cu un burete mic.

– Eu doar..., am început, dar m-a oprit brusc.

– Decât să stai acolo degeaba, ai putea să faci și tu ceva. Și-a aruncat buretele și paleta în chiuvetă și și-a șters mâinile cu un

prosop agățat deasupra robinetului. Uite. Spală astea. A lăsat apa să curgă, trecând pe lângă mine și pe lângă pânză. Mă duc să mă schimb. Parcă ar fi vomitat un curcubeu pe mine.

– Așteaptă puțin, i-am spus. Încă țineam cartea lui în mână. Am *Metamorfoza* ta.

S-a întors ca să-și ia cartea și, în timp ce făcea asta, degetele lui le-au atins ușor pe ale mele, alunecând deasupra lor ca o briză ușoară. Pielea îi era încă umedă. A zăbovit pentru o clipă și mi-am simțit mâinile înghețând sub ale lui, nesigure și surprinse. Apoi mi-a smuls cartea din mâini, s-a uitat adânc în ochii mei și mi-a zâmbit, în timp ce a lăsat-o să cadă pe podea, la picioarele mele. A căzut cu paginile larg deschise și cuvintele întoarse spre lumina din mansardă.

Apoi a dispărut coborând scările și lăsându-mă singură, cu inima bătându-mi nebunește și cu vopselele, și pânzele, și apa curgând. Voiam să-i spun să-și curețe singur paleta, că nu mai eram acea Sphinx pe care-o dirija când era copil, dar apoi mi-am amintit că era bolnav, pe moarte, că în mai puțin de un an s-ar fi curățat de tot. Apoi, într-o zi din viitorul apropiat, i-aș fi privit poza aceea de Crăciun și m-aș fi gândit la întâmplarea asta, la cum stăteam în mansarda lui înainte să moară și cum m-a lăsat el cu ustensilele lui de pictat. Apa din chiuvetă, stropindu-i paleta și gâlgâind pe canalul de scurgere. M-aș fi gândit și la asta. Și am făcut-o, l-am înfruntat din nou, am avut prezență de spirit și-am fost puternică. Puteam să găsesc un echilibru și să fiu utilă fără să mă pierd. Puteam să fac asta.

M-am dus la chiuvetă și am luat buretele. Am început să frec cu grijă, ca să fiu sigură că făceam o treabă bună. Am stors apoi buretele și-am șters paleta cu prosopul. Toate nuanțele de albastru ale lui Cadence s-au învârtit și s-au dus tot mai jos în rotocoale de apă până au dispărut din vedere.

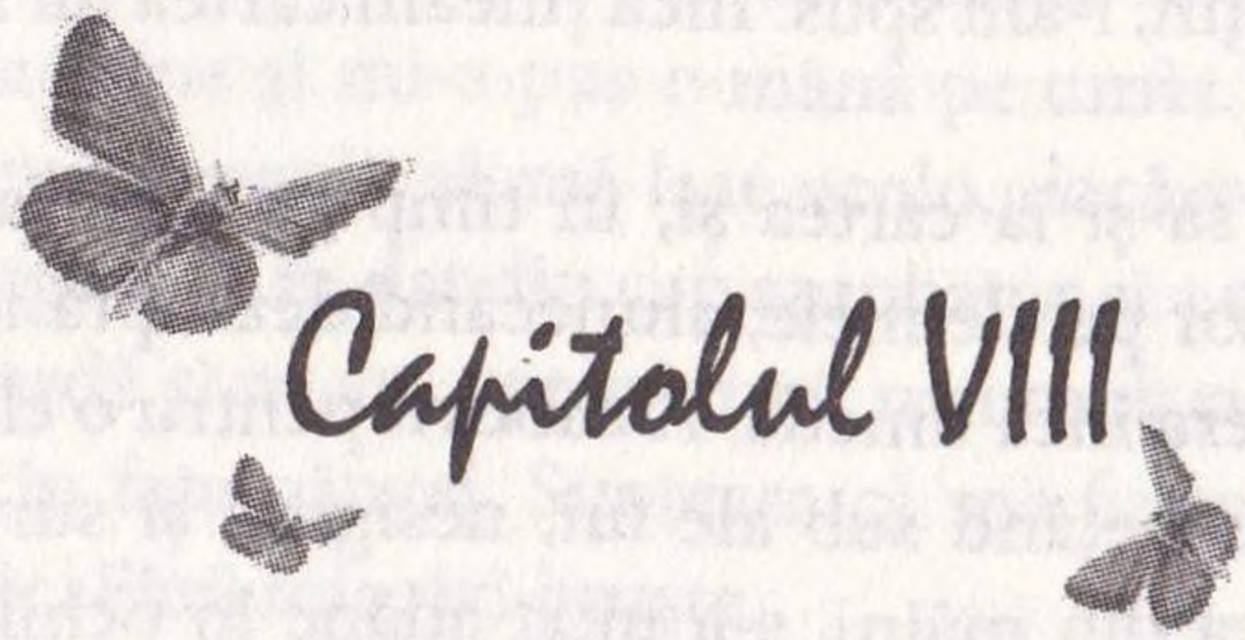

Capitolul VIII

După ce i-am spălat paleta și i-am ridicat iar cartea de pe jos, am băut ceaiul la parter. Cadence a renunțat la cămașa plină de vopsea și s-a îmbrăcat cu un tricou albastru, simplu și larg. Stăteam în camera de zi și ne beam ceaiul, mama și cu mine pe o canapea, Leigh și cu Cadence pe cea din fața noastră. Toate cănile de ceai era pictate cu motive artistice: eu aveam o floare de Georgia O'Keeffe, mama avea o imagine cu o mamă și-un copil de Mary Cassatt, Leigh avea o pictură deformată de Picasso, iar Cadence avea *Noaptea înstelată* de Van Gogh.

Mama o punea la curent pe Leigh cu toate schimbările din viața noastră și Leigh făcea la fel, dar chiar dacă foloseau cuvinte de adulți, vocile le păreau de fetițe. Erau cele mai bune prietene reunite de împrejurări neprevăzute. Iar eu mă simțeam din nou mică, întoarsă înapoi în timp, la zilele acelea în care mă jucam cu Cadence după școală și la fluture. Nu-mi plăcea situația asta. Nu știu cum aș fi vrut să se comporte mama cu Leigh, dar văzând-o stând de vorbă cu cea mai bună prietenă a ei de parcă nu s-ar fi schimbat nimic mi-a lăsat un gust amar. Nu mă așteptam ca mama să fie rece cu Leigh, bineînțeles că nu. Dar să chicotească fără nicio grijă cu ea? Nu puteam înghiți așa ceva prea ușor.

Cadence și-a pus cana pe măsuța de cafea. Apoi a luat un puzzle din acelea mici, făcute din piese de metal care se învârtesc și a început să se joace cu el, întorcându-l pe toate părțile cu degetele lui îndemânatice, cu eleganță și precizie. Aveam și eu un puzzle

asemănător acasă, dar niciodată n-am ştiut cum să-l rezolv. Cu toate astea, în câteva momente, acesta era desfăcut, iar cele două piese erau despărțite ca două mâini care-şi dădeau drumul una alteia.

– Chestiile astea mă-nnebunesc, i-am spus în timp ce-l punea jos, lângă cana lui de pe măsuță. Nu pot să le despart niciodată.

– Poate nu te-ai străduit suficient, mi-a sugerat el.

– Poate, i-am răspuns. Am sorbit puțin din ceai, simțindu-mă oarecum specială: să bei ceai în Anglia mi se pare un lucru foarte elegant. Apoi i-am spus: Ți-am pus cartea pe un raft pe lângă care am trecut când am coborât, acela din holul de la primul etaj.

– Bine, mulțumesc, mi-a spus.

– Îți place cartea aia? l-am întrebat. Am citit-o şi eu, odată, pentru şcoală. Mi s-a părut tare ciudată.

– Îl ador pe Kafka, mi-a spus el cu seriozitate. E unul din scriitorii mei preferați.

– Foarte fain, i-am răspuns eu jenată, simțindu-mă iarăşi proastă.

Ar fi trebuit să ştiu că i-a plăcut acea carte. Cu siguranță el a înțeles-o mult mai bine decât aş putea eu vreodată.

După aceea, am păstrat tăcerea, ascultându-ne mamele şi răspunzând din când în când la întrebările lor. Cadence s-a dus la culcare primul, eu am mai rămas cu ele la parter mai bine de o oră, aşteptând ca mama să termine de vorbit cu Leigh. Nu dădea semne că vrea să încheie discuția, aşa că am urcat în camera de oaspeți, m-am schimbat în pijamale şi l-am sunat pe tata. După voce, părea fericit, dar se simțea tensiune şi îngrijorare în întrebările pe care mi le punea. Se tot încurca în cuvinte şi se repeta.

– Sunt bine, tati, pe bune, i-am spus după ce m-a întrebat a treia oară dacă-mi doream cu adevărat să fiu acolo şi mi-a amintit că puteam să mă întorc acasă în orice moment. Pot să fac asta. E doar o săptămână.

– Ştiu, Sphinxie, mi-a spus el, dând drumul unui suspin demult ținut în el. Ştiu. S-a oprit. Ce mai face mama? Pot să vorbesc cu ea?

– E încă la parter cu Leigh, i-am spus încet, simțind o durere bruscă-n piept. Dar sunt sigură c-o să te sune mai târziu. După o clipă de tăcere incomodă, am adăugat: Știi ceva, tati, sunt foarte obosită. E târziu aici. Cred c-o să mă duc la culcare acum.

– Bine, Sphinxie, mi-a spus, părând dezamăgit că terminam discuția așa de repede. Te iubesc. Odihnește-te. Știu că ai nevoie.

– Și eu te iubesc, tati, i-am spus și-am închis.

Căscând, mi-am pus telefonul pe măsuța de lângă pat și am stins lumina. În ciuda faptului că eram epuizată, am rezistat valului de somnolență care m-a lovit imediat ce am pus capul pe pernă; voiam să văd dacă mama va veni tiptil în camera mea să vadă cum rezistam în prima zi acolo. Dar n-a venit și, în cele din urmă, m-am întors pe o parte, înfigându-mi unghiile într-o pernă cu care nu eram obișnuită și-am închis ochii.

M-am trezit târziu în următoarea dimineață, corpul mi-era zăpăcit de fusul orar. Lumina soarelui intra prin ferestrele camerei și auzeam mișcare la parter. M-am frecat la ochi și m-am ridicat din pat. Oare și Cadence se trezise sau era genul de persoană careia îi plăcea să doarmă mai mult? Imaginea dormitorului lui era un rest de amintire care mi se imprimase în minte cu mulți ani în urmă – încă-mi imaginam copacii pictați pe pereți și cerul de pe tavan. Mă întrebam cum arăta camera lui de acum.

După ce m-am dat jos din pat, am simțit podeaua lucioasă din lemn de esență tare rece sub tălpi. Camera de oaspeți era frumoasă și decorată ca o ceașcă de ceai dintr-un set de porțelanuri cu desene albastre. Avea propria baie, micuță și asortată, într-o parte și o mică debara. Valiza mea rămăsese pe podeaua debaralei; nu mi-am adus nicio haină care să trebuiască să fie pusă pe umeraș și mi-era cam jenă din cauza asta. Era o cameră foarte drăguță, mă simțeam ca la hotel, dar mă și intimida. Era mult mai frumoasă decât cămăruța mea dezordonată de-acasă, cu caietele mele de teme nefăcute și hainele, pantofii și tot felul de aparate electronice împrăștiate peste tot.

*

Am scotocit prin valiză după o pereche de șosete înainte de a ieși din cameră și a coborî pe scări. Mama și Leigh stăteau lângă aragaz, amândouă încă îmbrăcate în pijama, iar lângă ele, pe tej-ghea, era un castron plin cu aluat pentru clătite care curgea pe dinafară. Leigh zâmbea destul de fericită, dar apoi am observat că avea ochii roșii și umflați. Părea să fi avut o noapte grea.

– Bună dimineața, mi-a spus ea și mama în cor.

– Bună dimineața, le-am răspuns, întinzându-mă. Unde-i Cadence?

– Afară-n curte, mi-a spus Leigh, în timp ce mama începea să întoarcă clătitele. De ce nu mergi după el? Poți să-i spui că micul dejun e aproape gata – în sfârșit. Ne-am trezit cu toții cam târziu azi, nu-i așa?

M-am întors în camera mea ca să-mi iau o bluză de trening și cizmulițele maronii. Le îndesasem în fundul valizei și erau șifonate, cu părțile de sus îndoite. M-am încălțat cu ele, sperând că nu erau permanente cutele.

Curtea era o întindere de verdeață, ca un câmp cu o pădurice la capăt și, în razele soarelui de dimineață, arăta ca o imagine de pe o vedere. Aerul destul de rece m-a făcut să-mi strâng mâinile la piept și să-mi trag mânecile bluzei peste degete ca să mă-ncălzesc. Nu departe de casă era un set de joacă din lemn, completat cu un tobogan verde din plastic și două leagăne. A avut unul la fel și în State când eram mici. Mi-aminteam perfect cum leagănul din dreapta era tot timpul al lui, cum ne ascundeam în mica fortăreață din vârful toboganului, cum ne plăcea mai mult să fugim și să ne cățărăm pe tobogan decât să ne lăsăm pe spate și să alunecăm pe el, așa cum ar fi trebuit. Și, bineînțeles, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la petrecerea de ziua noastră, la momentul acela în care a sărit din leagăn și mi-a luat mâna, fermecător și cu zâmbetul pe buze.

Acum stătea pe leagănul din dreapta, cu picioarele bine înfipte-n pământ, cu lumina soarelui în păr, făcându-l să pară mai luminos decât era. În timp ce mă apropiam, și-a trecut mâna prin el, netezindu-și cârlionții.

– Bună, i-am zis, așezându-mă în leagănul din stânga. Clătitele-s aproape gata.

Eram prea mari pentru leagăne acum, picioarele ne-au crescut lungi ca vița-de-vie.

– Oh, a spus el dezinteresat.

N-am putut să-l condamn. Până la urmă, ce importanță mai aveau clătitele când erai pe moarte?

– E foarte frumos aici, i-am spus, inspirând adânc. Aerul dimineții mirosea plăcut, a pământ jilav și a iarbă de câmp amestecate. Aș vrea să arate și curtea mea așa.

S-a balansat un pic în leagăn. Era deja îmbrăcat pentru zi, purta blugi și un pulover roșu și era încălțat cu pantofii pe care i-am adus din mașina lui Leigh. Avea capul puțin aplecat și privirea îndreptată spre pământ.

– Leagănele astea nu-ți amintesc de vremurile când eram mici? m-a întrebat înălțându-și capul și privindu-mă.

A împins pământul cu picioarele și apoi le-a ridicat ca să se balanseze liber leagănul. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la micul Cadence din ziua petrecerii, care se legăna tot mai sus. Puteam simți pe pielea mea căldura zilelor de vară demult apuse și puteam să-i văd silueta mică de copil pe fundalul cerului albastru, cu părul zburându-i de pe față. Când a sărit din leagăn, fetița care eram atunci a crezut că a plutit în aer pentru o clipă, luminat de soare, atrăgând lumina, ca un OZN venit pe Pământ să recupereze ceva la care a renunțat.

– Ba da, îmi amintesc, i-am spus în timp ce se legăna lângă mine. Mă fac să mă gândesc la petrecerea noastră.

– Mama i-a invitat pe toți copiii aceia la petrecere, să știi, mi-a spus el. Nu eu i-am ales. Niciunul dintre ei nu era ca tine, Sphinx. Niciodată n-a existat cineva ca tine.

Și-a pus brusc picioarele pe pământ, oprind leagănul și s-a uitat la mine. Părul îi cădea pe ochi și-i îmblânzea.

– Chiar așa? l-am întrebat. A fost o vreme când mi-ar fi plăcut să-l aud spunându-mi asemenea lucruri, atunci când îl veneram și nu mai conta că mă abuza. Au fost vremuri în care aș fi fost în

culmea fericirii dac-aș fi știut că prietenului meu perfect, Cadence, nu-i plăcea să se joace cu altcineva. Dar acum habar n-aveam cum ar fi trebuit să reacționez. Nu mai înțelegeam ce simțeam. Voiam să fiu mai matură, mai rațională, mai puternică. Să nu mă las afectată. Dar el îmi zâmbea, lăsându-mă cu respirația tăiată. Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc și eu.

– Păi, sigur că da, mi-a spus tot zâmbind, ai fost cea mai bună prietenă a mea.

– Asta obișnuiam să spun și eu despre tine, i-am zis, ferindu-mi privirea.

– Asta voi spune tot timpul despre tine, Sphinx. Tot timpul. Până în ziua în care voi muri.

L-am privit din nou. Mă durea inima, de parcă s-ar fi izbit de un perete de cărămidă. Până în ziua în care va muri. Apoi mi-a râs în față și și-a dat la o parte părul din ochi. Mi-am mușcat buza, punându-i, în mintea mea, o mie de întrebări. Ești împăcat cu gândul că o să mori în curând? Vrei să mori? Ești fericit că mori? Chiar o să mori? E-adevărat?

Încă zâmbind, s-a uitat peste curte și a repetat:

– Până în ziua în care voi muri.

Ca un jurământ, ca o mantră, ca o promisiune.

Și m-am gândit: „Nu pari a fi pe moarte. M-auzi? Ochii-ți sunt foarte, foarte luminoși și știi asta. Am avut o prietenă pe nume Kaitlyn care credea că arăți bine. I-am spus că-i nebună. Dar avea dreptate. Și-acum îmi zâmbești".

– Sphinxie, mi-a spus Cadence, vrei să știi secretul meu?

– Sigur că da, i-am confirmat, simțindu-mă deodată foarte receptivă.

Zâmbetul i-a dispărut cu desăvârșire, moment în care eu am înțepenit locului. Era ca și cum ar fi aprins un bec pentru bliț enorm și după aceea ar fi stins lumina, lăsându-mă orbecăind în întuneric, cu fantoma strălucirii încă plutind înaintea ochilor mei.

– Vino aici, mi-a spus, împingându-și leagănul într-o parte, ca să fie mai aproape de mine și întinzându-mi o mână, să mă apropii și eu. Când am făcut-o, mi-a pus mâna pe ceafă, răsfirându-și

degetele prin părul meu şi ţintuindu-mă locului. Buzele lui erau foarte aproape de urechea mea, îi puteam simţi respiraţia caldă pe piele, iar apropierea lui era chinuitoare şi emoţionantă. Am simţit un fior rece pe şira spinării, un fior grozav care mă furnica şi mă electriza. Apoi am simţit că îngheţ, de parcă mintea îmi izola corpul, ca să mă protejeze în caz că decideam să mă aplec sub atingerea lui.

– De ce ţi-e frică? mi-a şoptit. Doar îţi spun secretul meu, Sphinx. A tras aer în piept, apoi a continuat şoptindu-mi blând: Ştii că doctorii mi-au spus că-i ceva în neregulă cu mintea mea? Nu ştiai, nu-i aşa?

Şi-a mişcat puţin mâna; partea de jos a palmei lui era pe falca mea. Mă atingea cu vârful nasului undeva peste ureche.

– Ei bine, s-au înşelat. Când un doctor nu înţelege ceva, trebuie să spună că nu-i în regulă, ca să se simtă mai sigur pe el... dar asta nu înseamnă că-i adevărat. Nu-i nimic în neregulă cu mine, Sphinx, chiar nimic...

Am îngheţat. Îi simţeam mâna caldă pe faţă, iar cuvintele care-i ieşeau din gură îmi provocau fiori reci în fiecare clipă. M-am speriat îngrozitor de tare. Nu ştiam despre ce vorbea şi nici nu-mi plăcea cum suna ce-mi spunea. Dar apoi mi-am amintit de câte ori m-am imaginat într-o astfel de situaţie: stând cu un băiat de genul lui Cadence, cu mâna lui în părul meu şi cu buzele lui aşa de aproape. Un băiat chipeş, cu ochii albaştri pironiţi într-ai mei şi cu pletele blonde, căzute pe frunte. Deodată, o voce din mintea mea mi-a amintit că trebuia să ne căsătorim. Un fior mi-a străbătut tot corpul fără voia mea; nu trebuia să mă gândesc la aşa ceva. „El te-a tăiat, mi-am spus şi m-am cutremurat din nou. Nu e un băiat normal. El te-a tăiat.“

Nu conta că putea să-şi înmoaie vocea şi să mă cuprindă cu ea, nu conta că avea puterea de a-şi învălui ochii cu o căldură trecătoare, ca o toamnă târzie care venea după ce gerul a ucis totul. Şi n-avea nicio importanţă faptul că putea să ofere câteva momente de tandreţe, ca nişte fisuri prin care lumina putea să pătrundă

într-un loc întunecos. Da, mâna lui era caldă, un semn de viață, dar cunoșteam răceala din ochii lui.

– De ce ți-e frică? a repetat încet, depărtându-se de mine. Și-a luat mâna de pe fața mea și-am rămas înghețată și arsă în același timp, cu rotițele minții învârtindu-se confuze.

Leagănul lui a scârțâit când l-a lăsat să-și revină la poziția inițială. Și-a înclinat capul într-o parte, în timp ce mă privea și ochii lui pătrunzători îmi scrutau fața. Partea de sus a obrazului. Cicatricea care nu mai era acoperită cu fond de ten. Mă spălasem pe față seara trecută și nu mă mai machiasem între timp.

– Ai ascuns-o ieri, mi-a spus, fulgerându-mă cu privirea. Să n-o mai ascunzi niciodată!

– Cadence, e fața mea, i-am spus cu vocea tremurându-mi. O s-o acopăr dacă vreau.

– Nu! s-a răstit la mine ca un copil mic și nervos. Să nu-ndrăznești!

S-a ridicat din leagăn, crescând în înălțime într-o clipă, iar eu am sărit la fel de repede ca să-l ajung din urmă. Ne-am uitat unul la altul, el cu ochii foc și pară, ai mei doar mai mari ca de obicei, dar sfidători. Sphinx, a izbucnit el, cu toată ființa lui încordată și tremurândă, să nu-ndrăznești!

– De ce nu? l-am întrebat, înălțându-mi capul.

Ochii noștri s-au întâlnit, un căprui moale împotriva unui perete tare de gheață albastră. În timp ce ochii lui se învârteau în orbite, am simțit brusc un impuls de a-mi goli mintea. Aveam o teamă cumplită, irațională, că va pătrunde în mintea mea, îmi va citi gândurile și va vedea că m-am gândit la plan, la căsătoria care nu va avea loc niciodată.

Ochii lui s-au îngustat, apoi s-au îmblânzit. Și mi-am pus o grămadă de întrebări. De ce se purta așa, cum putea să treacă de la blândețe la răutate într-o clipită, făcea asta doar pentru că era pe moarte? Și chiar dacă, într-adevăr, mi-a pătruns în minte, oare acest sclipitor și sălbatic băiat mă visa într-o rochie albă care nu va exista niciodată? Mi-am strâns pumnii. „Nu, așa ceva e imposibil.“

– Sphinxie, mi-a spus, cu vocea din nou calmă. De ce-ai vrea s-o ascunzi?

Și-a întins mâna și a atins cu degetul arătător un capăt al cicatricii mele și a urmărit-o până la celălalt capăt, în timp ce eu stăteam, încercând să fiu puternică și hotărâtă să nu-l las să mă sperie.

– Nu înțeleg. Nu știi că ai fost atinsă de un înger? Credeam că știi asta. S-a mai uitat la mine pentru un minut, cu ochii ca niște pereți perfect neteziți.

Apoi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a răsucit pe călcâie și-a pornit cu pași mari spre casă.

– Hai să mergem să mâncăm niște clătite, mi-a spus pe un ton relaxat.

Am rămas în loc, nemișcată, buimăcită încă o dată de schimbarea bruscă a purtării lui.

„Știi că doctorii mi-au spus că e ceva în neregulă cu mintea mea?“ Vorbele lui s-au strecurat iarăși printre gândurile mele cele mai importante. Și încă-i simțeam mâna pe obraz, buzele pe ureche, degetul pe cicatrice. „Nu știi că ai fost atinsă de un înger?“ Mintea mea a prins repede noua întrebare, a întors-o pe toate părțile, a privit-o din toate unghiurile și a ținut-o la lumină, grăbindu-se să-i găsească un răspuns.

Și pentru o clipă, acolo, în curtea aceea verde, lângă leagănele care arătau exact ca acelea în care ne jucam când eram mici, privindu-l îndreptându-se spre ușa din spate a casei lui din Anglia, am luat în considerare un posibil răspuns. Oare de aceea m-au invadat atâtea sentimente contradictorii atunci când m-a tăiat? Pentru o clipă am crezut că am găsit răspunsul. Nu știam c-am fost atinsă de un înger? Ba da, așa am crezut... pentru o clipă foarte scurtă, arzătoare, cutremurătoare și luminoasă în acea curte atât de verde, atinsă de razele soarelui care cădeau în jurul meu.

Doar pentru o clipă.

Capitolul IX

Mama şi Leigh le-au făcut feţe zâmbitoare clătitelor: sfere inegale în loc de ochi şi curbe lungi ca şerpii în loc de zâmbete. Au folosit sirop ca să le facă plete, bărbi şi mustăţi, care curgeau şi se prelingeau pe farfurii, devenind de culoarea chihlimbarului în razele soarelui care intrau pe ferestrele bucătăriei, împrăştiindu-se într-o grămadă de bălţi lipicioase.

– Leigh şi cu mine le făceam aşa când rămâneam peste noapte una la alta, pe atunci eram în şcoala primară, mi-a explicat mama.

M-am holbat la ea în timp ce-mi dădeam seama că n-avea nici cea mai vagă idee despre ce mi s-a-ntâmplat afară, la leagăne. Dac-ar fi lăsat clătitele măcar pentru o clipă ca să se uite pe fereastră, ar fi văzut totul, dar n-a făcut-o. Şi, evident, nu observa nici expresia de pe faţa mea. Nu putea să vadă ce ochi mari aveam?

– Încercam să le facem să arate ca profesorii noştri, mi-a spus Leigh, punându-şi două în farfurie.

Am respirat cu greu şi m-am uitat la farfuria mea. Clătita îmi arăta zâmbetul ei şerpuit şi am simţit cum umerii îmi erau împovăraţi de o mare greutate. Leigh se străduia din răsputeri. Voia doar să fim fericiţi în timpul acelei vizite, aşa de fericiţi, de parcă n-am fi venit din alt motiv decât dorinţa de a ne distra cu nişte vechi prieteni – să ne amintim cum rămâneam peste noapte unul la altul când eram în şcoala primară, cum ne băteam joc de foştii profesori şi cum eram în vremurile bune.

Vizavi de mine, la masă, Cadence stătea drept ca lumânarea în scaunul lui şi tăia faţa clătitei în două, apoi în patru.

– Nu ţi-e foame, Cay? l-a întrebat Leigh, privindu-l cu ochii ei aprigi şi trişti de mamă, dorindu-şi ca timpul să stea în loc.

– Nu prea.

A înţepat o bucăţică de clătită cu un singur dinte al furculiţei şi a muşcat un pic din colţ, înainte s-o pună din nou în farfurie. În timp ce-şi turna suc de portocale într-un pahar, mama ne-a întrebat:

– Aveţi vreun plan pentru ziua de azi? S-a uitat la mine şi la Cadence aşteptând un răspuns. Doar spuneţi-mi ce vreţi să facem şi vom face, ne-a spus Leigh.

– Întrebaţi-l pe Cadence, i-am zis eu, simţind că el ar fi trebuit să decidă.

Cadence mi-a aruncat doar o privire cu coada ochiului, mi-a zâmbit un pic şi-a ridicat din umerii lui slabi, înainte de a-şi îndrepta, din nou, toată atenţia către micul lui dejun. Calmul lui m-a surprins. Cum putea cineva care avea mai puţin de un an de trăit, respirat, văzut, mişcat şi făcut tot felul de lucruri, de învăţat, ascultat şi luat tot ce-avea viaţa mai bun de oferit, să ridice nepăsător din umeri când era întrebat ce voia să facă? Dac-aş fi fost în locul lui, ştiind că fiecare secundă mă duce mai aproape de moarte, aş fi avut o lungă listă cu lucrurile pe care aş fi vrut să le fac. Aş fi avut atâtea lucruri mărunte şi frumoase de făcut, chiar şi-n grabă, în ultimul minut. Şi-aş fi mâncat clătita aceea, m-am gândit eu, deconcertată. Aş fi mâncat cinci.

Pe undeva, prin adâncul şi pe la periferia minţii mele, înghesuită în jurul gândurilor din prezent, era şi amintirea proaspătă a ceea ce mi s-a întâmplat la leagăne – mâna lui Cadence pe faţa mea. Mă cutremura. Ultima mea amintire cu el a fost foarte intensă, cu ochii lui arzând în timp ce cuţitul îşi tăia calea pe obrazul meu. Am uitat cât de blândă putea să fie vocea lui. Bucăţica de clătită mi s-a făcut tare ca piatra în gât şi a trebuit să beau multă apă dintr-o

înghițitură ca să-mi alunece pe gât, de parcă ar fi fost o pastilă îngrozitor de mare și de rea la gust.

– Haide, ce vrei să facem? l-am întrebat, simțind o grabă nedorită în voce. Trebuie să facem ceva. Doar n-o să stăm degeaba toată ziua?!

Voiam să fim ocupați, să facem ceva. Dac-am fi fost prinși cu orice fel de activitate, el n-ar mai fi avut ocazia să-mi mai șoptească la ureche – iar eu n-aș mai fi avut timp să-l ascult. Era destul pentru o zi.

Și-a împins farfuria cu vârful degetului și s-a ridicat de pe scaun.

– Mă duc să cânt la pian, mi-a spus, ca și când ar fi luat o hotărâre definitivă.

Avea să cânte la pian cât era ziua de lungă. Atâta tot.

– Bine, atunci eu mă duc să fac un duș, i-am spus. O să vin la tine când termin. Dar trebuie să facem ceva mai târziu, mă-nțelegi?

A plecat brusc, fără să-mi răspundă. Leigh s-a ridicat.

– Să-ți dau niște prosoape, Sphinx, mi-a spus și-a urcat până sus cu mine. Mi-a înmânat o grămăjoară de prosoape bej, curate, împăturite cu grijă, cu un prosop mai mic deasupra și mi-a arătat cum să pornesc dușul. Ai tot ce îți trebuie?

– Da, i-am spus, descheindu-mi fermoarul de la bluza de trening. Mulțumesc.

Șamponul din dușul lui Leigh era într-un recipient violet pe care scria că era parfumat cu violete marocane. Avea un miros greu și persistent, ca un fel de miere exotică. Nu știam dacă-mi plăcea sau nu, dar cum nu-mi adusesem șampon de-acasă, n-am avut de ales și l-am folosit. Când am ieșit din duș, mi-am înfășurat părul într-un prosop și m-am întors în camera mea ca să-mi iau micul uscător de păr din valiză, dar am descoperit că l-am uitat, așa că a trebuit să-l folosesc pe-al lui Leigh. Când am terminat, mi-am scos gentuța pentru produsele de machiaj și-am cotrobăit prin ea după fondul de ten. Am ezitat doar o clipă înainte să-mi acopăr cu grijă cicatricea – doar o clipă, apoi am ascuns-o ca pe un secret. Locul în care am fost atinsă de un înger. Nu puteam să-mi iau gândul

de la acele vorbe. Chiar asta credea Cadence că mi-a făcut în toți acești ani? Chiar s-a gândit întotdeauna la ceea ce mi-a făcut ca la ceva frumos? Ideea era șocantă și gândul acesta îmi făcea mâinile să tremure, în timp ce-mi retușam machiajul cicatricei.

„Nu te mai gândi la asta", mi-am spus eu hotărâtă, dându-mi un șut mental și forțându-mă să nu cad pradă următorului gând care mi-a trecut prin minte: „Nu e chiar așa de simplu".

Când am coborât din nou la parter, mai era o femeie în bucătărie împreună cu mama și cu Leigh. Părul ei negru era prins la spate într-o coadă de cal săltăreață și stătea în fața chiuvetei, spălând vasele folosite la micul dejun și vorbind cu Leigh peste umăr. S-a întors spre mine, cu mâinile pline de săpun și mi-a zâmbit când am intrat.

– Bună, mi-a spus, dându-și la o parte o șuviță rebelă din ochi cu încheietura mâinii. Tu trebuie să fii Sphinx. Ce nume neobișnuit! Îmi place.

Vocea îi era la fel de săltăreață ca părul.

– Sphinx, ea e Vivienne, mi-a zis Leigh. Ea e femeia care-mi organizează viața și are grijă să n-o iau pe arătură!

Apoi a început să râdă cu Vivienne.

– Fac și eu ce pot, a adăugat Vivienne și s-a întors la spălatul vaselor. Mi-au trebuit câteva clipe până să-mi dau seama că era un fel de menajeră. Mă bucur să te cunosc, Sphinx, mi-a spus, întorcându-se iar spre mine. Cu toții am așteptat cu mare interes vizita ta.

– Mă bucur că sunt aici, i-am spus. Bunătatea ei era contagioasă și mi-am dorit ca și mama să fi avut pe cineva ca ea acasă la noi, ca să ne organizeze viețile.

– Bine, mi-a spus. Asta-i bine.

Chiuveta era plină de clăbuci care miroseau a lămâi proaspete.

Auzeam sunetele unui pian venind spre bucătărie de undeva, din casă.

Mai era o cameră de zi după sufragerie: era mai elegantă și mai luxoasă și nu avea televizor. În schimb, avea mobilă victoriană, un

candelabru, fotografii artistice rafinate pe pereți și pian. Acesta trona mare și negru pe podeaua lucioasă din lemn de esență tare, lângă o fereastră mare. Pianul era deschis, iar partiturile erau împrăștiate pe suportul de deasupra claviaturii. Cadence stătea pe banchetă din fața lui, cu picioarele goale pe pedale și cu mâinile zburându-i peste clape. Cânta ceva înălțător și frumos, de o vagă tristețe, ceva care-mi amintea de lumina unei ape curgătoare alunecând ușor peste pietrele cenușii.

Știam de ceva vreme că obișnuia să cânte la pian: Leigh ne-a trimis poze cu el cântând de câteva ori de-a lungul anilor. Dar atunci era prima dată când asistam la eveniment și am încremenit. Era extrordinar de talentat și la muzică, și la pictură, dar totul era trecător. Peste câteva luni el va fi mort, lăsând în urmă pianul tăcut și pânzele goale.

M-am așezat pe un fotoliu și mi-am strâns genunchii la piept. Lângă scaun se afla o măsuță, cu o vază cu crini albi, proaspăt culeși. Lângă vază, într-o cutiuță neagră, era un aparat foto digital argintiu. Am ridicat cutia, am scos aparatul din ea și-am apăsat pe butonul de sus. A pornit cu un bip silențios, iar ecranul s-a luminat. Am apăsat butonul de stocare, dorind să văd ce era pe cardul de memorie. Era gol; fără poze, fără filme. Nimic.

L-am schimbat din modulul de fotografiat în cel de filmat și l-am îndreptat spre Cadence și pianul lui, încadrând imaginea, astfel încât să includă cât mai mult din fereasta mare și frumoasă. Apoi am apăsat butonul de pornire. Un cerculeț verde a apărut în colțul de sus al ecranului, anunțându-mă că se efectua filmarea.

– Cadence, cum se numește piesa pe care o interpretezi? l-am intrebat.

– *Pământul sfânt,* mi-a spus, în timp ce cânta. De Jon Schmidt.

Am focalizat imaginea pe mâinile lui. Erau foarte grațioase planând peste clape ca dansatorii de balet, fără să greșească vreo notă. Cânta extraordinar... tot ce făcea era extraordinar.

M-am aplecat un pic în față și-am filmat un prim-plan cu chipul lui. Era foarte concentrat și-și ținea buzele strâns lipite. Își înclina

uşor capul înainte şi înapoi, sincronizându-se cu ritmul melodiei. Am ridicat aparatul în aşa fel încât imaginea a fost umplută de lumina care venea prin fereastră. Apoi am micşorat din nou imaginea, arătând toată scena încă o dată, înainte de a apăsa pe butonul de oprire. Apoi am pus aparatul înapoi în cutie şi l-am aşezat la loc pe măsuţă, exact unde l-am găsit. Am fost mulţumită. Nu m-a observat când l-am filmat şi acum aveam înregistrarea cu el cântând pentru totdeauna.

– Eşti foarte bun, i-am spus lui Cadence.

– Da, mi-a spus el răspicat.

– Şi eu ştiu să cânt puţin, foarte puţin, i-am spus. Dar numai cu o mână. Nu ca tine.

A terminat de cântat şi şi-a pus mâinile-n poală, iar eu am aşteptat să-mi spună ceva. A atins o clapă neagră cu arătătorul şi a examinat-o, de parcă ar fi verificat dacă avea praf pe ea. Apoi şi-a dat părul pe spate, s-a întors spre mine şi m-a privit. Lumina care venea din fereastră îi accentua faţa unghiulară, conturând-o cu o blândă lumină aurie. Ochii lui albaştri glaciali mă fixau intenţionat. M-am bucurat că am pus la loc aparatul foto.

– Vino aici, mi-a spus el.

– Ce? am înţepenit.

Ce s-a întâmplat la leagăne era încă dureros de proaspăt în mintea mea şi atunci a început cu aceeaşi expresie, banală „Vino aici“. Nu voiam. Nu voiam să fiu aproape de el. Scaunul pe care stăteam era la o distanţă sigură de el şi intenţionam să rămân acolo.

Şi-a pus mâna cu degetele lungi pe banchetă, lângă el, arătându-mi unde voia să stau şi mi-a spus:

– M-ai auzit, vino aici.

De-abia respiram.

„Mamele noastre sunt în bucătărie, mi-am amintit. Vivienne e în bucătărie. Aş putea s-o chem pe mama oricând; i-aş putea cere să ne supravegheze dac-aş vrea.“ M-am ridicat încet de pe scaun, iar el s-a întors spre pian.

Parcă nu mă puteam abține. În următoarea clipă, mă așezam cu grijă lângă el pe banchetă, încercând să mă asigur că era un spațiu liber între corpurile noastre. Am încercat în zadar: s-a apropiat repede de mine și, deodată, piciorul meu drept era lipit de al lui și coatele noastre se atingeau. Mi s-au încleștat fălcile.

– Nu poți să cânți nimic cu amândouă mâinile? m-a întrebat.

– Nu.

Nu știam unde voia să ajungă, dar credeam că urma o remarcă usturătoare în legătură cu lipsa mea de talent muzical.

Dar și-a pus mâinile pe clape și mi-a spus:

– Puneți mâinile peste ale mele.

– De ce?

– O să vezi. O să cântăm împreună. O să te-ajut, Sphinxie.

Mi-am ridicat mâinile încet și m-am supus. Mi-a luat o clipă să mă dezmeticesc: trebuia să-mi pun un braț sub al lui și faptul că încercam cu încăpățânare să nu-i ating altă parte a corpului decât mâinile nu mă ajuta deloc. L-am atins ușor cu cotul pe piept și am tresărit, dar s-a comportat de parcă n-ar fi observat, zâmbindu-mi blând în timp ce-mi aliniam degetele cu ale lui. Degetele lui erau mai lungi decât ale mele, dar mult mai subțiri și cu pielea palidă. Și erau reci la atingere. Pielea din jurul unghiilor avea o vagă și tulburătoare nuanță albăstrie, de parcă nu i-ar fi circulat bine sângele. Imaginea asta m-a făcut să simt un fior rece pe șira spinării. Degetele mele poate că erau scurte, groase și neîndemânatice în comparație cu ale lui, dar măcar mâinile mele arătau vii.

Apoi, am stat așa, unul lângă altul la pian, mână-n mână. A început să cânte, încet, cu degetele apăsând pe clape și eu l-am urmat. N-am recunoscut piesa pe care-o interpreta, era lentă și măsurată. M-am uitat la fața lui, apoi în jos, la mâinile noastre, mușcându-mi buza. Pielea lui era rece, dar moale. Puteam să-i simt oasele mâinilor mișcându-se sub degetele mele, ca o mașinărie care a prins viață. Mâinile astea m-au speriat. Mâinile astea erau îngrozitoare, frumoase și nu mai aveau mult timp.

Iar eu le atingeam. Lângă mine, el zâmbea nedesluşit, cu ochi pe jumătate închişi.

– Cum te simţi, Sphinxie? m-a întrebat cu o voce blândă. Cum te simţi când, în sfârşit, eşti aici?

– Ce vrei să spui? l-am întrebat, luându-mi ochii de la mâinile noastre pentru o clipă, ca să încerc să-i ghicesc intenţiile.

Şi-a aplecat capul un pic înspre mine, încă zâmbind.

– Eşti aici cu mine. În sfârşit. După atâţia ani, te-ai întors unde ţi-era sortit să fii. M-am holbat la el, cu gura căscată, încercând să spun şi eu câteva cuvinte. Ştii asta, nu-i aşa, Sphinx? m-a întrebat el când când a văzut că nu puteam să-i răspund. Ştii că ţi-e scris să fii aici cu mine.

Am înghiţit în sec, gândindu-mă la ce-am simţit atunci când am auzit că era bolnav, când am ştiut că trebuia să merg la el să-l văd. Mâinile lui încă se mai mişcau cu graţie sub ale mele, iar notele pianului aveau ecouri slabe în aer. Mi-am ferit privirea şi mi-am regăsit, în cele din urmă, vocea.

– Da, i-am spus încet, aşa de încet încât de-abia mă auzeam. Ştiu.

– Bine, mi-a spus el, cu o voce şi mai înceată, de parcă ar fi fost născocită de imaginaţia mea.

Apoi s-a oprit din cântat, şi-a retras uşor mâinile de sub ale mele, ca o fantomă care redevenea invizibilă. Mâinile mi-au plutit o fracţiune de secundă deasupra pianului înainte să mi le pun în poală, tremurând.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat, cu vocea tremurândă.

– Ce-a fost ce? Melodia? Eu am compus-o. E melodia mea.

– Pe bune? E minunată. A tăcut câteva minute, în timp ce l-am priveam, aşteptând să-mi răspundă. O să mai cânţi şi altceva? l-am întrebat, văzând că nu mai zicea nimic.

– Ai vrea să auzi ceva anume? m-a întrebat, părând dintr-odată nerăbdător.

Am încercat din răsputeri să mă gândesc la o piesă pe care să i-o cer, dar singurele cântece care-mi veneau în minte erau din genul

pop sau rock. M-am simțit îngrozitor de incultă. Iar el a așteptat, cu umerii căzuți de plictiseală.

– Cântă ce vrei, i-am spus în cele din urmă.

A cântat ceva rapid și zgomotos, cu note joase care săltau cu înflăcărare.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat curioasă.

– *Love Game*, mi-a răspuns, Lady Gaga.

Am fost cam mirată de ideea că un cântec de genul acesta putea fi transpus la pian, dar tocmai îl auzisem cu câteva clipe înainte. Notele răsunau ca pașii unui marș.

– Ai partitură pentru melodia asta? l-am întrebat interesată.

– Nu, mi-a spus oftând. Doar am ascultat cântecul și mi-am dat seama care sunt notele lui. Nu e așa de greu pe cât crede lumea.

Cadence s-a întins și a tras capacul peste claviatură cu o bocănitură ușoară. Și-a întors capul și s-a uitat pe fereastră, iar părul lui a devenit auriu în lumina soarelui. Stătea cu capul lăsat ușor pe spate, de parcă se uita în sus.

– Te uiți după Dumnezeu? l-am întrebat eu fără să mă gândesc prea mult și m-am mirat de propria întrebare.

Habar n-aveam că voiam să spun ceva. Tot ce știam era că, dacă aș fi fost pe moarte, stând pe bancheta unui pian, în fața unei ferestre foarte, foarte mari, cu soarele luminând-o și cu ecoul ultimelor note pierzându-se în neant, L-aș fi căutat pe Dumnezeu în priveliștea de dincolo de fereastră. Nu eram o persoană deosebit de religioasă; știam toate poveștile din Biblie, dar mama nu m-a dus niciodată la biserică și nu eram sigură dacă credeam în Dumnezeu sau nu. Dar știam că, dacă aș fi fost pe moarte, L-aș fi căutat. Aș fi încercat să cred în El.

– Nu există niciun Dumnezeu, Sphinx, mi-a spus el.

– Oh, i-am spus încetișor, eu doar credeam că poate...

– Credeai că am nevoie de Dumnezeu, mi-a spus Cadence cu răceală în glas. Pentru că mor.

– Păi, da, am recunoscut. Vreau să spun că te-ar alina credința în ceva...

– Cred în mine însumi, mi-a spus, ridicându-se de pe banchet pianului şi punându-şi mâinile la spate. Eu mă am doar pe min Arta mea, gândurile mele, corpul meu, eu însumi. A făcut o pauz Şi oricine crede altceva e un idiot. Tot ce avem e propria persoan

– Dar, chiar dacă nu crezi în Dumnezeu, ai şi alţi oameni, i-am spus insistând. Familia ta şi prietenii şi toţi cei din jurul tău. Îi ai pe oamenii aceştia.

A început să râdă.

– Alţi oameni, a pufnit el şi-a început să râdă din nou. N-am nevoie de alţi oameni, Sphinx! Am tot ce am nevoie aici, în faţa mea, şi orice loc în care stau e un pământ sfânt.

Ca numele piesei pe care a interpretat-o mai devreme la pian Pământul sfânt, locul sacru. Frumos, dar de o vagă tristeţe. O biserică, un templu, o moschee, un loc de veneraţie. Iar Cadence stătea singur în lumina de sub fereastră, singur în locul lui sfânt, fără să se roage nimănui, înconjurat de un zid de mândrie, talent şi geniu tânăr. Murind rapid, pe pământul lui sfânt – dar poate îl însoţeam şi eu acolo, măcar pentru o clipă, înainte să plece pentru totdeauna...

Am simţit un nod în gât. S-a întors cu faţa la mine.

– Plângi? m-a întrebat amuzat.

– Nu încă, i-am răspuns cu sinceritate.

– Eşti o fată mare, Sphinxie, mi-a şoptit el, clătinând din cap. Fetele mari nu plâng.

Deja schimbase subiectul. Nu se mai gândea la viaţa lui, la filozofia lui. Mintea lui deja se concentra la altceva. Ce prostuţă am fost să plâng din nimic, să plâng pentru altă persoană! Lumina soarelui se reflecta în suprafaţa neagră şi lucioasă a pianului, iar în aparatul foto digital de pe măsuţă, videoclipul cu Cadence cântând la pian era păstrat într-un spaţiu invizibil, câteva momente suspendate în timp. „O să plâng după ce va muri, m-am gândit, simţindu-mă dintr-odată foarte mică. Când o să văd lucruri care-mi vor aminti de el, o să mă gândesc şi la ziua asta.“

Era păstrat în aparatul acela, în memoria mea, în moleculele pielii mele, acolo unde degetele lui îmi atinseseră ușor obrazul. Urmele lui erau pretutindeni. Nu, nu conta că era rău – era tot frumos, încă putea să mă impresioneze, încă era important pentru mine. În fața mea, el stătea cu capul înclinat, privindu-mă îndeaproape. I-am zâmbit, dintr-un impuls.

Un văl neted și perfect i-a acoperit ochii. Mi-a zâmbit și el, foarte discret, cu colțurile buzelor de-abia ridicându-se și a plecat din cameră. Iar razele soarelui au intrat pe fereastră și-au dansat ușor peste pian, de parcă era doar o zi nesfârșită pe eternul Pământ.

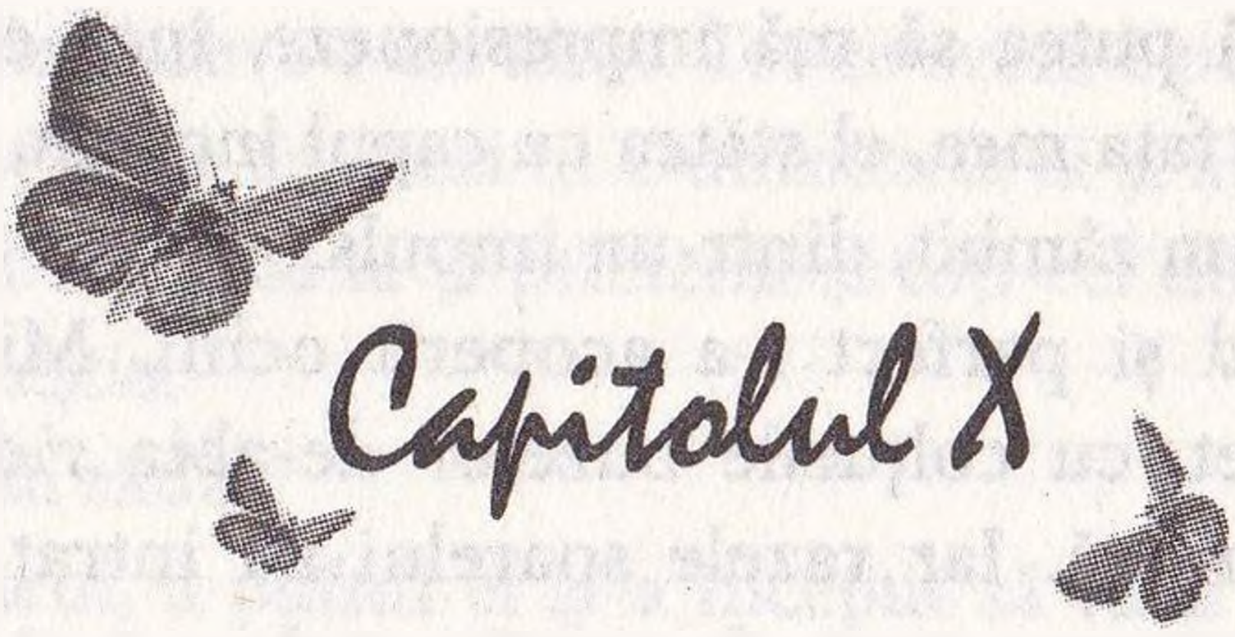

Capitolul X

Am luat aparatul foto digital când am plecat din camera cu pianul. Cadence a urcat repede la mansardă să picteze și-am simțit că nu voia să-l urmăresc ca o umbră toată ziua, așa că m-am dus în camera de zi, cea cu televizor, și m-am așezat pe canapea lângă mama. Ea și Leigh stăteau de vorbă, savurându-și ceaiul din cănile artistic pictate. Ochii lui Leigh erau roșii, dar nu plângea.

– Al cui e aparatul ăsta? am întrebat-o, ținându-l de curelușa cutiei.

A luat-o și a deschis-o, scoțând aparatul argintiu și cercetându-l.

– Cred că-i vechiul aparat foto al lui Cadence, mi-a spus, dându-mi-l înapoi. I-am cumpărat unul nou de Crăciun. Nu l-a mai folosit pe acesta de mult. De ce întrebi?

– Nu mi l-am adus pe-al meu, i-am spus, ceea ce era adevărat, nu m-am gândit să-mi aduc aparatul de fotografiat. Mă întrebam dacă pot să-l folosesc pe acesta cât sunt aici.

– Bineînțeles, Sphinxie, mi-a spus. Poți să-l folosești. Ai nevoie de un card de memorie nou pentru el?

– Nu, este unul în aparat, i-am spus. Și e gol.

– Atunci ai tot ce-ți trebuie, mi-a spus. Umple-l.

Mi-a dăruit un zâmbet, unul slab, tremurător.

M-am hotărât. De câte ori voi avea ocazia, îl voi filma pe Cadence, îl voi prinde și voi salva câteva momente cu el în fiecare zi – ca să rămână ceva în urmă pentru Leigh și pentru mine. Dar va trebui s-o fac fără știrea lui; eram sigură că se va împotrivi ideii

de a fi filmat dacă l-aș fi întrebat direct despre asta. Am pus mâna pe curelușa aparatului și am strâns-o, luându-mi obligația de a-mi îndeplini noua misiune.

– Bine, mulțumesc, Leigh, i-am spus.

– N-ai pentru ce, mi-a spus și mi-a zâmbit din nou, la fel.

Ajunsesem acasă la Leigh într-o luni. Marțea trecuse fără evenimente majore. Miercuri, am reușit să-l scoatem pe Cadence din casă și să mergem la un film, apoi să luăm cina undeva. Am așteptat în liniște la restaurant, în timp ce Cadence întâi a flirtat cu ospătărița, apoi a jignit-o, spunându-i că era prea înceată și că n-a mai fost într-un restaurant mai prost în toată viața lui. Mi-am coborât privirea-n poală, încercând să nu observ cum Cadence ridica vocea și oamenii din jurul nostru se întorceau să se uite la noi. Când mi-am ridicat privirea, ochii mamei mele erau măriți din cauza șocului provocat de comportamentul lui, iar obrajii lui Leigh erau de un roz aprins de rușine.

– Îmi pare foarte rău, a șoptit ea cu o voce slabă și cu lacrimi în ochi.

– Nu-i nimic, i-a apus mama cutremurată.

Eu nu puteam spune nimic. Când am terminat, Cadence a șters-o înaintea noastră, iar ospătărița, încruntată, a început să adune vasele.

Leigh și-a deschis tremurând portofelul și i-a înmânat o bancnotă de cincizeci de lire. Încruntarea a dispărut repede de pe fața ospătăriței, în timp ce-și băga cu grijă banii în buzunarul de la blugi.

– Mulțumesc, i-a spus lui Leigh, îmbujorându-se dintr-odată.

– Nu, eu îți mulțumesc, i-a spus Leigh. Ai fost foarte răbdătoare cu fiul meu. În timp ce ospătărița pleca de lângă noi, Leigh ne-a aruncat o privire mie și mamei și ne-a spus încet: Știu că asta nu e o compensație reală, știu c-ar fi trebuit să-i spun ceva, dar... A ezitat, iar ochii i s-au umplut iar de lacrimi. Nu i-a mai rămas mult timp de trăit și e speriat și nu cred că se mai poate abține să nu-și facă de cap.

– Înțeleg, i-a spus mama, cu vocea încă tremurândă, în timp ce încerca să-și vină în fire. Înțeleg. Nu-i nimic. Nu te mai gândi la asta. Eu și Sphinxie înțelegem situația.

Eu nu mă puteam gândi la altceva decât la ospătărița care nu-l cunoștea pe Cadence și nu știa că era pe moarte și nici nu înțelegea ce căutam acolo cu el. Știa doar că și-a petrecut o oră servindu-l pe cel mai îngrozitor adolescent pe care l-a întâlnit vreodată, care stătea înconjurat de femei tăcute care nici măcar nu încercau să-l potolească. Nu știa că era bolnav, că era partea cea mai importantă din prețiosul plan de viață al mamei lui. A primit bani pentru că ne-a suportat și s-a bucurat de ei. Banii sunt buni. Am auzit-o vorbind cu altă ospătăriță, în timp ce ieșeam, și-i arăta banii. I-a spus că a fost cel mai bun bacșiș pe care l-a primit vreodată.

Mai târziu, în seara aceea, le-am auzit, fără să vreau, pe mama și pe Leigh vorbind în timp ce eu mă pregăteam de culcare. Stăteau turcește pe patul lui Leigh, ușa de la camera lui Leigh era pe jumătate deschisă, iar televizorul era pornit ca să acopere sunetele vocilor lor. Era o strategie greșită; am putut să le-aud oricum.

– Înainte se controla mai bine, i-a spus Leigh. Putea să farmece pe oricine. Toate fetele din școală îl adorau. A respirat cu greu. E ca și cum ar avea o cădere nervoasă sau ceva de genul... și-a ieșit din minți. Cedează părții din el care vrea doar să muște, înțelegi? A urmat o pauză. Uneori, mă gândesc că n-ar fi trebuit să-i întrerup ședințele la psiholog, a mormăit Leigh. Dar nu le suporta... chiar nu le suporta și nu păreau să dea rezultate.

Am simțit o înțepătură incomodă în gât, de parcă aveam o insectă care se târa pe-acolo, și m-am îndepărtat de ușa lui Leigh. Ce căutam acolo? Îmi învățasem lecția despre trasul cu urechea la conversațiile mamei cu Leigh acum multă vreme. Rareori auzeam ceva ce aș fi vrut să-mi rămână în minte.

Am intrat în cameră și am închis ușa după mine. Își va pierde Cadence mințile de tot până la sfârșit? „Și-a ieșit din minți", a spus Leigh. Oare partea lui care mă îngrozea va predomina asupra părții care mă fermeca?

Aparatul foto digital era pe noptieră și m-am întins după el, l-am pornit și am revăzut clipul cu el cântând la pian.

Joi a fost o zi explozivă. A dispărut în timp ce urca la mansardă sau așa am crezut, dar de data asta l-am urmărit, urcând pe scări, intrând apoi în spațioasa încăpere umplută cu picturi albastre, albastre, albastre. El nu era acolo. Probabil că s-a dus în dormitor. M-am plimbat prin cameră și m-am oprit în fața pânzei mari, dorind să văd dacă a mai lucrat la ea.

Ceea ce și făcuse. I-a adăugat mai multe nuanțe; păreau să fie sute de nuanțe diferite de albastru întinse pe pânză în formă de spirale. Se împleteau una cu alta și ieșeau iar la suprafață, ca niște șerpi fluizi, cu corpurile făcute din apă, care se dizolvau. Am înaintat un pas ca să privesc tabloul mai îndeaproape.

– Sphinx! a răsunat vocea lui ascuțită din spatele meu. M-am răsucit repede pe călcâie și el aproape că a zburat până-n cameră, de pe scări drept până la mine; m-am uitat la el și ochii-i ardeau, flăcări se ridicau în spatele unui strat subțire de gheață. Ce crezi că faci aici? mi-a cerut explicații învârtindu-se în jurul meu.

A traversat camera într-o clipă și a ajuns în locul în care stăteam, în fața pânzei albastre. Era ca o lumină prea strălucitoare aprinsă înainte ca ochii mei să aibă timp să se acomodeze cu ea. Îl vedeam deja deasupra mea, cu tot corpul încordat de mânie, părând mai înalt ca oricând. Avea pumnii strânși și-i tremurau mâinile. M-am făcut mică și m-am retras din fața lui.

– Credeam că ești aici, i-am spus, străduindu-mă să-mi mențin vocea fermă. Mi-am amintit că Leigh și mama erau la parter. Un singur țipăt și ar fi venit în fugă. Tot ce trebuia să fac era să țip. Îmi pare rău, n-o să mai vin niciodată aici...

– Ce-a fost în capul tău? Nimeni nu are voie aici când nu sunt de față. Nu poți să vii aici când ai chef, mi-a spus cu vocea mai puternică și mai înaltă, la fel de pătrunzătoare ca ochii lui.

– Cadence, i-am spus, făcând încă un pas în spate ca să mă feresc de el.

Voiam să scap. Îmi doream ca podeaua să se deschidă şi să mă înghită numai ca să scap de acea situaţie. În schimb, eram prinsă într-o capcană, stând sub un zgârie-nor în timp ce se ridica, impunător şi zguduind pământul, dintr-un deşert rece – exact ca atunci când eram mică. Eram tot mică. Eram la pământ, privind în sus cum zgârie-norul devenea tot mai înalt, iar eu eram înăuntrul lui la etajul din vârf, cu uşa încuiată, toate în acelaşi timp.

„Ştiai că doctorii mi-au spus că e ceva în neregulă cu mintea mea?“ Am auzit brusc, în mintea mea, ecoul cuvintelor pe care mi le-a şoptit când ne dam în leagăne şi, tot în mintea mea, mă băteam singură pentru că am lăsat atingerea lui, felul în care cânta la pian şi tot ce mai făcea el să mă distragă. Nu m-am gândit bine la nimic. Nu m-am deranjat să cuget un pic, să mă întreb ce urmărea. Ce nu era în regulă cu el? Unde mi-a fost capul?

– Eşti la fel de proastă cum erai acum câţiva ani, a şuierat Cadence. Eşti la fel de proastă. N-ai fost în stare nici măcar să fugi de cineva care avea un cuţit. Respira greu şi era răguşit. Totul e la fel ca acum câţiva ani, mi-a spus din nou. Buzele îi erau întinse, drepte ca o linie, dar îl simţeam entuziast şi dornic, ca un căţel sărind în faţa cuiva care ţine o minge de tenis. Am revăzut în minte reflexia de pe lama briceagului. Clic, clic, clic. Am ţipat şi-am auzit zgomot de paşi la parter, amintindu-mi mai mult de ziua în care m-a tăiat. Şi-a mişcat brusc capul când le-a auzit pe mamele noastre venind şi, când s-a întors din nou spre mine, toată faţa lui era crispată, iar dinţii îi erau dezgoliţi ca ai unui animal care mârâia. Şi-a întins braţele spre mine într-o clipită şi m-a îmbrâncit; am căzut pe spate şi-am aterizat în fund, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept şi simţindu-mă de-a dreptul panicată. Mamele noastre erau pe scările care duceau spre mansardă, iar el ştia asta. „N-o să-mi facă nimic, n-o să-mi facă nimic“, mi-am spus. Voiam să mă ridic şi să fug, dar înţepenisem pe podea, cu părul în ochi. S-a holbat la mine pentru o fracţiune de secundă şi faţa lui era imposibil de descifrat; mă îngrozea ceea ce nu cunoşteam, ceea ce era în mintea lui. Iar el doar se holba şi se tot holba, cu ochii

devenindu-i tot mai strălucitori, cu fălcile întinse perfect, arătând de parcă era gata să mă atace din nou.

Ce nu era în regulă cu el? Și de ce, de ce, de ce a vrut să vin la el?

Mi-am regăsit puterea de a mă mișca din nou și-am început să mă târăsc pe podea ca să mă îndepărtez de el. Nu voiam să mă ridic, pentru că ar fi putut să mi se înmoaie genunchii; nu știam sigur dacă puteam avea încredere în picioarele mele în acel moment. A țipat de frustrat ce era și a dat cu piciorul în podea ca un copil de doi ani care avea un acces de furie, iar apoi am văzut-o pe Leigh în prag, albă la față și furioasă, cu mama lângă ea.

– Cadence, a strigat ea, cu vocea tremurândă, Cadence, să nu te-atingi de Sphinxie!

S-a întors ca să fie cu fața la ea și-apoi a izbucnit în lacrimi: cu hohote zgomotoase, copilăroase, care-i scuturau tot corpul. Mama a dispărut din cadrul ușii, apoi a reapărut lângă mine și m-a cuprins pe după umeri. Și ușurarea, caldă și fermă, mi-a învăluit pieptul și-a început să topească toată gheața adunată în sufletul meu.

– Ești bine? m-a întrebat mama, gâfâind, fără suflu.

– Sunt bine, i-am spus. M-am poticnit încercând să mă ridic în picioare. Tremuram, dar nu așa de mult pe cât mă așteptam. Mi-am scuturat un pic piciorul pe loc, într-un mod ridicol, ca un atlet care încerca să-și revină după o rană. Sunt în regulă.

Când m-am uitat mai bine în jur, l-am văzut pe Cadence prăbușit pe podea; Leigh s-a dus la el și l-a îmbrățișat, lăsându-l să plângă pătimaș pe umărul ei. Plângea în hohote și se agăța de ea ca un copil mic. Nu arăta bine; juca prost, ca într-un film de duzină.

– Îmi pare rău! s-a căinat el, în timp ce Leigh îl mângâia pe ceafă; am simțit o deosebită milă pentru ea în timp ce stătea acolo încercând din răsputeri să fie o mamă, o mamă bună care-și alina copilul care era prea mare ca să plângă în halul acela. De ce făcea așa ceva, de ce se forța să-și stoarcă lacrimi din ochi de parcă încerca să dovedească ceva? Totul era din cauză că era pe moarte, erau doar emoții nepotrivite pe care nu și le putea stăpâni? Am privit-o pe mama și i-am văzut fruntea încruntată de confuzie și de

îngrijorare. La fel ca mine, nici ea nu înțelegea de ce se manifestase astfel.

– Totul va fi bine, i-a spus Leigh și a continuat să-i mângâie părul, netezindu-i acele bucle blonde care semănau foarte mult cu ale ei.

– Sunt pe moarte, a scâncit Cadence pe umărul ei. O să mor.

– Știu, Cay. Îmi pare foarte rău, i-a spus, sărutându-l pe creștet.

S-a mai smiorcăit un pic, apoi s-a întors în brațele ei ca să mă vadă pe mine. Fața îi era brăzdată de lacrimi, iar părul i se lipea de pielea umedă a obrajilor lui scobiți.

– Sphinxie, mi-a spus, întinzându-și mâna către mine, te rog, iartă-mă!

Cu numai câteva clipe în urmă era înalt și înfricoșător, furios și încântat în același timp. Mă îmbrâncise și stăteam pe podeaua mansardei lui cu toate operele lui de artă în jurul meu, amintindu-mi cum îmi fusese spintecat obrazul cu lama rece. Părea dornic și însetat să facă rău, credeam că o să mă rănească din nou. Dar acum stătea pe podea, tremurând, demn de milă. S-a micșorat, devenind brusc fragil, ca un câine turbat care s-a culcat la pământ deodată, cu coada vârâtă între picioare. Am respirat adânc și am îngenuncheat pe podea, lângă el și Leigh.

L-am lăsat să mă strângă în brațe, să mă implore să-l iert, l-am lăsat să încerce să arate că avea remușcări. În mintea mea, eram cu mulți ani mai în vârstă decât el, întreagă și completă, iar el era atât de tânăr, de înspăimântător și de crud. Părul lui îmi atingea ușor fața, gâdilându-mi pielea. Asta înrăutățea situația într-un fel; s-a trezit în acea dimineață, a făcut duș și s-a îmbrăcat, a coborât la parter și a luat micul dejun, a făcut totul perfect, dar apoi s-a prăbușit. Era talentat, inteligent și strălucitor, dar a eșuat înainte să înceapă.

– Nu fi supărată pe mine, Sphinx, mi-a spus la ureche, cu vocea încă tremurândă și ținându-mă strâns în brațe. Te rog! Am nevoie de tine aici.

– Nu-i nimic, m-am auzit spunându-i, cu bătăile inimii răsunându-mi în urechi. Nu m-am supărat.

Capitolul XI

Chiar m-am hotărât atunci, în timp ce stăteam pe podeaua mansardei şi i-am spus că nu sunt supărată pe el. Dar de-abia mai târziu în acea zi, când eram toţi în camera de zi de la parter, mi-am dat seama. Mama şi Leigh se uitau la televizor, la o comedie, şi-şi umpleau ochii cu giumbuşlucurile unor oameni care nu existau, iar eu şi Cadence citeam: eu aveam un roman cu o imagine cu pantofi roz cu tocuri înalte pe copertă, în timp ce Cadence răsfoia *Portretul lui Dorian Gray*. Aveam iPod-ul pornit, cu căştile băgate adânc în urechi, redându-mi încet melodiile.

„Apoi vine asistenta şi toţi îşi înalţă capetele spre ea“, cânta un bărbat cu o voce delicată, acompaniat de un pian care suna ca apa ce se revarsă peste marginea unei chiuvete. *Ce-a spus Sarah* de Death Cab for Cutie. Nu era formaţia mea preferată, dar aveau melodii lente, acompaniau plăcut în timp ce citeam. „Dar mă gândesc la ce-a spus Sarah... că dragostea veghează un muribund.“ Mi-am ridicat privirea. Cadence tocmai întorcea pagina. Dincolo de fereastra mare a camerei de zi, un stol de păsărele a coborât pe gazon şi a început să ciugulească prin pământ.

„Cine-o să te vegheze pe patul de moarte?“, întreba solistul, iar eu mi-am lăsat jos cartea. Aparatul foto digital stătea pe măsuţa de cafea. L-am ridicat şi l-am scos încet din cutie. Ochii lui Cadence se mişcau dintr-o parte-n alta, urmărind rândurile de pe pagină, iar eu am pornit aparatul.

„Cine-o să te vegheze pe patul de moarte?“ Am centrat imagine pe coperta cărții lui, apoi am ridicat-o spre fața lui, filmându-i ochii aceia uimitori cum se mișcau dintr-o parte-n alta. Părea concentrat și foarte interesat de cuvintele de pe paginile dinainte lui, buzele lui erau ușor întredeschise, părea liniștit – sau, cel puțin, atât de liniștit cât putea el să fie.

„Cine-o să te vegheze pe patul de moarte?“ L-am mai filmat câteva clipe, apoi m-am oprit, înainte ca el să-și ridice privirea și să mă observe. A mai întors o pagină. Și m-am gândit la felul în care s-a prăbușit în mansardă, la torentul de emoții pe care l-a eliberat. I-a mai rămas mai puțin de un an și chiar în momentul acela limbile ceasului din bucătărie se mișcau, ceasul cuptorului cu microunde se schimba și el și noi numere apăreau. Timpul curgea rapid, ca notele grăbite ale pianului... curgea, curgea, se revărsa. Pânza uriașă din mansardă se umplea în fiecare zi cu tot mai mult albastru. Cadence, mai slab, mai palid, își pierdea controlul tot mai mult cu fiecare clipă. Avea mai puțin de un an de trăit și asta însemna că îmi mai rămânea mai puțin de un an să-l înțeleg, să-l cunosc, să fac tot ce puteam pentru el. Iar dragostea, vorba cântecului, vegheа pe cineva pe patul de moarte.

„Cine-o să te vegheze pe patul de moarte?“ În acel moment – exact în acel moment mi-am dat seama. Nu voi pleca la sfârșitul săptămânii. Mama va trebui să se urce singură în avion și să se întoarcă acasă fără mine, pentru că eu voi rămâne. Aveam să plec doar după moartea lui Cadence.

Dar de ce? Mintea mi se-nvârtea în loc, în timp ce simțeam cum fire invizibile mă legau de casa lui Leigh, fixându-mi poziția. Eram perfect capabilă să plec la sfârșitul săptămânii, să mă urc în acel avion și să-l las în urmă pe Cadence pentru totdeauna. Nu l-aș mai fi văzut niciodată, nu mi-ar fi fost teamă de el și nu m-aș mai fi gândit la ceea ce ar fi putut fi între noi. Aș fi putut să fac ceea ce oricine mi-ar fi spus să fac: să merg mai departe. Aveam școală, aveam prieteni. Eram normală, nu-i așa? Și mi-am făcut datoria,

am făcut o faptă bună și l-am vizitat când mi-a cerut. Lucrurile erau atât de simple!

Dar am început să-mi dau seama că nu eram o persoană așa de simplă pe cât credeam. Toată viața m-am agățat de credința în banalitatea existenței mele, acoperindu-mi fricile, amintirile și emoțiile, în timp ce-mi întindeam fondul de ten peste cicatrice în fiecare dimineață. Eram fata cea bună a mamei mele, nimeni în școală și doar o pereche de picioare în echipa de fotbal. M-am născut fără probleme, am fost crescută bine, mi-am împărțit jucăriile cu alți copii, n-am plecat de-acasă noaptea pe furiș și n-aveam ochii plini de răceală. Eram banală. Dar nu era nimic banal în planul mamei, nu era nimic banal în situația în care m-a pus, nu era nimic banal în relația mea cu Cadence.

Eram mai în vârstă acum. Aveam șaisprezece ani. Șaisprezece. Știam anumite lucruri. Sentimentele mi se schimbau și erau însoțite de multe semne de întrebare. Puteam să-mi formulez propriile opinii. Voiam să fac lucrurile în felul meu, să-mi scriu povestea până la final. Era acest lucru numit „dragoste“ pe care de-abia începeam să-l înțeleg și-mi dădeam seama că însemna ceva mult mai complicat decât un băiat și o fată giugiulindu-se după orele de școală sau decât o mamă sărutându-și fiica pe frunte înainte de culcare. Dragostea putea fi dureroasă și înfricoșătoare.

Puteam să plec acasă. Puteam să-mi acopăr cicatricea în continuare. Puteam s-o ascult pe mama pentru totdeauna. Era o opțiune... o opțiune sigură, comodă și confortabilă.

Sau puteam să risc, să intru cu bună-știință într-o zonă periculoasă, puteam să fac un sacrificiu, puteam să fac ceea ce știam că mi-era sortit. Dragostea veghează pe cineva pe patul de moarte.

Afară, toate păsărelele din stol și-au ridicat deodată aripile și și-au luat zborul spre întinderea nemărginită a cerului.

Capitolul XII

Mama a venit în camera mea în acea seară, să vorbească cu mine şi să mă întrebe ce s-a întâmplat în mansardă. Ochii îi erau plini de neliniște și de îngrijorare, în timp ce mă privea. Am simțit un nod în gât în clipa în care s-a aşezat pe pat, lângă mine, dar și nevoia urgentă de a-i dovedi că eram bine.

– N-a fost mare lucru, mamă, i-am spus, încercând să-i alung incidentul din minte, aşa cum aş fi încercat să alung o muscă enervantă. A făcut o criză de nervi pentru că m-am dus acolo de una singură – se pare că nimeni nu are voie să intre în mansardă, dacă nu e şi el acolo.

Mi-am dat ochii peste cap ca să-i arăt că a fost ceva absurd, nimic serios, doar o prostie. Ea era tot îngrijorată şi cu fruntea încruntată.

– Vreau doar să fii atentă, Sphinxie, mi-a spus. Oftând, şi-a pus o mână pe frunte şi şi-a dat părul care-i cădea pe față. Bine, oricum o să plecăm peste trei zile.

A spus ultima parte mai mult pentru ea decât pentru mine; voia să se asigure că a mai rămas doar puțin timp din vizita asta și că nimic îngrozitor nu putea să mi se întâmple în trei zile.

– În legătură cu asta, i-am spus încet.

Mi se lipea limba de cerul gurii. Știam ce urma să spună dacă-mi declaram intențiile. S-ar fi comportat ca orice mamă şi ar fi insistat să merg acasă. Dar trebuia să încerc. Trebuia să încerc.

– Cu ce? m-a întrebat mama, iar eu am respirat adânc.

– Nu plec, i-am declarat eu, crezând că mai bine-i vorbesc deschis, fără ocolișuri.

Mama a rămas cu gura căscată preț de câteva clipe, șocată, până când și-a revenit suficient încât să poată vorbi:

– Ce vorbești tu, Sphinx? Bineînțeles că pleci. Vocea îi era categorică, dar am simțit-o tremurând un pic din cauza emoției ascunse sub carapacea asprei insistențe părintești. Avem multe de făcut acasă și...

Am început să îi vorbesc din nou, întrerupând-o înainte să apuce să mai spună altceva.

– Trebuie să rămân aici, mamă. Chiar trebuie. Trebuie să rămân până moare. Mamă, trebuie să stau cu el. Vorbeam mai repede decât îmi doream. E atât de pustiit, mamă, crede că nu are pe nimeni decât pe el însuși. E singur tot timpul, chiar și când e înconjurat de oameni. Și nu cred că a fost vreodată fericit, nu cu adevărat, e...

– Sphinxie, mi-a spus mama, cu glas sugrumat, știu că vrei să-l ajuți, dar nu poți să-l faci să se simtă mai bine. Nu poți să-l faci fericit.

– Dar pot să-ncerc! i-am spus, cu o voce crescândă, tot mai tare. I-a mai rămas mai puțin de un an de trăit! Ar trebui să aibă o șansă la fericire, tu nu crezi? Și poate eu sunt șansa lui. El m-a cerut, el a vrut să vin aici!

Îmi părea totul așa de clar, înțelegeam perfect sensul. Și nu ne învață mamele să fim întotdeauna altruiști, să-i punem pe alții mai presus de noi?

– Sphinx, a încercat mama să spună ceva, dar am întrerupt-o brusc.

– Gândește-te și la Leigh, mamă! Nu crezi că ar fi bine și pentru ea dacă cineva ar sta împreună cu ea să-i vegheze fiul ce moare tânăr și distrus? Dacă i-ar păsa și altcuiva de el, nu numai ei? Eu rămân, mamă! Trebuie să fac asta. Chiar trebuie.

Îi tremurau buzele.

– Sphinxie, ar putea să te rănească din nou, mi-a spus, luân du-mă de mână. Nu pot să permit așa ceva.

„Dar deja ai făcut-o, a rostit o voce firavă din adâncul minț mele. Iar planul a eșuat și acum eu trebuie să decid în numele meu Și tu ai fost cea care mi-a spus să fac pentru alții ceea ce aș vrea să facă ei pentru mine.“

Mi-am înălțat capul și ni s-au întâlnit privirile. Am strâns-o de mână și am încercat să-i zâmbesc, pentru a mă abține să nu plâng.

– E doar un copil, mamă. Și e pe moarte. I-am strâns din nou mâna și unghiile ei mi s-au înfipt în piele. Dac-aș fi eu în locul lui, mamă? am întrebat-o. Nu ți-ai dori ca să facă cineva și pentru mine ce vreau să fac eu pentru Cadence? N-ai vrea să stea cineva cu mine?

Și-a plecat capul și n-a mai spus nimic. Poate și-a dat seama de rolul ei în toată povestea asta. Speram că asta era.

– Ai vrea, i-am spus eu hotărâtă. Știu c-ai vrea. Oricine-ar vrea.

În noaptea aceea, am visat că m-am dus singură în mansardă și am găsit un stârc albastru, întins pe podea, în fața pânzei uriașe, cu aripile răsucite și frânte.

M-a trezit răpăitul ploii care cădea pe fereastră și pe acoperiș și ecoul tunetului bubuindu-mi în urechi.

– Nu e o zi prea frumoasă, nu-i așa? ne-a spus Leigh în timpul micului dejun. Mă gândeam că am putea să ieșim astăzi, dar nu știu dacă mai vreau s-o fac pe vremea asta.

– Eu sigur nu vreau, a adăugat Cadence imediat. Și-a înclinat capul către mine, iar ochii i s-au îmblânzit. Tu ce crezi, Sphinx? N-ai vrea să rămânen în casă astăzi?

– E destul de urât afară, am recunoscut, uitându-mă la mama.

Și-a coborât privirea-n farfurie, de parcă nu s-ar fi uitat la mine cu doar o clipă înainte. N-am ajuns la nicio rezoluție, la nicio hotărâre, în noaptea precedentă: doar am stat de vorbă până la două dimineața și niciuna n-a înțeles unde voia să ajungă cealaltă. Mi-am mușcat buza. Era vineri și ne mai rămâneau doar două zile

până luni, când trebuia să luăm alt avion după-amiaza, să zburăm peste marele ocean și să trecem în alt timp. Ar fi fost dimineață când am fi ajuns acasă, dacă am fi plecat după-amiaza. Ar fi fost ca și cum am fi început ziua din nou.

– Nu mi-au plăcut niciodată tunetele când eram mică, a spus mama gânditoare. Mă speriau, de-mi ieșeam din minți.

– Mie da! a spus Leigh, rânjind. Încercam s-o conving pe Sarah că erau cele mai frumoase sunete din lume.

– N-a reușit niciodată, ne-a spus mama râzând. Credeam că era nebună.

– Mersi frumos, i-a răspuns Leigh tachinând-o. Încă-mi plac, să știi. Speram că o să putem ieși din nou și astăzi. Ne-am distrat când am fost la film, nu-i așa?

A omis întâmplarea de la restaurant. Mă întrebam ce-a făcut ospătărița cu banii. Nu știa pentru ce i-a primit; credea că Leigh era o fraieră bogată, care avea un copil răsfățat și nepoliticos. Mi-am dorit să mă fi oprit să-i spun cum stăteau lucrurile de fapt. Mi-am dorit dintr-odată ca ea să cunoască numele lui Cadence.

– Ei bine, a zis Cadence, scuturându-și cârlionții blonzi ca să și-i dea din ochi și împingându-și scaunul în spate, mai departe de masă, eu mă duc să pictez.

S-a ridicat, lăsându-și farfuria pe masă și-a plecat în direcția obișnuită, către mansardă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Hai să pictăm cu toții astăzi! a sugerat Leigh, uitându-se cu sfială spre Cadence să vadă dacă e de acord. Cay, te-ar deranja dacă Sarah, Sphinxie și cu mine am urca la mansardă și-am picta cu tine? O să folosim hârtie obișnuită în loc de pânze.

Cadence s-a oprit cu spatele la noi, iar brațele i s-au deschis singure; capul i s-a înclinat într-o parte și am știut ce gândea: chiar voia să pictăm în spațiul lui sacru? Dar apoi s-a întors către noi.

– Da, e în regulă, ne-a spus scurt și tăios, apoi s-a îndreptat repede și cu pași mari spre scări.

Când am ajuns noi la mansardă, el deja lucra, stând în fața pânzei lui de o dimensiune gargantuescă și umplând-o cu și mai mult albastru.

Leigh avea o grămadă de foi albe pentru imprimantă și trei farfurii de carton pe care să ne punem culorile. Am mers la rafturile unde erau aliniate tuburile cu vopsele, înșirate cu grijă după culoare. Mi-am plimbat mâinile peste ele și erau reci la atingere.

– E vreo vopsea pe care nu trebuie s-o folosim? l-a întrebat mama pe Cadence înainte ca noi să ne facem alegerile.

– Să nu v-atingeți de nuanțele de albastru, ne-a spus, fără să-și ia ochii de la pânză.

– Bine, i-am răspuns și m-am întins după vopsea.

Am luat un violet-deschis, un maro pal și un galben precum cel al florii de piciorul-cocoșului. Mâna mi-a plutit deasupra unui albastru ca ouăle de mierlă americană, înainte ca să-mi amintesc repede că nu aveam voie să mă ating de el. Cu grijă, mi-am înghesuit culorile alese pe una din farfuriile de carton. În timp ce făceam asta, mai aruncam un ochi la mama, care era ocupată cu alesul propriilor culori. Mă simțeam de parcă mergeam tiptil una pe lângă alta, de parcă s-ar fi produs o ruptură între noi de când i-am spus despre decizia mea de a rămâne. Dar nu așa se maturizau oamenii – producând rupturi, dezlegând bărcile să poată pleca din docuri, până le era ușor să se-ndepărteze și să-și trăiască propriile vieți? Și oamenii trebuiau să se maturizeze mai repede când aveau de-a face cu o tragedie. Credeam că era normal ce mi se întâmpla, dar tot mă făcea să simt o tristețe vagă.

Cadence a apărut dintr-odată lângă mine, cu tubul de culoarea albastră a oului de mierlă în mână. Încet, a desfăcut capacul, apoi a ținut tubul deasupra farfuriei mele de hârtie, între pata de culoare maro și cea violetă. Pentru o clipă, am crezut că-și bătea joc de mine; mă așteptam să-și ia repede vopseaua înapoi. Dar degetele lui au strâns tubul și o sferă albastră ca oul de mierlă a apărut pe farfuria mea, luminoasă și frumoasă. Cu coada ochiului, le-am zărit pe mama și pe Leigh privindu-ne și un sentiment involuntar

de mândrie mi-a cuprins pieptul, căci numai mie a ales Cadence să mi ofere una dintre nuanțele lui de albastru.

După ce mi-a turnat albastrul, am îngenuncheat într-un mic semicerc împreună cu mama și cu Leigh. Mama și-a ales nuanțe de roz și de verde, iar Leigh avea nuanțe de roșu și de violet. Leigh a luat un borcan de sticlă plin cu pensule de pe un raft și l-a pus pe alt raft, de unde să putem ajunge mai ușor la el. Am observat un borcan gol pe un raft și l-am umplut cu apă de la chiuvetă ca să avem unde ne clăti pensulele. Apoi am început să pictăm, acolo, în mansardă.

Am pictat o masă folosindu-mă de vopseaua maro și, deasupra, un dreptunghi lung și larg de culoare galbenă. Am pictat linii maro peste pătratul galben, ca să fac șipcile ferestrei. Ramele geamurilor le-am făcut albastre, cu acel albastru sacru care era interzis tuturor, cu excepția mea. În jurul lor am împrăștiat violetul pe fundal, apoi, cu maroul, am făcut linii ca să arăt că aveam și pereți, și o podea, nu numai o întindere de culoarea lavandei. Am făcut galbenul să iasă din fereastră sub formă de raze și să aterizeze pe suprafața mesei. Era o masă strâmbă, cu picioarele ca niște bețe, care ar fi putut fi pictată și de un copil de cinci ani. Tipic pentru mine. N-aveam pic de talent pentru artă.

Lângă mine, mama picta o plantă agățătoare înflorită. Avea cârcei lungi răsuciți peste tot pe hârtie și era plină de flori roz. A luat de la mine un pic de galben ca să adauge niște detalii la petale, apoi un pic de maro ca să deseneze fundalul: liniile încrucișate ale zăbrelelor. Lângă ea, nuanțele de roșu ale lui Leigh se răsuceau una în jurul alteia într-un fel care-mi amintea de pictura lui Cadence. Liniile de un roșu intens au căpătat forma unei femei luminoase ținând în brațe un copil de un violet-închis. Părul i se ridica din cap sub forma unor linii în zigzag, ca fulgerele, și devenea violet la vârfurile care se adunau în partea de sus a foii lui Leigh și se transformau în nori furioși.

– Ești foarte talentată, i-am spus lui Leigh întorcându-mi capul într-o parte ca să văd mai bine ce-a pictat.

– Oh, mulțumesc, Sphinxie, mi-a spus, dar a rămas cu capul aplecat deasupra foii ei, cu părul blond căzându-i în față și ascunzându-i chipul. După o vreme, și-a ridicat privirea. Pot să văd ce-ai făcut și tu?

M-am supus și-am ridicat foaia pe care am pictat, simțindu-mă un pic rușinată de cât de copilăroasă credeam că arăta.

– Îmi place stilul tău, mi-a spus Leigh. Îmi amintește de stilul unui pictor celebru, nu-mi amintesc acum cine…

M-am uitat în jos la „opera“ mea.

– Nu cred că-i prea reușită, i-am mărturisit. Masa arată aiurea.

– Nu, nu-i adevărat, mi-a spus Leigh. E simplă, dar elegantă.

– Mulțumesc, i-am spus eu, plăcut surprinsă de comentariile ei.

– Ce crezi despre pictura mea? a întrebat-o mama, luându-și pensula de pe foaie, de parcă tocmai ar fi decis că și-a terminat lucrarea.

– Am cam exagerat cu tulpinile astea răsucite.

Plantele ei au crescut necontrolate pe hârtie, încolăcindu-se una în jurul alteia și agățându-se de zăbrelele maronii, cu frunze și flori împrăștiate în toate locurile.

– Îmi amintește de Georgia O'Keeffe, i-a spus Leigh. Mai ales florile.

– Mie-mi plac tulpinile răsucite, i-am spus. Mi-am dorit să fi fost mai pregătită în domeniul artei, ca să am un termen de comparație pentru lucrarea mamei – și aș mai fi vrut să nu fi vorbit atât de rece, să nu fi fost atât de nervoasă din cauza discuției noastre. Am înghițit în sec, am luat borcanul cu apă și am învârtit pensulele ca pe niște linguri într-o farfurie cu supă, încercând să le curăț. Apa a căpătat o culoare maro-cenușie.

– Nu e ciudat că atunci când amesteci toate culorile astea superbe, obții așa ceva? am întrebat eu, ținând borcanul în sus.

– Ți-ai imaginat că o să arate mai frumos amestecul lor, nu-i așa? mi-a spus mama gânditoare.

Am dus borcanul la chiuvetă și am aruncat apa murdară. Apa maronie s-a rotit într-un vârtej, s-a prelins pe canalul de scurgere

și a dispărut când am deschis robinetul și am început să spăl pensulele. Am răsucit vârfurile între degete așa cum l-am văzut pe Cadence făcând în seara în care am ajuns în Anglia.

– Ce părere ai despre ea, Cay? am auzit-o pe Leigh întrebând în spatele meu.

– Ai folosit prea mult roșu, i-a spus. Iar masa lui Sphinxie e strâmbă. Dar florile tale, Sarah, îmi amintesc de Georgia O'Keeffe.

– Cum de ai știut ale cui sunt lucrările? l-am întrebat, uitându-mă curioasă peste umăr.

A stat cu spatele la noi tot timpul, și-acum pensulele și vopselele pe care le-am folosit erau puse înapoi la locul lor, doar picturile mai rămăseseră lângă noi.

– E ușor, mi-a zis el, fără să-mi explice de ce sau cum.

– Dar ce faci cu tabloul tău? l-a întrebat mama. O să-l umpli cu nuanțe de albastru?

– Poate că da, i-a spus simplu. Îmi place albastrul.

M-am uitat la pictura mamei, acele flori delicate, care păreau să se miște umplând foaia, fără să lase vreun spațiu gol; la desenul meu, cu măsuța care părea să se-nvârtă-n aer și care avea picioarele subțiri și era plină de imperfecțiuni, dar era luminată de dreptunghiul galben. Apoi m-am uitat la pictura lui Leigh, dragostea ei de mamă, sinceră și roșie, sângerând furioasă pe toată foaia și explodând în acei mânioși nori violeți.

După aceea, m-am uitat la tabloul lui Cadence: la marele lui ocean învolburat și albastru, albastru, albastru. Era artistic și curgea liber, stabil și ferm; frumos, pictat de o mână delicată, cu diferite umbre și nuanțe, ridicându-se și coborând... dar, de fapt, nu înfățișa nimic, oricât te uitai la el. Îți amintea că lumea era plină de lucruri care meritau să fie pictate, era plină de flori, de mame, de copii, de soare, de pământ, de oameni roind peste tot, dar în tabloul lui nu era nimic.

Nu era nimic în afară de albastru.

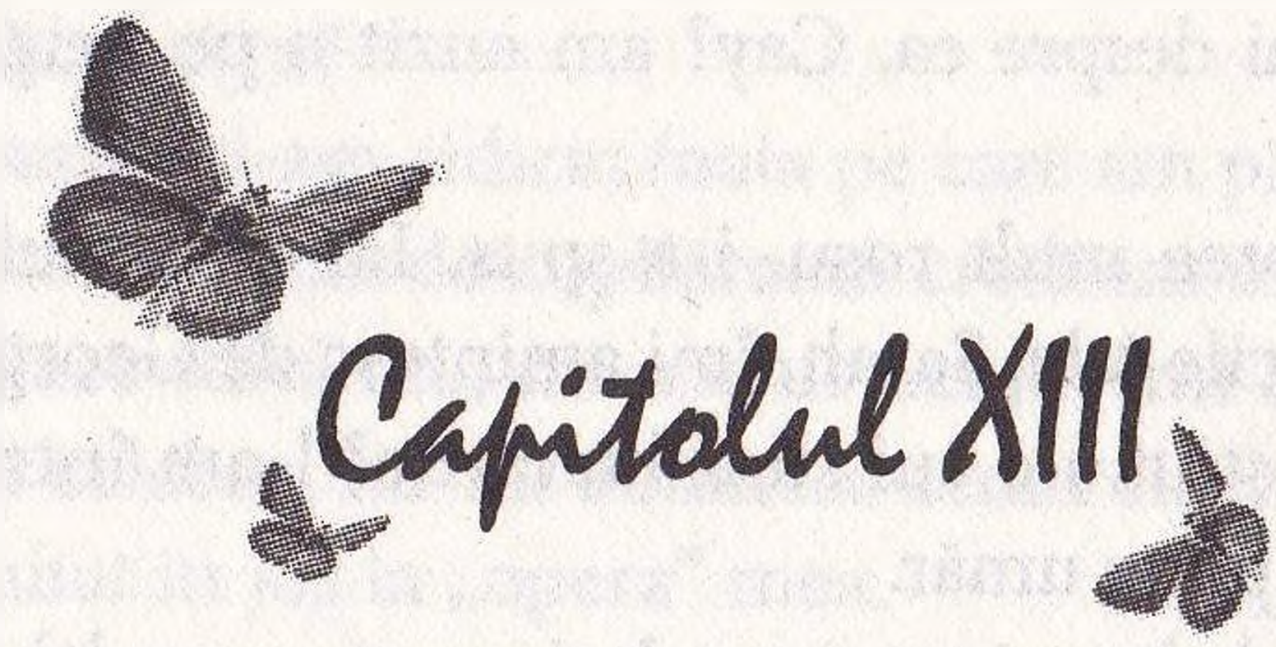

Leigh ne-a fixat picturile pe ușa frigiderului ei cu un magnet. Înainte să facă asta, ușa frigiderului fusese goală. Cred că erau lucrări de artă acolo, pe vremea când Cadence era mic și nu picta pe pânză, dar, când am ajuns eu, nu mai era nimic – până când au apărut picturile noastre. Leigh a zâmbit și a făcut un pas înapoi.

– Îmi place să văd opere de artă pe frigiderul meu, a spus ea, odihnindu-și mâinile pe șolduri.

– Aveam o grămadă de desene de-ale lui Sphinxie pe frigiderul nostru de-acasă, i-a spus mama. Îi plăcea să deseneze prințese Disney și cai.

Am simțit că mi se-nroșesc și-mi ard obrajii de rușine. Încercările artistice din copilăria mea erau niște clișee, iar comparate cu munca lui Cadence, erau de-a dreptul jalnice. Când eram foarte mică, îmi plăcea să desenez și încă eram în stadiul fericit în care credeam că orice mâzgăleam cu creionul era o capodoperă și semăna perfect cu ce încercam să reprezint. Mai târziu, mă frustra lipsa de talent și am renunțat la desen. Apoi m-am apucat de poezie pentru o vreme. Scriam numai versuri cu rimă și cu tematici banale: curcubee, de exemplu, sau flori de grădină. Am renunțat și la poezie. Acum singurele lucruri de pe frigider care aveau legătură cu mine erau programele antrenamentelor și ale meciurilor de fotbal. Măcar eram bună la fotbal.

– Nu mai desenez, i-am explicat lui Leigh, sperând că roșeața din obrajii mei nu era prea vizibilă. Mă pricep mai bine la sport.

– Mama ta mi-a spus că ești o sportivă grozavă, mi-a zis Leigh. Avem poze cu tine în echipamentul de fotbal pe undeva, pe-aici. Arăți ca o profesionistă. Mă îndoiam de faptul că arătam chiar ca o jucătoare profesionistă, dar tot m-am simțit mândră. Vrei să urmezi o carieră în fotbal?

– Nu neapărat, i-am spus. De fapt, nu știu sigur ce vreau să fac mai departe.

– Nu-ți face griji, o să-ți dai seama ce vrei să faci cu viața ta mai târziu, mi-a spus și s-a uitat din nou la frigider. Chiar îmi place cum ai pictat, Sphinxie.

– Mulțumesc, i-am spus pentru a doua oară.

Mă întrebam dacă Leigh se uita la foaia pe care am pictat-o, la masa strâmbă și prost executată, și-și dorea să fi avut un copil obișnuit. Trebuia să fi fost foarte greu să fii mama lui Cadence.

Mă gândeam uneori că trebuie să fi țipat la el, frustrată, că trebuie să fi încercat să-l facă să se conformeze, să nu mai încalce regulile, să nu mai înjunghie oamenii pe la spate. Dar, cândva, de-a lungul existenței lor, pe măsură ce el creștea, ea a obosit. A fost epuizată. A obosit să mai încerce să educe acest copil care strălucea atât de tare în ochii ei, încât o rănea. Apoi Cadence s-a îmbolnăvit și, deși instinctul ei matern îi cerea să-l corecteze când făcea ceva rău, nu mai încerca. El era pe moarte și ea trebuia să renunțe. Era ca situația mea cu poezia, doar că de milioane de ori mai dureroasă.

Eram doar eu, mama și Leigh în bucătărie; Cadence rămăsese în mansardă, înfipt în fața tabloului, cu mâinile mânjite de vopsea albastră. Vivienne nu venise în ziua aceea. Aproape în fiecare zi trebăluia prin bucătărie sau făcea ordine prin camere. Casa era prea liniștită fără ea; ea îi dădea un pic de viață cu vioiciunea ei, vioiciune pe care Leigh o pierduse. Eram sigură că a fost o vreme când Leigh era cea care era peste tot, zâmbea și vorbea veselă cu toată lumea. Acum părea mai bătrână decât mama, chiar dacă erau

de aceeași vârstă. Stătea aplecată deasupra tejghelei din bucătărie, sprijinindu-se cu palmele de marginea ei.

– Ești bine, Leigh? a întrebat-o mama cu blândețe.

– Nu pot să spun că da, i-a răspuns Leigh. Dar nu pot să zic nici nu.

Mama a făcut câțiva pași spre ea și a strâns-o în brațe și apoi ele două s-au legănat încet ca un căluț de jucărie. Eu stăteam lângă ele și m-am simțit ca un intrus privind ceva foarte intim, așa că mi-am luat privirea de la ele și m-am uitat în pământ.

– Sphinxie, mi-a spus Leigh și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că se uita fix la mine, peste umărul mamei mele, cu ochii ei albaștri sclipind din cauza lacrimilor care-i străluceau în lumina din bucătărie.

– Da? am întrebat-o.

Gura mi-era uscată, mi-am lins buzele.

– Ești un copil foarte bun, a continuat ea și lacrimile îi curgeau din ochi pe față și apoi udându-i cămașa mamei în spate. Ai multă compasiune pentru fiul meu, îmi dau seama de asta... Respirația i s-a oprit cu zgomot în gât. Ești un copil tare bun!

Nu știam ce să spun. Nu voiam să-i mulțumesc, mi se părea cumva o atitudine greșită, dar, în același timp, nu voiam nici să stau acolo ca o stană de piatră și să nu zic nimic. Am deschis gura, dar n-a ieșit nimic, așa c-am închis-o la loc. A doua zi ar fi fost duminică și, după aceea, am mai fi avut doar o zi.

– Nu-ți face griji, Leigh, am spus eu fără să vreau. O să rămân aici.

– Ce-ai spus? m-a întrebat ea, eliberându-se din îmbrățișarea mamei.

– Sphinx, mi-a spus mama, cu vocea scăzută în semn de avertisment.

Am ezitat, uitându-mă la ea, dar numai pentru o clipă. Ea m-a adus aici, mi-am amintit. Ea m-a pus în situația asta. Iar acum eram destul de mare ca să-mi croiesc singură drumul în viață și

știam unde voiam să ajung. Am respirat adânc, umplându-mi pieptul cu putere și spunându-mi hotărâtă: „Nu da înapoi".

– Mamă, ți-am spus, trebuie să fac asta, i-am zis cu glas tremurând. Apoi am privit-o pe Leigh drept în ochi și i-am declarat: Vreau să stau cu Cadence până... până va trece în cealaltă lume.

Mâinile lui Leigh au căutat din nou tejgheaua bucătăriei și s-au prins iar de ea.

– Draga mea, mi-a spus mama, am discutat despre asta. Nu poți...

– De ce nu? Pentru că am școală? Am râs, în felul acela scurt, răstit, care e mai mult batjocură decât râs adevărat. Mamă, să stau aici e mai important decât orice aș avea de făcut acasă. Vreau să rămân cu Cadence.

– Oh, Sphinxie, a murmurat Leigh.

– Draga mea, a rostit mama din nou.

De-abia mai puteam să le-aud. Chiar dacă picioarele mi-erau bine înfipte în podea, am simțit genul acela de panică ce te cuprinde când aluneci și cazi pe scări. Trebuia să mă sprijin de ceva.

– Lasă-mă să rămân! i-am spus, simțindu-mă ca un copil mic care făcea o criză de nervi. Trebuie să rămân. Obrajii au început să-mi ardă; mi-era rușine de ce făceam, parcă mă dădeam în spectacol, parcă aș fi căutat necazul cu lumânarea... dar, în același timp, simțeam o nevoie disperată de a vorbi. Trebuia să le conving. Rămâneam. Trebuia să rămân. Mi-era scris să rămân, era parte dintr-un plan, eram convinsă de asta. Vreau să rămân aici pentru el, le-am spus și vocea mi-a sunat jalnică. Și să nu-mi spuneți ca n-o să-i pese dacă sunt aici sau nu, pentru că nu aveți de unde știi asta. Dacă există cea mai mică șansă ca prezența mea aici să-l facă fericit, atunci nu vreau să pierd șansa asta.

Leigh se uita la mine cu gura căscată, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Nu știam dacă era încântată sau îngrozită de gestul meu, dacă plângea de fericire sau nu. Am închis gura și

mi-am strâns tare buzele. Nu voiam s-o jignesc. Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. Mi-am strâns mâinile la spate, simţindu-mă brusc extrem de nervoasă. Tocmai am supărat-o sau am impresionat-o profund? Ce făcusem? În bucătărie era liniște.

– Îmi... îmi pare foarte rău, m-am bâlbâit eu. Nu trebuia să spun nimic.

– Nu, nu, a spus Leigh. Ai făcut bine, Sphinxie, ai făcut bine.

Mama şi-a închis ochii pentru o scurtă vreme şi şi-a pus braţul în jurul meu, dar n-a rostit niciun cuvânt. Încă-mi ardea faţa. Cea mai copilăroasă parte din mine voia să plec ca să nu mai trebuiască să mă uit la faţa ei şi să mă întreb dacă am rănit-o şi doar spunea din amabilitate că era totul bine. Dar cealaltă parte din mine era aproape mândră de ce făcusem. Am spus ce-aveam pe suflet. Nu prea vorbeam aşa deschis: era un eveniment rarisim. Era un pas înainte. Mi s-a părut că s-a mai dus puţin din ruşinea care-mi ardea faţa. Nu eram aproape mândră de mine – eram cu adevărat mândră de mine.

Nimeni nu părea să ştie ce să spună. Simţeam braţul mamei greu ca un şir de cărămizi apăsându-mi pe umeri, iar ochii lui Leigh păreau aproape la fel de mari ca faţa ei. S-a întins peste tejghea, şi-a luat un şerveţel din suport şi şi-a şters chipul. A mototolit şerveţelul până a ajuns un cocoloş, şi-a strâns buzele, încercând să se controleze. Eu m-am uitat la frigider, la foile pe care le-am pictat şi m-am gândit la întinderea goală şi albastră din mansardă. Era ca întinderea albastră a oceanului adânc, rece şi periculos. Frumos, dar foarte periculos. Iar eu eram acolo şi am vorbit deschis şi brusc am simţit că puteam înota indiferent de cât de adâncă era apa.

Apoi oceanul a intrat în bucătărie. Cadence a apărut de după colţ, ţinându-şi capul drept şi mândru, cu mâinile la spate, amintindu-mi de Napoleon. A venit spre noi şi s-a oprit în faţa noastră, cu ochii aprinşi de ceva care era, ca de obicei, indescifrabil.

– E o fată bună, nu-i aşa? a spus el, făcând un semn cu capul în direcţia mea.

– Și tu ești bun, Cay, i-a zis Leigh cu o voce slabă.

– Nu spune asta, i-a zis el disprețuitor. Nimeni nu e bun. S-a întors spre mine și m-a întrebat furios: De ce vrei să rămâi? Ca să ai parte de o vacanță plăcută în Anglia, nu-i așa?

– Nu, i-am răspuns eu cu blândețe, clătinând din cap. Vreau doar să fiu lângă tine.

Ochii i-au fulgerat și m-a privit ca și cum aș fi spus ceva de neînțeles.

– Vreau doar să fiu lângă tine, i-am repetat și ochii mei au rămas pironiți într-ai lui.

Avea niște ochi foarte ciudați. Păreau făcuți din trei straturi: primul strat era de gheață, al doilea era de un albastru normal care semăna foarte mult cu cel al lui Leigh, iar al treilea, o flacără pâlpâitoare, dansând departe de mine, în capul lui. Dar eu voiam să ajung la flacăra aceea și s-o înțeleg.

Se uita la mine de parcă aș fi fost un tablou celebru dintr-un muzeu. Mă studia, îmi cerceta cu fascinație fiecare linie care-mi alcătuia ființa. Voiam doar să îi fiu alături. Poate că, pentru un geniu cum era Cadence, să vadă că am o asemenea dorință era ca și cum s-ar fi dus să privească un tablou mare, plin de detalii, și și-ar fi dat brusc seama că era format dintr-o multitudine de puncte colorate și era mult mai complicat decât a crezut la început. Mi se părea că se apleca spre mine, privindu-mă atent de-aproape, dar nu eram sigură că asta se întâmpla în realitate sau doar în imaginația mea. Dacă aș fi fost un tablou, unul dintre paznicii muzeului și-ar fi întins mâna și i-ar fi spus lui Cadence să facă un pas în spate. Am văzut începutul unui zâmbet trăgându-i în sus colțurile buzelor. I s-au luminat ochii. Dar tot nu puteam să-mi iau privirea de la el.

Apoi mi s-a părut că s-a închis în sine. Și-a închis ochii din nou, gheața s-a îngroșat peste flacăra pâlpâitoare, s-a ridicat la înălțimea lui reală și a stat drept ca lumânarea.

– Sphinx, mi-a spus el cu seriozitate, nu ai niciun motiv să rămâi cu mine.

A declarat lucrul acesta de parcă era un fapt dovedit ştiinţific, de parcă era ceva incontestabil. De parcă, după ce ar fi spus el ce a spus, eu mi-aş fi dat seama imediat că am pornit pe o cale greşită.

– Dar asta e ideea, i-am spus, simţind un nod uriaş crescându-mi în gât. De asta contează atât de mult, de asta îmi doresc atât de tare să fiu aici.

S-a uitat la mine cu detaşare, precum o pisică privind şoarecele de sub lăbuţa ei. Apoi s-a întors încet cu faţa către Leigh şi i-a zâmbit. Un zâmbet care-ţi lua vederea şi care-ţi tăia răsuflarea.

Ochii mei au fost, în sfârşit, eliberaţi de privirea lui când s-a întors către Leigh, dar îmi doream să se uite din nou la mine. I-am făcut pe plac? L-am făcut fericit?

– E o fată bună, a spus din nou şi zâmbetul i s-a lărgit.

Iarăşi am înlemnit cu toţii în bucătărie. Leigh de-abia se sprijinea şi părea că o să cadă în orice moment. Parcă era o scenă dintr-un film; coloana sonoră, formată din sunete înalte şi slabe, pline de suspans, s-ar fi auzit în fundal. Totul părea ireal. Mândria mea recent descoperită nu mă părăsise încă, dar ocupa un loc secund acum: simţeam că e vina mea, că de la mine a pornit totul, eu am creat această situaţie dificilă care ne făcea aerul aproape irespirabil când am început să vorbesc despre dorinţa mea de a rămâne. Era aceeaşi tensiune precum cea resimţită după discuţia cu mama, numai că acum implica mai mulţi oameni şi putea avea consecinţe mai grave.

– Mi-ar plăcea să..., a început Leigh după câteva clipe, apoi s-a oprit, inspirând o dată cu greutate. A înghiţit în sec. Mi-ar plăcea să rămâi aici, Sphinxie. Apoi s-a uitat către mama şi am văzut cum privirile lor s-au întâlnit. Dar, bineînţeles, tu decizi, Sarah, a spus Leigh încet.

Leigh arăta ca un copil speriat care cerea permisiunea cuiva şi avea ochii umezi. Mama şi-a deschis gura şi-apoi a închis-o la loc.

Cadence s-a uitat la ceasul cuptorului cu microunde.

– E aproape ora cinei, a spus el, dintr-odată, pe un ton de banală conversaţie. Ce mâncăm?

– M-am gândit că ar fi mai bine să comandăm ceva, i-a spus Leigh cu o voce subțire și slăbită.

Toți eram marcați de ce se întâmplase, în afară de Cadence, care s-a retras ușor din grupul nostru, a plutit spre masă, s-a lăsat neglijent pe un scaun și-a stat acolo ca un prinț așteptând să fie servit. Oamenii spun adesea că-și doresc să treacă ușor peste toate, să nu se lase afectați și răniți atât de ușor. Cadence era un maestru în asta. Nu-și mai amintea tristețea jenantă din bucătăria lui, cuvintele pe care le-a auzit și faptul că Leigh a spus că eram un copil bun. A trecut peste toate foarte ușor. Iar eu am rămas cu o durere-n gât și cu o senzație de arsură care-mi ajungea până-n piept. Eram plină de culori care se răsuceau una în jurul alteia, se loveau una de alta, creșteau și se schimbau dintr-o clipă-ntr-alta.

Niciuna dintre acele culori nu era albastră.

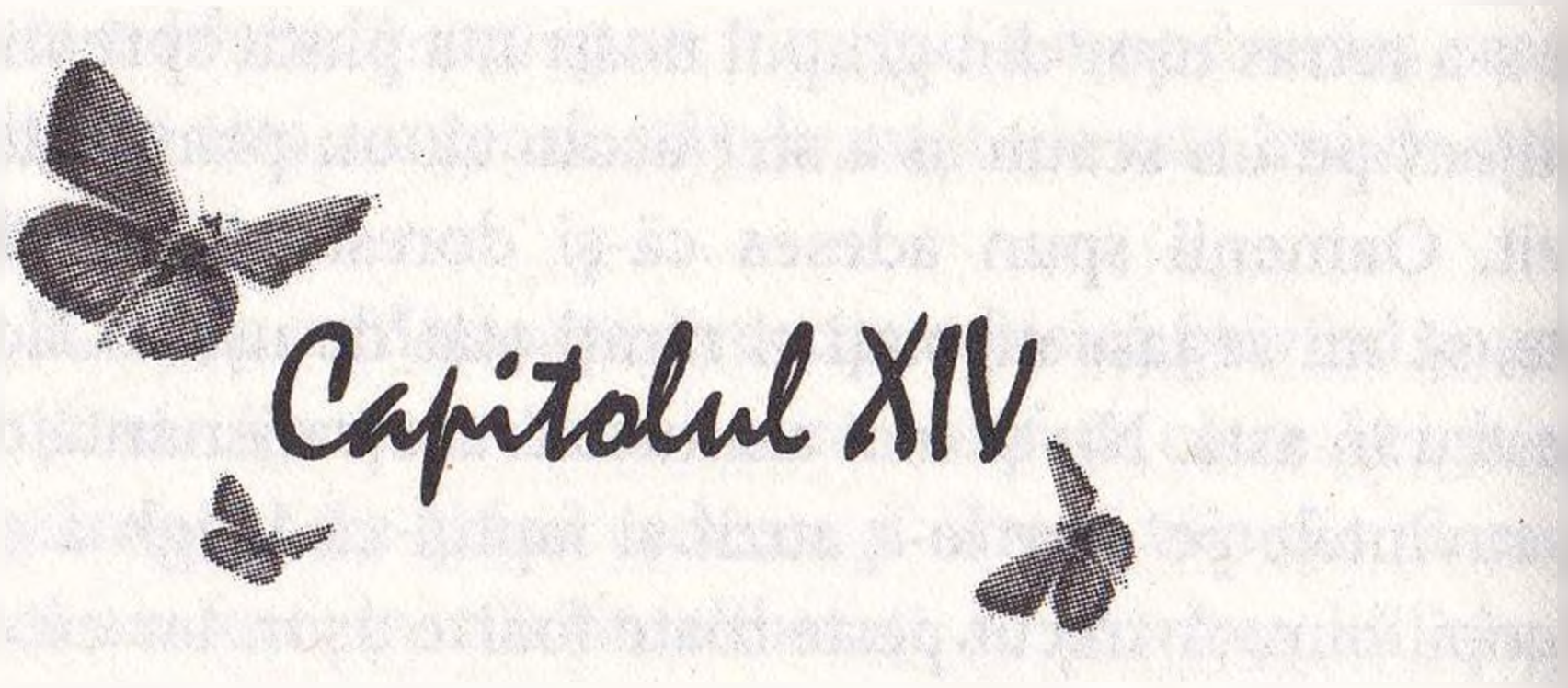

Mama m-a lăsat să rămân.

A protestat până la sfârșitul săptămânii, chiar dacă mi-am adunat tot curajul și am mers în camera ei în fiecare seară și am vorbit cu ea despre subiectul acesta, încercând să-i bag bine-n cap ideea că nu o să renunț. Voiam să rămân. Trebuia să produc o ruptură între noi, trebuia să-i descleștez mâinile din jurul meu și s-o fac să înțeleagă că era mai bine așa, că acesta era planul acum. Că aveam nevoie de Cadence cum avea ea nevoie de Leigh, că știam că și ea ar fi vrut să facă același lucru pentru Leigh dacă ar fi fost pe moarte, chiar dacă Leigh nu era nici pe departe o ființă extraordinară, așa cum era Cadence. Era ceva important și era treaba mea să fac acel lucru.

Sâmbătă seara, a clătinat din cap și a închis ochii. Atunci a cedat – măcar parțial.

– Nu vreau să rămâi aici prea mult timp, mi-a spus, dar am vorbit cu Leigh și am hotărât că poți să-ți prelungești vizita cu încă o săptămână. Mi-a ciufulit părul, de parcă aș fi fost mai mică decât eram de fapt. Trebuie să mă întorc la lucru, am o ședință de la care nu pot să lipsesc, mi-a spus. Ești sigură că o să te descurci fără mine? O să te descurci să zbori singură cu avionul până acasă?

– Da, o să fie totul bine, i-am spus și am îmbrățișat-o, am îmbrățișat-o cu adevărat, pentru prima dată de când tot discutam pe tema asta în fiecare seară. Îți mulțumesc din suflet!

M-am uitat peste umărul ei. Era o oglindă atârnată pe perete, deasupra măsuței de toaletă din camera ei. Mi-am văzut imaginea reflectată în acea oglindă și, chiar dacă zâmbeam, recunoscătoare pentru încă o săptămână, privirea mi-era dârză. Încă o săptămână era prea puțin; trebuia să stau până la sfârșit. Dar mi-am mușcat limba ca să nu mai spun altceva. După ce mama o să plece, mă gândeam că o să fie mai ușor să amân plecarea. Fără mama lângă mine, singura care mă putea duce la aeroport era Leigh, dar știam că ea își dorea să rămân.

Iar dacă Leigh își dorea să rămân, atunci și mama își dorea același lucru, chiar dacă nu era conștientă de asta. Când era vorba s-o ajute pe Leigh, răspunsul mamei era întotdeauna „da“, așa a fost de când o știu.

– Să mă suni în fiecare zi, mi-a spus mama. Mai mult de o dată pe zi, dacă poți.

– Să nu te panichezi dacă uit să te sun într-o zi, i-am răspuns cu ironic.

– O să-ncerc să nu fac asta, mi-a spus și m-a mângâiat pe păr din nou. Te iubesc, Sphinxie.

– Și eu te iubesc, i-am șoptit.

M-a sărutat pe creștet și apoi am trecut prin holul întunecat de la primul etaj și m-am îndreptat spre camera mea. În dormitorul lui Leigh era întuneric, dar când m-am uitat spre cel al lui Cadence, o fâșie subțire de lumină strălucea, ieșind din crăpăturile din jurul ușii lui întredeschise.

Am mers tiptil și m-am oprit în fața ușii, cu mâna ridicată gata să bat, întrebându-mă dacă voiam într-adevăr să vorbesc cu el sau nu. Voiam doar să-i spun că urma să rămân și să mă asigur că și el era de acord cu asta. O voce din mintea mea îmi spunea că eram egoistă fiindcă insistam să rămân; poate Cadence ar fi fost mai fericit dacă aș fi plecat. La urma urmelor, nu m-am gândit deloc la asta, nu-i așa? Am bătut ușor în ușă, trei lovituri ezitante și timide.

– Da? a spus el.

– Mmm, eu sunt, i-am spus cu o voce joasă. Pot să intru?

– Nu, a fost răspunsul lui scurt și tăios.

– Oh, bine, i-am spus, întristându-mă un pic. Poate nu era îmbrăcat decent. Am rămas afară, în fața ușii. Bine, eu voiam doar să-ți spun că mai rămân o săptămână.

– Ce drăguț, mi-a spus el, cu vocea dintr-odată blândă. Speram c-o să rămâi.

Sunetele slabe ale unui creion scrijelind pe o foaie de hârtie au ajuns din camera lui până la urechile mele. Mă întrebam ce scria. Poate era lista cu lucrurile pe care voia să le facă în săptămânile care i-au mai rămas... sau poate scria o poveste. Îi plăcea să scrie ficțiune? Cu siguranță citea foarte mult.

– Te duci la culcare acum, Sphinx? m-a întrebat după câteva minute, făcându-mă să mă mir cum de știa că mai eram acolo.

Aș fi putut să plec tiptil în momentele acelea de tăcere. Pentru o clipă, am fost convinsă că putea vedea prin ușă, că s-a holbat la mine tot timpul ăsta și eu n-am știut.

– Da, i-am spus încetișor. Voiam doar să-ți spun că rămân, am repetat după o pauză.

– Mulțumesc, a murmurat el.

Am auzit un trosnet ușor; a pus creionul pe o suprafață dură – un birou, probabil. Oare era același birou din sertarul căruia a scos briceagul cu ani în urmă?

– Noapte bună, Sphinx, mi-a spus el.

Mi-am imaginat că zâmbea când a spus asta. Vorbele lui sunau ca și cum ar fi zâmbit când le-a rostit.

– Noapte bună, Cadence, i-am zis și eu, îndepărtându-mă de ușă.

M-am bucurat că părea mulțumit că am decis să rămân, dar un sentiment greu de dezamăgire mi s-a strecurat în piept și a rămas acolo. Mi-am imaginat că mă va lăsa să intru în camera lui și vom avea încă o discuție precum cea de afară, de la leagăne sau precum cea din camera cu pianul – dar n-a fost să fie. S-a stins lumina în camera lui, cufundând holul într-un întuneric și mai adânc. M-am simțit dintr-odată mult mai mică decât eram cu o clipă înainte.

lucrurile nu se întâmplă întotdeauna cum ni le imaginăm; asta-i mereu o problemă.

În loc să merg în camera mea, m-am întors într-a mamei. Ca toate mamele, s-a trezit imediat ce m-am apropiat de patul ei.

– Ești bine, dulceață? m-a întrebat, cu vocea îngroșată de somn. Ce s-a-ntâmplat?

– Pot să dorm cu tine-n noaptea asta? am întrebat-o.

În urmă cu câțiva ani, când Cadence mă tăiase, mama s-a oferit să doarmă cu mine, să stea cu mine. Iar eu am încercat să dau dovadă de maturitate toată săptămâna respectivă, să tai toate firele care mă legau de ea, dar acum voiam să profit de oferta ei veche de câțiva ani. Acum nu mă mai simțeam matură. Mă simțeam ca la zece ani, ca o fetiță care se temea de întuneric.

– Sigur că da, mi-a spus amețită, așa că m-am urcat în pat, lângă ea și ea s-a dat la o parte să-mi facă loc.

Mi-am strâns genunchii la piept și ea ne-a acoperit pe amândouă cu plapuma. Mi-a acoperit jumătate din față și, sub ea, aerul era cald și mirosea ca gelul ei de duș cu aromă de lavandă. Ruptura dintre noi s-a închis; aveam nevoie de ea și ea era alături de mine.

A doua zi dimineața, stăteam pe pat lângă geamantanul mamei, în timp ce ea se asigura că și-a împachetat toate lucrurile. Hainele îi erau împăturite cu grijă, în contrast puternic cu grămada de materiale șifonate ce-mi umplea valiza de o săptămână. Am netezit o cută de pe o cămașă de-a ei.

– Nu te îngrijora prea tare dacă uiți ceva, i-am spus. Eu o să fiu tot aici.

– Tot uit asta, mi-a spus ea, parcă jelindu-se. Aș vrea să vii acasă cu mine.

– Știu, i-am spus. Dar…

– Dar înțeleg că e important să rămâi, mi-a spus, zâmbind și închizându-și geamantanul. Nu-ți face griji, Sphinxie, o să mă descurc eu în avionul ăla mare și de una singură! A început să

râdă și a tras fermoarele buzunarelor exterioare. Și știu c-o să te descurci și tu.

Și-a tras geamantanul de pe pat și l-a pus jos, pe podea, cu o ușoară bufnitură.

– Fă-mi o favoare, mi-a spus, iar zâmbetul i-a devenit deodată mai serios, ai grijă și de Leigh. Și ea are nevoie de cineva, poate chiar mai mult decât Cadence.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Leigh era mama careia îi va muri copilul, o bucată din ea urma să fie ruptă și pierdută pe veci.

– Crezi că-și va reveni? am întrebat-o pe mama. După ce Cadence va muri, vreau să spun.

– Cred că va reuși, mi-a răspuns ea, strângându-mă de umeri. Va fi foarte greu, bineînțeles, dar oamenii sunt rezistenți. Nu va uita, dar cred că va putea merge mai departe. E puternică, întotdeauna a fost așa.

– Asta-i bine, am spus încet. Îmi pare foarte rău pentru ea, mamă. Va resimți pierderea asta întotdeauna.

După micul dejun, ne-am urcat toți în mașina lui Leigh s-o conducem pe mama la aeroport. Cadence stătea lângă mine pe bancheta din spate, purta o jachetă roșie care atârna neglijent pe el și ținea o cană atât de strâns în mâini, încât i s-au albit încheieturile. Părul lui, o claie aurită și încâlcită, îi cădea pe ochi. Avea căștile de la iPod în urechi și nu ne răspundea dacă-i ziceam ceva. M-am aplecat ușor să văd ce asculta: *Simfonia a V-a* de Beethoven.

Afară cerul era cenușiu, dar fără nori. În timp ce ne îndepărtam de casa lui Leigh, am observat un bărbat alergând cu câinele pe marginea drumului. Era un Golden Retriever pletos, cu limba roz, scoasă și dând din coadă fericit, în timp ce-și urma stăpânul.

– Uită-te la câinele ăsta, a spus mama din scaunul din față. E foarte drăguț. Mi-am dorit un Goden Retriever când eram mică.

– Îmi amintesc! a spus Leigh. Trebuia să te-ajut să vinzi limonadă pe strada ta, ca să strângi destui bani să-ți cumperi un cățeluș!

Au început să râdă amândouă, bucurându-se de amintire.

– Ai reușit să ți-l cumperi? am întrebat-o eu curioasă pe mama.

– Nu, mi-a răspuns ea. Ai uitat că bunica e alergică la câini?

– Și limonada ta era prea apoasă, a remarcat Leigh. Am avut un singur client, o fetiță de pe strada noastră, care a luat o înghițitură și apoi a scuipat-o. După aceea a spus tuturor copiilor să nu cumpere limonada dezgustătoare a lui Sarah. Am crezut că era cea mai nesimțită fată din lume.

– Niciodată nu mi-a plăcut fata aia, a spus mama. Am fost colege în anul acela. Își bătea joc de mine din cauza tunsorii urâte pe care-o aveam atunci.

– Cum o chema? a întrebat-o Leigh.

– Polly? Lucy? Nu mai știu, a spus mama și-a început să chicotească fără vreun motiv evident.

Atunci mi-am dat seama cât de neliniștită era pentru că mă lăsa în Anglia.

Ne apropiam de suburbia orășelului lui Leigh și de măreața metropolă a Londrei și de aeroport. În scurt timp, mama ar fi fost în avion, ridicându-se tot mai sus în aer, în timp ce picioarele mele ar fi rămas ferm lipite de pământ. Așa cum îmi doream. Cu toate astea, un junghi provocat de frică mi-a înțepat brusc stomacul, făcându-mă să tremur. Eu eram cea pe care Cadence o rănise cel mai mult; cunoșteam partea lui întunecată mai bine ca oricine. Chiar și-așa, eram hotărâtă să rămân. Dar nu contează ce vârstă ai, întotdeauna o parte din tine va dori ca mama să-ți fie mereu aproape, să te apere, chiar dacă încerci să te comporți ca un adult, chiar dacă a fost ideea ta s-o faci să se întoarcă acasă fără tine. Stomacul mi-era întors pe dos și foarte deranjat. În acele clipe, mi-am regretat capacitatea de a-mi interioriza o mulțime de emoții ciudate.

Când am ajuns la aeroport, am cărat geamantanul mamei și am stat cu ea în timp ce l-a înregistrat și a înfășurat în jurul mânerului eticheta pe care bărbatul de după tejghea i-a dat-o. În timp ce mergea prin aeroport spre coada formată la verificarea bagajelor, Cadence s-a așezat în așa fel încât să fie destul de aproape de mine,

astfel ca mâna lui să se-atingă, din când în când și din întâmplare, de a mea. Mi-am ridicat privirea și m-am uitat la el, iar el mi-a dăruit un zâmbet dulce și scânteile din ochii lui. Am simțit un fior rece străbătându-mi corpul.

– Sphinx, mi-a spus el pe un ton obișnuit și cu o voce joasă, uite ce-am eu aici.

Când m-am întors să văd despre ce vorbea, și-a băgat mâna în buzunar și a scos un briceag elvețian. Când l-am văzut, am simțit o răceală cumplită, de parcă cineva mi-ar fi turnat o găleată cu apă rece ca gheața pe cap. Și mi-am amintit, cu o senzație de rău în stomac, că mi-a făcut cunoștință cu lama pe care a folosit-o pe fața mea folosind aproape aceleași cuvinte. „Uite ce-am eu aici."

– Ce vrei să faci cu chestia aia? i-am șoptit eu, încercând să nu mă uit la mica lamă. Cadence, suntem într-un aeroport, dacă te vede cineva! Pot fi urmări grave!

– Îmi pare-așa de rău, a spus Cadence, cu o voce lină, în timp ce și-l băga înapoi în buzunar. Am uitat că-l aveam la mine. Voiam doar să ți-l arăt, Sphinx.

Era o minciună. Îl puses întenționat în buzunar, știam asta. Dar ce voia să facă cu el? Era o amenințare? Pentru o clipă, m-am întrebat disperată dacă nu cumva era prea târziu să mă răzgândesc și să zbor spre casă cu mama. Poate că eram nebună s-o las să plece și să rămân singură într-o țară străină cu un băiat care mă mai atacase o dată cu cuțitul. Dar nu mai puteam face nimic. Ascunsese cuțitul. Nimeni în afară de mine nu îl văzuse. Iar Cadence, probabil, doar voia să vadă ce reacție o să am și dacă putea să facă probleme la aeroport. Voia să se distreze un pic, pentru el era un joc. Întotdeauna se juca într-un fel sau altul.

Am așteptat pe lângă mama în timp ce tot amâna să se ducă la verificarea de către personalul de securitate, tot ezitând și umplând aerul cu conversații banale doar ca să amâne inevitabilul. Când, în sfârșit, ne-am îmbrățișat, ne-am luat rămas-bun și ne-am declarat iubirea reciprocă de o mie de ori, s-a oprit din nou înainte să plece, ca să-mi amintească de toate lucrurile pe care trebuia să le fac:

să o sun, să fiu atentă, să fiu un oaspete bun. Și i-am promis că le voi face pe toate. Apoi a dispărut să verifice bagajele și dusă a fost, lăsând o urmă din ea în aer, de parcă ar fi încercat să mă vegheze și așa, de la distanță.

– Ei bine, Sphinxie, acum ai rămas numai cu noi, a spus Cadence, relaxat.

– Da, i-am răspuns, inspirând adânc și încercând să nu mă gândesc la cuțit.

– Vrei să luăm prânzul în oraș, în drum spre casă? m-a întrebat Leigh.

– Sigur că da, dacă ești de acord și tu, și Cadence, i-am spus.

Leigh a zâmbit și și-a pus un braț pe umerii mei, strângându-mă repede. Fiind în spatele nostru, Cadence s-a dus până la un stand de reviste și se uita la titluri: bârfe și scandaluri, care pe care l-a mai înșelat.

– Bineînțeles că suntem de acord, mi-a spus Leigh, zâmbind chiar. Știi, nu pot să exprim în cuvinte ce înseamnă pentru noi că ai rămas, Sphinx.

– Înseamnă mult și pentru mine, i-am spus, uitându-mă pe fereastră, la cer, la locul în care a dispărut mama.

Nu mai puteam da înapoi acum.

Am mers la un restaurant din apropierea casei lui Leigh, un local micuț și obișnuit. Nu conștientizam că am lăsat-o pe mama la aeroport și tot trebuia să-mi reamintesc că era în aer, zburând spre casă. Ospătărița arăta ca o bunică, cu părul cărunt strâns și cu riduri în jurul gurii după o viață întreagă de zâmbit. Când am comandat, nu și-a notat nimic.

– Totu-i scris aici, ne-a spus și s-a lovit ușor la tâmple, când a văzut că ne uitam mirate la ea. Avea niște cercei mici, în formă de morcovi care se legănau pe sub lobii urechilor ei. Când ne-a adus mâncarea, totul era în perfectă ordine: chiar își notase în minte tot ce îi cerusem. Am admirat-o pentru asta, mai ales că era o doamnă în vârstă. Te-ai fi așteptat să aibă probleme cu memoria.

Leigh şi cu mine împărţeam un platou mare cu cartofi prăjiţi, dar Cadence avea doar o salată în faţa lui. Îşi aranja frunzele de salată verde, rotindu-le în cercuri şi privind dincolo de capul meu, pe fereastra din spate. A început să plouă din nou. Mă întrebam dacă se simţea trist sau doar urmărea calea unei anumite picături, privind-o să vadă dacă le va întrece pe celelalte până ajungea la pervaz. M-am întors pe scaun şi mi-am ales o picătură. Dacă era supărat, voiam să-l înveselesc.

– Hai să ne jucăm de-a cursa picăturilor de ploaie, i-am spus, arătându-i una. Asta sigur o să câştige.

S-a holbat la mine, părând neimpresionat. Ştiam că probabil se gândea că mă comportam ca un copilaş. Am aşteptat să-şi dea ochii peste cap şi să-şi îndrepte atenţia din nou asupra salatei. În schimb, s-a uitat la mine pentru o clipă, cu capul puţin înclinat într-o parte, şi-apoi a arătat şi el spre fereastră. M-am trezit că respiram uşurată fără să vreau.

– Cred că aia o să câştige, a spus el, arătându-mi-o pe cea pe care o alesese.

Şi, pentru un minut, ne-am uitat cu mare atenţie la acele picături, încurajându-ne concurentele alese.

Amândouă au ajuns jos în acelaşi timp. M-am uitat din nou la Cadence şi el s-a întors să se uite la mine aproape în acelaşi timp. Ochii lui erau reci în timp ce se roteau grăbiţi căutându-i pe ai mei. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă era supărat că nu a „câştigat“, chiar dacă o picătură care ajungea în partea de jos a unei ferestre era un eveniment pur întâmplător, nu un talent care trebuia dezvoltat. Am simţit cum un colţ al gurii mi se curba într-un zâmbet tremurător fără voia mea, precum cel al unui câine speriat care-şi arată dinţii.

Apoi a zâmbit şi el, iar colţurile buzelor lui s-au întins aproape sincronizându-se cu ale mele.

– Ai văzut, Sphinxie? m-a întrebat.

– Ce să văd?

Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că se referea la zâmbetul lui. Eu i l-am provocat. Eu i-am arătat picăturile ca să ne jucăm cu ele. Și faptul că am reușit să fac lucrurile astea mărunte însemna că alegerea mea de a rămâne nu era greșită. Aveam scopul meu acolo.

– Picăturile de ploaie, Sphinx. Au terminat cursa împreună.

– Da, i-am spus, simțindu-mă dintr-odată nesigură.

După tonul vocii lui, părea că voia să-mi sugereze ceva important, dar nu știam ce.

A dat din cap și a privit iar pe fereastră, păstrând zâmbetul meu pe fața lui. Mă întrebam ce încercase să-mi zică. Apoi Leigh a spus ceva cu vocea ei forțat veselă pe care o ascultam doar pe jumătate și răpăitul ploii pe acoperiș s-a oprit încet.

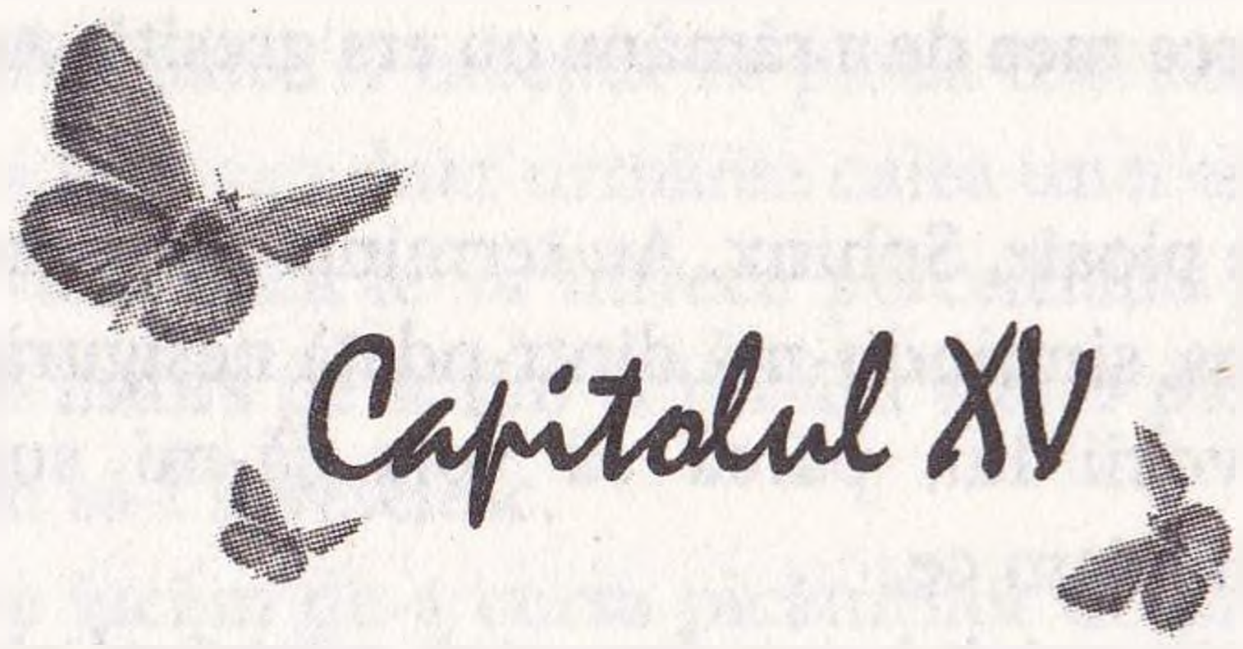

Acum, când eram singurul oaspete, casa lui Leigh părea mai mare și mai impozantă. Am intrat pe ușa din față și am trecut prin holul de la intrare simțindu-mă de parcă n-aș fi observat până atunci cât de mare era. Uluită, mi-am lăsat pantofii la grămada comună din antreu și am urmat-o pe Leigh până în bucătărie, în timp ce Cadence a dispărut în curtea din spate, lăsând ușa să se închidă cu zgomot în urma lui.

Vivienne era lângă aragaz, cu o oală mare fierbând înăbușit în fața ei. Avea o lingură de lemn pusă după ureche, ca un creion, iar brățările argintii din jurul încheieturilor zdrăngăneau vesele atunci când se mișca. Bluza ei avea un enorm semn al păcii de culoare violet, răspândit pe toată partea din față. S-a întors spre mine și mi-a zâmbit când am intrat în bucătărie.

– Am auzit că mai rămâi un pic cu noi, e-adevărat? mi-a spus, luându-și lingura de după ureche și băgând-o în oală. Mă bucur că-ți place așa de mult aici. A amestecat supa, mișcând lingura dintr-o parte în alta. E foarte frumos din partea ta că o să rămâi aici pentru Cadence.

M-am mâniat brusc, fără să vreau. Lucrul acesta îmi rodea încet urechile de când l-am auzit prima dată: felul în care mi se tot spunea cât de frumos era că stăteam cu Cadence sau cât de bună eram că făceam gestul acesta. Unele fete de la școală ar fi crezut despre mine că sunt chiar enervant de bună: nu plecam noaptea

pe furiș de-acasă, nu mergeam la petreceri și nici nu am încercat vreodată să beau sau să mă droghez. Chiar și-așa, nu eram o sfântă. Și m-am gândit că era trist că toată lumea mă credea așa de bună, când, de fapt, nu eram, iar pe Cadence îl credeau îngrozitor de rău. Nu spuneau asta cu voce tare, dar tot era trist. Amândoi eram doar niște adolescenți: puteam la fel de bine să dau de necazuri ca și el. Și era posibil ca prezența mea continuă în casa lor să fi fost și ea o greșeală stupidă.

– Poți să te muți în camera în care a stat mama ta, dacă vrei, mi-a spus Leigh, smulgându-mă din gândurile mele. E mai mare.

– Oh, mulțumesc, i-am spus, încă simțindu-mă un pic stingherită. Faptul că mama nu mai era acolo mă făcea să mă simt nesigură; nu voiam să stau în camera ei și să-mi amintesc tot timpul că eram de una singură acum. Ca să nu mai spun că mi-ar fi amintit de ea, de discuțiile noastre, de plan, de ruptură. Era un paradox. O voiam înapoi și nu mai voiam să știu de ea, în același timp. Poate o să mă mut, dar nu știu, am zis. Chiar îmi place camera în care stau acum, e foarte drăguță.

– Oh, bine, mă bucur că-ți place, mi-a spus Leigh. Nu eram prea sigură de asta când am decorat-o.

– Mi se pare grozavă, i-am spus. Nu numai casa ei părea să fi crescut, dar și conversațiile noastre deveniseră dintr-odată dificile. Știi unde a plecat Cadence?

– Probabil a urcat la mansardă, mi-a spus, ducându-se spre aragaz s-o ajute pe Vivienne să adauge ingredientele pentru supă. Poți să te duci și tu dacă vrei, Sphinxie.

Mi-a spus ultimele cuvinte cu teamă în glas, amintindu-și – la fel ca mine – de incidentul în care el mă îmbrâncise pentru că mă dusesem din greșeală, de una singură acolo.

– O să mă duc sus, am declarat eu, încercând să par încrezătoare. Am plecat din bucătărie și am urcat încet pe scări. Când am ajuns la primul etaj, m-am întors înspre direcția scărilor care duceau la mansardă, dar mișcările din camera lui Cadence mi-au atras atenția. Se părea că nu era în mansardă. La fel ca și în noaptea

dinaintea plecării mamei, ușa de la dormitorul lui nu era închisă de tot, ci doar crăpată. Și întocmai ca atunci, am mers până la ușă și am bătut ușor.

– Da? a răspuns el.

– Pot să intru de data asta? l-am întrebat eu cu curaj.

A urmat o pauză.

– Da, a spus într-un sfârșit, iar vocea lui era mai înaltă și mai dulce, chiar îmbietoare.

M-am bucurat că mă voia lângă el, dar tonul lui m-a alarmat. Deși nu știam la ce să mă aștept, am deschis hotărâtă ușa.

Stătea pe un scaun lângă birou, la bustul gol. Cămașa lui pătată pe care-o purta când picta era întinsă pe pat, făcându-mă să cred că-și schimba hainele când am bătut eu la ușă și s-a hotărât să mă invite înăuntru doar ca să mă șocheze. Și a reușit. Nu mai fusesem singură cu un băiat pe jumătate gol până atunci.

Umerii lui erau destul de lați, talia, îngustă, dar clavicula îi ieșea ascuțită în afara pieptului, la fel ca și coastele, iar pe piept avea o vânătaie gigantică, de un violet-închis combinat cu albastru și negru, care era îngălbenită în jur, pe la margini. Vânătaia îi acoperea aproape toată partea stângă a pieptului. Am făcut un pas înapoi; părea îngrozitor de dureroasă. Și nu era orice fel de vânătaie pe un corp oarecare. Era Cadence. Frumosul Cadence, pierind sub ochii mei, descompunându-se într-o dureroasă și completă fragilitate.

– Am mai multe, mi-a spus cu o voce domoală, când a observat că mă holbam la el. Am vânătăi peste tot. Vrei să le vezi, Sphinxie?

S-a ridicat și a venit să stea aproape de mine. Prea aproape.

– Nu, i-am spus tremurând. Nu, mmm... mai bine nu.

A privit în jos spre mine și mi-a zâmbit, apoi s-a îndepărtat repede, cu ochii strălucindu-i foarte tare. A înșfăcat cămașa pentru pictură de pe pat și a tras-o pe el, încheindu-i nasturii până sus. Am înghițit în sec, incapabilă să-mi șterg din minte imaginea corpului lui palid. Oare îl îngrozea când se uita în oglindă? Dacă

mi-aș fi văzut moartea imprimată peste tot pe corpul meu, m-aș fi speriat. M-aș fi speriat foarte tare.

S-a așezat pe pat, lăsându-se un pic pe spate, sprijinindu-se cu mâinile pe cuvertură. Era albă, tot ce era pe pat era alb și tot ce era în cameră era ori alb, ori făcut din lemn negru și lucios. Cu excepția pereților – și-a pictat pereții cu fiecare culoare pe care ți-o puteai imagina și a pictat orice-ți putea trece prin cap. Animale, flori, apă, munți, copaci, mașini, nori, case. Planete, stele, galaxii rotitoare. Trebuie să fi început de când era mic; unele picturi erau mai stângace și erau mult mai aproape de podea decât celelalte. Privirea mi-a rătăcit pe pereți, căutând ceva. Nu mi-am dat seama ce, până când nu am observat că nu erau oameni. A pictat totul în afară de oameni.

– Îmi plac pereții tăi, i-am spus, încercând să-mi abat gândurile de la corpul lui. Am privit în sus. Până și tavanul era acoperit de imagini: în mare parte pești și alte creaturi ale mării. De ce-ai pictat peștii pe tavan? l-am întrebat.

– Tu de ce crezi? m-a întrebat el, la rândul lui.

– Nu știu, i-am zis. Spune-mi tu.

A oftat.

– Întinde-te.

– Să mă-ntind?

– Da!

M-a prins de umeri și m-a forțat să mă întind pe pat, apoi s-a întins și el lângă mine.

– Uite! mi-a spus el cu tărie, de parcă asta explica totul.

M-am holbat la tavan, neștind ce să spun, apoi brusc am înțeles.

– O, am înțeles! am exclamat eu. Ai pictat pești pe tavan ca atunci când stai pe pat și te uiți în sus, să te simți ca și cum ai fi sub apă și i-ai privi înotând deasupra ta.

– Exact, mi-a spus Cadence.

M-am mai uitat la tavan pentru o clipă, în liniște, dându-mi seama că nu m-a mustrat pentru că n-am știut de ce erau peștii pe tavan. Mi-a arătat pur și simplu răspunsul. M-am întors spre el, ca

să-l privesc, simțind cum un mic zâmbet îmi răsărea pe chip, dar n-a durat mult. Când m-am întors cu fața la el mi-am dat seama că iar era prea aproape de mine. M-am dat un pic mai la o parte din nevoia de a fi o oarecare distanță între noi.

Nasturii de sus ai cămășii îi erau descheiați și m-am trezit holbându-mă la linia aspră a claviculei lui, care-i ieșea din corp precum creasta unui munte. După o clipă, mi-am luat ochii de la ea. Un colț al gurii lui s-a curbat într-un zâmbet aproape imperceptibil.

– Sphinxie, mi-a spus, rupând tăcerea cu glasul lui dulce. Când ai venit, ți-am spus secretul meu. Ți-am spus că doctorii mi-au zis că e ceva în neregulă cu mintea mea. S-a oprit, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Dar nu ți-am spus niciodată ce.

– Oh, am spus eu stânjenită. Ceafa mi-a fost brusc străbătută de fiori reci și mi-am dorit să fi putut da timpul înapoi și să fi plecat din cameră înainte ca el să înceapă să vorbească iar despre secretul lui. Am împins în adâncul minții tot ce s-a întâmplat între noi în acea zi, la leagăne, refuzând să permit acelor amintiri să-mi acapareze gândurile. Care-i problema ta? am reușit să-l întreb, când am văzut că nu continua.

Nu se mai uita la mine, ci stătea cu capul pe spate și contempla peștii de pe tavan.

Apoi s-a întors iar cu fața la mine și ochii-i străluceau.

– Ei cred că sunt un sociopat, mi-a spus cu o voce așa de moale că puteam s-o simt în aer.

„Sociopat?“ M-am holbat la el. Cuvântul mă facea să mă gândesc la emisiunile despre crime, la criminalii în serie, la pozele granulate cu Ted Bundy, la bărbați scheletici ademenind copii în pivnițele lor. Imediat, mintea mea l-a pus pe Cadence lângă criminalii și violatorii de la știri și nu părea să-și aibă locul acolo, cu părul lui blond și mătăsos, cu ochii lui uimitori și cu vocea – ca o briză blândă atingându-mi pielea. Am clătinat din cap.

– N-au spus așa ceva, i-am zis.

Negam din instinct. Credeam că doar încerca să mă sperie, să mă impresioneze într-un fel ciudat.

– Ba da, au spus, m-a înștiințat el calm. Ăsta e diagnosticul pe care mi l-au dat. I l-au comunicat și mamei. Dar ea nu i-a spus mamei tale, Sphinx, pentru că se temea că n-o să te lase să vii la mine dacă ar fi știut.

Am deschis gura, dar n-am putut zice nimic. Chiar a ținut Leigh secretă problema fiului ei și m-a lăsat să locuiesc la ei fără să am habar de acest lucru? Era adevărat? Mi-am scuturat capul din nou, încă negând cu tărie, dar, în sinea mea, știam că trebuia să fi fost adevărat. Întotdeauna a fost ceva în neregulă cu Cadence. Tata a știut asta de când a ucis fluturele. Cu toții ne-am dat seama de asta când mi-a despicat obrazul. Iar acum, în sfârșit, problema avea un nume.

– Te-ai speriat, Sphinxie? mi-a șoptit el, fixându-mă cu privirea. Îți e frică de mine? A început să râdă, încetișor și relaxat. Amintește-ți ce ți-am spus. Când doctorii nu înțeleg ceva, trebuie să eticheteze lucrul acela ca să se simtă mai siguri pe ei.

Nu mai puteam să vorbesc. Nu mai puteam să mă mișc. Mă făceam mică lângă el, gândindu-mă la cuțit, gândindu-mă la toate clipele acelea în care m-am întrebat de ce mi-a făcut așa ceva. Degetele mele au atins plapuma de pe patul lui și au strâns-o. Lângă mine, Cadence își plimba mâna prin păr.

– Sphinx, mi-a spus el, aproape nepăsător, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, nu sta degeaba. Ți-am spus secretul meu. Acum e rândul tău. Trebuie să mi-l spui și tu pe-al tău.

Simțeam cum mi se învârtea capul, așa că mintea mea a profitat bucuroasă de ocazia de a se gândi la un secret pe care să i-l spun lui. Am înghițit în sec și am încercat să-mi limpezesc gândurile. Apoi am căutat rapid prin colecția mea de amintiri jenante și iubiri secrete imaginare, încercând să găsesc ceva care să pară un secret, dar, în același timp, să nu dezvăluie prea mult despre mine. Mintea s-a răzvrătit împotriva intențiilor mele și mi-a dat exact opusul a ceva nu prea revelator: m-am gândit la felul în care cicatricea mea

constituia un zid între mine și prietenii mei, la cum era Cadence secretul meu, la cum vechea și buna mea prietenă, Kaitlyn, i-a privit poza și l-a considerat drăguț și la cum a ajuns să fie prima persoană căreia i-am explicat originea cicatricii mele. După câteva minute de încercări fervente de a-mi impinge gândurile nedorite înapoi în adâncul minții, m-am hotărât să-i spun lui Cadence că n-am avut niciodată un iubit. Nu era chiar un secret în sine, dar suna ca unul, după părerea mea.

– N-am avut niciodată un iubit, i-am spus, pe un ton de confesiune.

Am regretat imediat alegerea făcută. Nu ar fi trebuit să vorbesc despre iubiți cu el. Nu ar fi trebuit. Era un subiect riscant; exista posibilitatea ca discuția să alunece pe o pantă periculoasă. Tocmai mi-a spus că era ceva foarte în neregulă cu el. M-am gândit să mă ridic și să plec din cameră. Dar cum puteam să fac așa ceva? Trebuia să fiu alături de el.

Cadence nu părea deloc impresionat.

– Știam asta, Sphinx, mi-a spus el serios.

– De unde? l-am întrebat, gândindu-mă că probabil a auzit-o pe mama vorbind cu Leigh despre asta înainte să plece.

– Din cauza noastră, mi-a spus, de parcă avea vreun sens.

– Ce vrei să spui?

– Am fost sortiți unul altuia, Sphinx. E normal să mă aștepți.

M-am retras un pic din fața lui.

– Ce?

– Să mă aștepți. Sperând că într-o bună zi vei găsi o cale să fii destul de bună ca să îndeplinești planul.

Când a văzut că mă holbam la el, cu ochii mari, tăcută, a adăugat:

– Știi tu. Planul mamelor noastre. Și-a înălțat sprâncenele pentru scurt timp, apoi s-a ridicat și s-a așezat mai comod. Copiii noștri, mi-a spus apoi, pe un ton și mai blând.

– Copiii noștri? l-am întrebat eu, vorbind mai tare decât aș fi vrut.

– Calmează-te. Trebuia să avem și copii. Știai asta, Sphinx. A tăcut pentru o clipă, apoi s-a întors pe o parte și-a ajuns cu fața la mine, odihnindu-și capul pe mână. Imaginează-ți, hmm? Buzele lui s-au despărțit și s-au retras pentru un zâmbet. Probabil ar arăta exact ca mama lor. Ar avea părul ca al tău.

Și-a întins mâna spre mine, în timp ce eu am sărit de pe pat.

– Doamne, Sphinx, mi-a spus pe un ton blând. Ești așa de superioasă! Și-a întins mâna din nou, iar eu am rămas nemișcată, bătăile inimii răsunându-mi în cap în timp ce el îmi dădea o șuviță rebelă de păr după ureche. Gata. Asta-i tot, mi-a spus el relaxat.

Asta era tot? Când mi-a aranjat părul, a fost blând ca o briză mângâindu-mi pielea – aproape că nici nu l-am simțit. Am înghițit în sec și mi-am amintit că putea fi periculos. Nu însemna nimic că era atât de tandru – nu simți nimic atunci când privești vârtejul unui uragan croindu-și calea pe o hartă meteorologică la televizor. Dar doar pentru că ți se pare că nu se întâmplă nimic nu înseamnă că nu se întâmplă nimic cu adevărat. Îmi puneam o grămadă de întrebări. Oare chiar acesta era motivul pentru care n-am avut niciodată un iubit? Ceva din mine le dădea oamenilor impresia că eram luată fără ca eu să știu? Chiar așteptam să am copii cu un bărbat incredibil de strălucitor? Și chiar se gândea el la copiii aceia, chiar și-i imagina semănând cu mine?… Nu. Era ceva stupid. Era groaznic. Era bolnav, înțelegea totul greșit, mi-a spus că doctorii l-au diagnosticat. Și exact din acest motiv nu trebuia să-i vorbesc despre iubiți.

Am respirat adânc și am reușit să-mi dau ochii peste cap cu un aer de indiferență, de parcă aș fi crezut că era ridicol și că nu mă mai interesa ideea lui. Acum el se holba la mine și mă privea ca o pisică care urmărește o sfoară trasă pe podea. Și m-am trezit sfâșiată între ecoul stăruitor al mâinii lui Cadence dându-mi părul după ureche și instinctul care-mi spunea să fiu prudentă. Pericolul era peste tot.

– Bine, dar tu? l-am întrebat, forțându-mă să scot cuvintele pr gura mea uscată. Dacă l-aș fi lăsat să se holbeze la mine fără să spună nimic ar fi fost prea enervant. Ai avut vreodată o iubită?

– Bineînțeles, mi-a răspuns el repede. Dar niciuna nu era potrivită pentru mine.

– Oh, i-am spus.

Nu știam ce altceva să mai zic. Mi se părea că el a fost cel care a pus capăt întotdeauna relațiilor, după ce fetele, fără nicio îndoială, nu reușeau să se ridice la așteptările lui. Mă întrebam cum au fost fetele acelea. Mă întrebam dacă le-a comparat vreodată cu mine înainte să decidă să le părăsească.

– Ei bine, a zis Cadence după câteva momente de tăcere, conversația asta devine cam plictisitoare.

– Atunci, ce vrei să faci?

S-a răsucit până a ajuns pe burtă și și-a lăsat brațul în jos, pe o parte, băgându-l sub pat. A scos o cutie, un set de șah.

– Hai să jucăm șah, mi-a spus și a scos tabla din cutie, desfăcând-o.

– Nu mă pricep la șah, i-am spus.

Când m-am ridicat ca să fac loc tablei, mi-am dat seama că tremuram puțin. Mi-am strâns brațele în jurul meu încercând să opresc acele tremurături.

– Nu-mi pasă, mi-a spus el. Șahul e unul din jocurile mele preferate. Întotdeauna a fost. A pus regina albă și regele ei pe locurile lor de pe suprafața cadrilată a tablei. Aranjează-ți și tu piesele, ce faci? Ale mele sunt cele albe. Supusă, am adunat piesele negre și le-am pus pe toate în locurile corespunzătoare. Albul face prima mutare, mi-a amintit el.

– Știu, i-am spus, iar mâna lui elegantă a plutit deasupra tablei, încercând să ia o decizie. Și-a mutat unul dintre pioni în față. Apoi a venit rândul meu și micii mei soldați au trebuit să-i înfrunte pe ai lui. Am mutat și eu un pion. Și am continuat tot așa, până când m-a bătut după șapte mutări. Faptul că am început cu acea mutare n-a contat. M-a bătut zdravăn.

– Ai jucat excelent, i-am spus cu politețe. Joci foarte bine.

Șahul părea să fie încă unul din acele lucruri pe care le putea face aproape fără niciun efort.

Mi-am rearanjat piesele negre și mi-am recuperat nebunul pe care mi-l capturase, dar apoi Cadence a aruncat piesele înapoi în cutie, a pus capacul pe ea și a pus-o iar pe podea, împingând-o apoi sub pat cu o scurtă mișcare din încheietura mâinii lui. Gata. Jocul s-a terminat. Pentru o clipă, ochii i s-au luminat, iar colțurile buzelor i s-au curbat într-un zâmbet care arăta că era mulțumit de sine. Apoi totul a dispărut, parcă s-ar fi ascuns după un perete neted. S-a uitat spre birou, la un ceas digital mic, așezat în mijlocul lui.

– E aproape ora cinei, mi-a spus. Mă duc jos.

A plecat și m-a lăsat în albul camerei lui, înconjurată de culori, de toate tipurile de vopsele și de peștii care înotau aliniați desupra mea, dar fără nicio prezență umană. M-am dat jos din pat, cu șira spinării din nou străbătută de fiori reci și cu picioarele târându-se ușor pe covorul lui alb și curat. Apoi am închis ușa după mine, am închis-o de tot, să nu mai aibă nicio crăpătură, și-am lăsat în urmă lumea în care nu mai erau alți oameni.

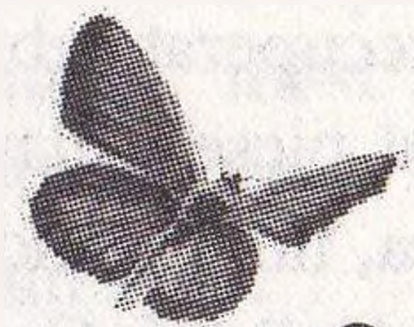

Capitolul XVI

În seara aceea, înainte să mă duc la culcare, am întrebat-o pe Leigh dacă puteam să-i folosesc computerul. Stătea pe o canapea în camera de zi, dar nu m-am apropiat de ea, ci am preferat să o întreb de la o distanță sigură. Nu mai știam ce să cred despre ea. Dar ea și-a lăsat revista, mi-a zâmbit, mi-a spus că da, s-a ridicat de pe canapea și mi-a adus laptopul ei din altă cameră. Iar eu, cu fruntea încruntată, mă întrebam cum putea să-mi ascundă problema lui Cadence. Oare era adevărat că putea să ascundă așa ceva de mine și de mama?

Leigh mi-a dat laptopul și eu l-am luat încetișor.

– Mulțumesc, am mormăit eu, evitând s-o privesc drept în ochi.

– Nicio problemă, Sphinxie, mi-a spus, apoi a observat expresia feței mele. Ești bine? Ți s-a întâmplat ceva?

– Nu, i-am spus, clătinând din cap. Sunt bine.

M-am întors și m-am îndreptat spre scări, ținând laptopul strâns la piept.

Când am ajuns în camera mea, am pus laptopul pe pat. Știam exact ce urma, dar am avut o senzație înspăimântător de grea că acest lucru semăna cu ceea ce am făcut când eram mică și am ascultat conversația telefonică a mamei. Urma să aflu lucruri pe care nu-mi doream să le știu. În loc să deschid laptopul, am amânat operațiunea și m-am dus la valiză, mi-am scos toate hainele și le-am adunat într-un morman gigantic, apoi le-am aruncat în

coșul cu rufe de spălat din camera lui Leigh. Rămăsesem fără haine, fiindcă îmi adusesem doar câte-mi trebuiau pentru o săptămână. Bluza pe care-o purtam în momentul acela era șifonată, iar marginile mânecilor erau întoarse în sus, într-un fel ciudat, ca rezultat al faptului că o îndesasem în fundul valizei. „Ar fi trebuit să am mai multă grijă de hainele mele, m-am gândit eu cu părere de rău. Nu vreau să arăt mizerabil.“ Am închis coșul și m-am schimbat în pijamale, simțind cum mi se forma un nod în stomac din cauza fricii și a rușinii.

Apoi, în sfârșit, m-am așezat pe pat și am pornit laptopul, pentru că nu puteam amâna o veșnicie. Era prima dată când foloseam un computer de când ajunsesem la ei acasă. A bâzâit când a pornit și s-a încărcat mult mai repede decât computerul meu vechi de-acasă. Ecranul s-a aprins și am văzut că Leigh avea o poză cu Cadence cântând la pian ca imagine de fundal. Repede, am deschis fereastra de internet. Am tastat cuvântul „sociopat“ în motorul de căutare și am dat clic pe primul rezultat. Strălucirea ecranului computerului mi-a făcut mâna de pe tastatură să arate precum cea a unui extraterestru în timp ce o mișcam ca să văd ce scria în josul paginii, simțind că nu mai puteam respira.

Unul din 25 de oameni este sociopat, scria în primul rând de pe site. Sociopații se nasc așa, nu devin de-a lungul timpului.

Așa că nu era vina lui Leigh că el era cum era. Mama a avut dreptate acum câțiva ani, când a vorbit cu Leigh la telefon; unele lucruri nu pot fi îndreptate. A fost doar un accident, o greșeală a genelor, a cromozomilor, a spermei, a ovulului, a acelui ovul care s-a nimerit să fie în fruntea liniei, la timpul potrivit. Nu era vina nimănui.

Printre caracteristicile sociopatului se numără minciuna patologică, farmecul superficial, lipsa remușcărilor și a sentimentului de vinovăție, un simțământ grandios al propriei valori, lipsa completă a empatiei și problemele de comportament de la o vârstă fragedă.

M-am cutremurat. Exact așa era Cadence, descris într-o singură propoziție. Doctorii i-au spus că asta era problema lui. După ce-am citit acea propoziție, am știut că aveau dreptate.

Mulți oameni care au întâlnit sociopați au menționat ochii lor pătrunzători. Adeseori sociopații privesc fix pentru că încearcă să discearnă și să înțeleagă emoțiile oamenilor din jurul lor.

Am înțeles, în sfârșit, semnificația faptului că el a plâns de-abia după ce m-a observat îndeaproape, în ziua în care a strivit fluturele. A avut nevoie de un indiciu de la mine.

Un sociopat nu are emoții adevărate; doar le imită. Nu pot fi niciodată cu adevărat fericiți. Puțina plăcere pe care pot s-o simtă și-o iau din rănirea celor din jurul lor. Un sociopat nu poate simți o dragoste adevărată.

După asta, erau niște poze, două tomografii ale creierului uman, cu părțile active luminate cu roșu și oranj, iar cele inactive, cu un amestec de nuanțe de albastru și galben. Am ieșit de pe internet și am închis laptopul cu mâinile tremurânde.

Mă întrebam cum se poate simți un om care nu are emoții adevărate și trebuia să le imite tot timpul? Nu puteam să-mi imaginez o asemenea viață. Cum ar fi fost dacă aș fi falsificat totul, din prima zi a existenței mele, dacă m-aș fi strecurat prin viață cu un zâmbet fals, cu lacrimi false? Nu mi-aș fi simțit inima săltând de-o bucurie deplină, nici cufundându-se-n durere – aș fi simțit-o doar împietrită, rece și imposibil de impresionat. Oare aș fi încercat s-o fac să vibreze stârnind emoțiile altora? I-aș fi aranjat ca pe niște piese dintr-un joc, i-aș fi făcut să râdă, apoi i-aș fi rupt în bucăți, sperând că atunci când ei ar fi plâns, aș fi plâns și eu? Oare aș fi simțit măcar speranța? Mi-era imposibil să-mi imaginez: sunt unul din acei oameni de care lumea râde pentru că plâng prea mult la filmele romantice. Nu puteam să mă imaginez trecând prin fiecare etapă a vieții mele la un asemenea nivel continuu de detașare.

Și cum să nu simt niciodată dragostea? Să nu-mi ridic privirea într-o zi și să-mi văd perechea perfectă uitându-se la mine, să nu simt căldura dintre noi cum mi se urcă până la cap, amețitoare și

magică? În schimb, să stau cu ochii mei pătrunzători, holbându-mă în adâncimile tuturor sufletelor, fără să știu de ce zâmbesc sau se agață unul de altul? Cine nu vrea să-și găsească sufletul pereche? Cine-ar vrea o nuntă ca-n povești dacă nu i-ar simți bucuria? Mi se făcea pielea de găină când mă gândeam la aceste lucruri.

Și nu avea leac. Cadence ar fi rămas așa pentru puținele zile pe care le mai avea de trăit. Blocat, fără să poată merge înainte, fără să poată ieși. Holbându-se iar și iar, imitând perfect pe toată lumea, strălucind tot mai tare, dar fiind, de fapt, deja mort. N-ar fi zâmbit niciodată cu adevărat. N-ar fi plâns niciodată cu adevărat. Nu s-ar fi îndrăgostit niciodată, indiferent cât de blând putea să vorbească sau cât de tandre puteau fi mâinile lui. Și n-ar fi înțeles niciodată ce pierdea. Am simțit un nod în gât și m-am gândit: „Asta e, chiar asta e. Îmi pare rău pentru el". Era un sentiment liniștitor. Chiar dacă cicatricea nu îmi dispăruse de pe obraz odată cu înaintarea în vârstă, chiar dacă eram timidă și o nimeni de la școală și nici băieții nu mă remarcau niciodată – eram încă normală, eram în regulă, puteam să simt orice. Înțelegerea acestor lucruri m-a șocat. În acea clipă, câteva camere mai încolo, el era viu, respirând la fel ca mine, dar era rece, rece ca ochii lui și gol ca o vază de ceramică prăfuită.

Brusc, am înțeles de ce era incredibil de bun la toate. Era așa pentru că nu avea altceva de făcut. Nu putea să se străduiască să aibă relații cu oamenii. Așa că, ce-i mai rămânea? Pentru majoritatea oamenilor, semenii lor și pasiunile sunt pe primul loc, iar învățătura ocupă un loc secund. În cazul lui Cadence, preocuparea pentru oameni lipsea. Întotdeauna a lipsit. El, pur și simplu, nu avea altceva de făcut decât să se ocupe de alte lucruri – el trebuia să muncească, să se străduiască, să reușească în toate – să strălucească, așa cum l-am văzut făcând de când îl știam. Dar oamenii tot lipseau din viața lui, așa cum lipseau și din picturile de pe pereții dormitorului lui.

Aparatul foto digital stătea pe noptiera mea, scos afară din cutie. L-am filmat pe Cadence în secret pentru a treia oară în

acea zi, nu la mult timp după ce mi-a spus înfiorătorul lui secret. Tocmai terminaserăm cina, iar el s-a așezat pe canapea, punându-și picioarele pe măsuța de cafea, și a adormit. Își odihnea capul pe partea de sus a canapelei, iar părul lui blond era împrăștiat peste pielea neagră a mobilierului. Când era adormit, fața lui nu mai părea un zid impenetrabil, ci se deschidea puțin, devenea mai copilăroasă, mai umană. Și mai bolnavă. Pleoapele lui erau subțiri și străvezii, pomeții îi ieșeau în afară, creând umbre sub ei, iar la lumina lămpii din camera de zi, puteam să văd o rețea subțire de vene albăstrui care se întindeau de la tâmple spre frunte.

Vivienne și-a terminat programul de lucru din ziua aceea și a plecat, dar Leigh încă era în bucătărie și vorbea cu cineva la telefon, stând cu spatele la camera de zi. Încercam s-o ignor. Încă nu voiam să mă gândesc la ea și la ce-a făcu

t. Hotărâtă, am îndreptat aparatul spre fața încremenită a lui Cadence și am filmat doar un minut din somnul lui. Apoi, brusc, a început să-mi tremure mâna. Dacă, de fapt, nu dormea? Dacă l-am filmam când era deja mort? Am închis aparatul și l-am pus jos, pe măsuța de cafea, apoi m-am întins ca să-l ating și să-l scutur. Am ezitat, temându-mă că se va trezi supărat pe mine fiindcă l-am atins... dar dacă nu s-ar mai fi trezit deloc?

Am hotărât să-mi ridic piciorul și să-i ating glezna. Și-a schimbat poziția și și-a întors capul pe o parte. Am respirat ușurată. Inima-mi bătea într-un ritm mai rapid ca de obicei. Am fost foarte speriată când am crezut că s-a dus, când am crezut că a murit în fața mea, că persoana care mi-a inspirat iubire și teamă în egală măsură a plecat definitiv din viața mea.

În timp ce priveam din nou clipul lung de un minut, înainte de culcare, același sentiment mi-a cuprins pieptul, făcându-mă să mă simt foarte mică. Îmi dădeam seama că, într-o zi din viitorul nu prea îndepărtat, îl voi vedea pe Cadence după ce va muri – dacă aș fi reușit să stau până atunci, așa cum intenționam. El, cel care strălucea, ar fi adormit și nu s-ar mai fi trezit, iar eu i-aș fi văzut trupul după ce viața l-ar fi părăsit. Aș fi văzut acei ochi frumoși

și înspăimântători fără nicio lumină în ei. Brusc, n-am mai fost sigură că puteam suporta așa ceva.

Iar atunci, singură în camera mea, cu laptopul pus deoparte, nu mai eram sigură nici dacă voi putea suporta ce se va întâmpla înainte de moartea lui. Dacă era un sociopat – dacă era periculos, dacă era atât de bolnav – atunci ce va face în zilele dinaintea morții? Ce-mi va face mie?

Am inspirat cu greu, tremurând. În acele momente, voiam s-o sun pe mama și să-i spun că vreau să mă întorc acasă. Știam că, dacă i-aș fi mărturisit secretul, mi-ar fi cumpărat imediat un bilet de avion și m-ar fi scos rapid din locul acela. Și aș fi fost în siguranță. Era nevoie doar de un apel telefonic și puteam să-l efectuez chiar în acel moment.

„Dar trebuie să fii alături de el, orice s-ar întâmpla, mi-a șoptit o voce firavă din mintea mea. Trebuie să profiți de puținul timp care i-a mai rămas. Ți-e sortit să fii aici, ți-e sortit să faci asta. Știi prea bine acest lucru. Și Cadence îl știe. A spus că sunteți sortiți unul altuia."

M-am întins și-am stins lampa de pe noptieră. În întuneric, mi-am tras pătura până peste bărbie și m-am făcut ghem. Mi-am dorit ca mama să fi rămas în cealaltă cameră pentru oaspeți, ca să pot fugi noaptea la ea, în caz că voiam să fiu mică din nou.

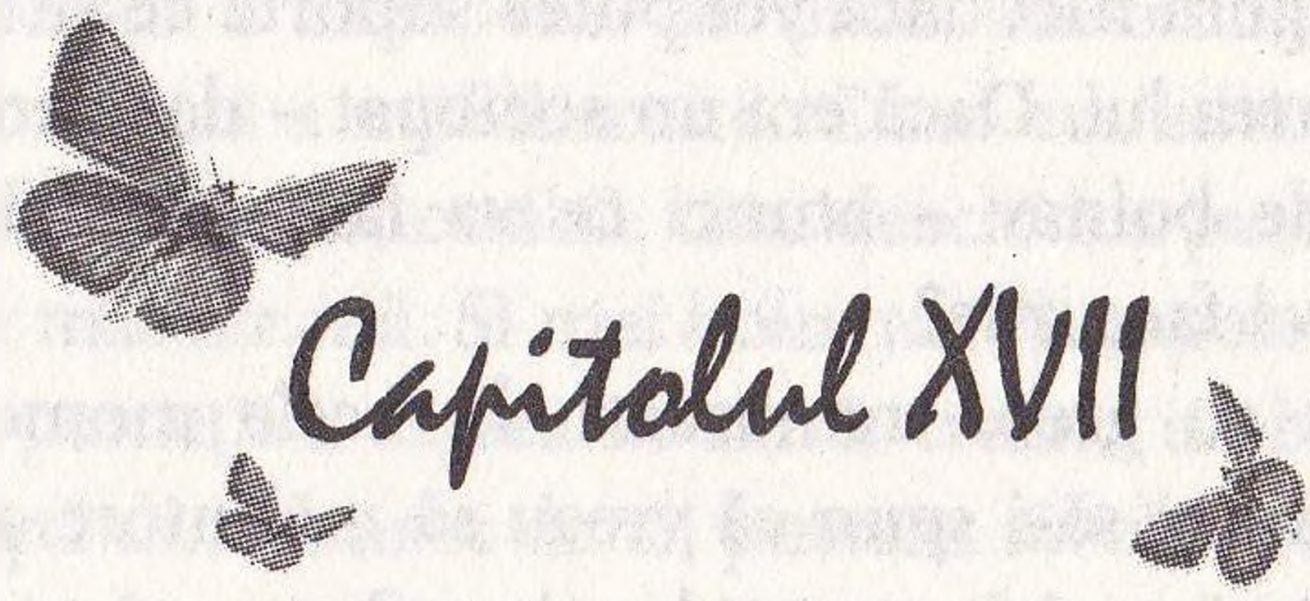

Capitolul XVII

A doua zi, am plecat cu toții să luăm micul dejun. Leigh ne-a dus cu mașina într-un sătuc apropiat, alcătuit, în mare parte, din magazine și restaurante mici, deținute de familiile care locuiau acolo. Era imaginea perfectă a ceea ce toată lumea își închipuie că e un sătuc britanic. Era demodat. Avea căsuțe drăguțe și clădiri, toate aliniate de-a lungul unei străzi și arătând ca locuințele unor bunici prietenoase. La toate ferestrele erau ghivece cu flori. Prin unele curți ciuguleau pui de găină. Mi s-a părut de-a dreptul adorabil. Mi-a amintit de ilustrațiile din cărțile pentru copii.

– Ador locul ăsta, ne-a spus Leigh, e foarte pitoresc și în magazinele de-aici găsești lucruri foarte drăguțe.

Cadence părea ori neimpresionat, ori deprimat, dacă era capabil de așa ceva. Și-a strâns mai tare jacheta și a rămas în urma noastră, cu ochii ascunși după o pereche de ochelari de soare.

În vitrina unui magazin, am văzut o colivie plină cu peruși tineri, așezată într-un loc însorit. Păsărelele zburau prin ea, ciripeau una cu alta și dădeau din aripile lor cu pene tăiate. Leigh s-a oprit în fața vitrinei și a bătut ușor cu degetul în geam, iar păsările și-au întors capetele la ea.

– Am avut un peruș când eram adolescentă, mi-a spus ea, zâmbind. L-am numit Orville.

– Ce drăguț, i-am zis eu, stând lângă ea, în fața păsărelelor. Cadence a venit lângă mine și l-am întrebat: Îți plac păsările?

– Da, mi-a spus, după un moment de contemplare în tăcere. Și-a dat jos ochelarii de soare și i-a privit atent, dar ochii i s-au mișcat în toate direcțiile ca să urmărească doar un anumit exemplar: unul cu penaj albastru și alb, cu un pic de galben la gât.

– Vrei unul? l-a întrebat Leigh nerăbdătoare, aproape sărind de bucurie. Interesul arătat de Cadence a mobilizat-o, de parcă ar fi sperat că putea să oprească timpul în loc și să-l mențină în starea aceea. Îl vrei pe cel la care te uiți, cel cu galben?

– Bine, fie, a spus Cadence, luându-mă prin surprindere. Nu mi se părea genul căruia i-ar plăcea să aibă grijă de un animal de companie și m-am mirat cum de un banal peruș i-a stârnit interesul. Când am intrat în magazin, un clopoțel a sunat deasupra capetelor noastre. Am văzut un bărbat ieșind de după tejghea și deschizând colivia perușilor, în timp ce Cadence îi arăta pasărea pe care o dorea, iar bărbatul o prindea în pumn cu mare ușurință. Apoi a băgat pasărea într-o cutiuță de carton cu găuri pentru aer deasupra și a pus-o pe tejghea, în timp ce aștepta ca noi să ne uităm după colivii, jucările pentru păsări, semințe și fructe uscate.

– Aș vrea să iau o colivie din aceea care se atârnă de stâlp, a spus Leigh. Am mai avut genul ăsta de colivie. Era foarte convenabilă, puteam s-o mut unde voiam. Obișnuiam s-o pun pe verandă, ca să mai respire un pic de aer curat.

Bărbatul ne-a arătat unde anume în magazin ținea genul acela de colivii, dar Cadence nu părea interesat să aleagă una, așa că a făcut-o Leigh în locul lui: o colivie rotundă cu partea de sus boltită și cu gratii metalice cu modele răsucite, vopsite cu un albastru ca al oului de mierlă americană.

Am plătit pentru tot și apoi am plecat, nedorind să lăsăm pasărea în cutie în timp ce noi ne plimbam prin sat. În mașină, pe drumul de întoarcere, Cadence a ținut cutia în poală, pasărea ciripind încetișor dinăuntru. Din când în când, încercam s-o fac să dea din aripi, lovind ușor cartonul.

– Sărăcuțul de el, vrea să iasă afară, a spus Leigh compătimitoare. Ce nume vrei să-i dai, Cadence?

– Nu știu sigur, i-a răspuns sec Cadence, lovind ușor o parte a cutiei cu degetele lui subțiri. Mai spune-mi o dată, cum se numea al tău?

– Orville, i-a răspuns veselă Leigh. După unul din frații Wright. Tipii care au construit primul avion.

– Atunci putem să-l numim pe acesta Wilbur, am sugerat eu. După celălalt frate.

– Bine. Wilbur să fie, mi-a spus Cadence, zâmbindu-mi.

Înăuntrul cutiei, proaspăt-botezatul Wilbur făcea zgomot zgâriind cartonul cutiei cu gheruțele. Am zâmbit și eu, bucuroasă că mi-a permis să-i dau un nume.

– Sper că îi e bine acolo, a spus Leigh. După sunetele pe care le face, nu pare prea fericit.

Când am ajuns acasă la Leigh, am așezat colivia într-un colț mai gol al camerei de zi, înainte să deschidem cutia. Perușul s-a holbat la noi pentru o fracțiune de secundă, apoi a dat din aripi și a zburat afară din cutie, nu mai mult de un metru, dar ne-a făcut pe toți să sărim după el. A aterizat pe podea, la câțiva pași de noi. Leigh s-a întins după el și l-a prins cu grijă.

– Te-am prins! a strigat ea triumfătoare. Sphinxie, deschide-mi ușa coliviei, te rog!

Am descuiat-o trăgând de micul cârlig și am ținut-o deschisă ca să-l poată pune pe Wilbur înăuntru. A zburat pe una dintre stinghii, uitându-se dezorientat în jur cu ochii care arătau ca două bobițe negre.

– Pare foarte confuz, am spus eu, chicotind. Nu e obișnuit să stea într-o colivie mică, fără alte păsări.

Căpșorul i se tot mișca, uitându-se la fiecare dintre noi pe rând. Cadence s-a apropiat și s-a aplecat ca să fie mai aproape de colivie, făcând pasărea să se concentreze asupra lui. Micul ei cioc galben s-a deschis puțin, de parcă s-ar fi pregătit să muște dacă era nevoie.

– Păsărică prostuță, a spus Cadence încet, băgându-și un deget printre gratiile coliviei și lovind ușor una dintre oglinzile pe care Leigh i le-a agățat. Păsărică prostuță, prostuță.

– Nu e chiar așa de prostuță. Păsările sunt, de fapt, destul de inteligente, a precizat Leigh. A scos una dintre farfurioarele de plastic pe care le cumpărase odată cu colivia și a deschis una dintre cutiile cu semințe pentru păsări. A turnat cu grijă destule semințe încât să umple o farfurioară, apoi m-a trimis la chiuveta din bucătărie s-o umplu pe cealaltă cu apă. Trebuie să ne asigurăm că au întotdeauna mâncare, ne-a informat ea. Păsările au nevoie să mănânce toată ziua. A pus farfurioara cu semințe pe locul ei din colivie, iar perușul s-a lăsat în jos pe gratii și a început să ciugulească cu poftă.

Mi s-a părut foarte, foarte trist și un semn de disperare felul în care Leigh a turnat cu grijă semințele pentru pasăre și ne-a reamintit că trebuia să avem grijă întotdeauna ca micul vas să fie plin. Era prea săritoare, ca un copil extrem de încântat de noul lui animal de companie, dar era ceva apăsător în entuziasmul ei. Era ca și cum ar fi încercat să supracompenseze cu fericirea ei, ca nu cumva să arate vreun semn de tristețe. După părerea ei, Cadence își dorise acea pasăre foarte mult și ea i-o cumpărase... dar el nu a răspuns cu o bucurie firească, ca de obicei. Mi se părea că încerca să simtă entuziasmul copilăresc și fericirea în locul lui, iar asta era foarte trist. Începeam să înțeleg. Era foarte disperată. Trebuia să simtă una, trebuia să simtă alta, trebuia să simtă totul.

Așa era Leigh în fiecare zi, în fiecare lucru pe care-l făcea. Și trebuie să fi fost așa de când s-a născut Cadence și a crescut ciudat și detașat, cu un zid în spatele emoțiilor pe care s-a învățat să le copieze.

Când mi-am dat seama de aceste lucruri, am crezut că, în sfârșit, am înțeles de ce mă voia lângă el. Am fost prima persoană de la care învățase să ia indicii emoționale, prima persoană pe care o studiase. Demult, joc după joc, și-a modelat masca uitându-se la mine, ca în ziua în care omorâse fluturele, iar eu, fără să-mi dau seama, îl învățasem că trebuia să plângă. Eram modelul care-i stătea în față la ora de pictură, cu inima-n palmă, dezgolită în fața

studentului care trebuia să încerce să-mi redea înfățișarea. Și vai, cât s-a străduit!

Nu îl interesa deloc pasărea. Leigh și cu mine ne-am asumat datoria de a-l îngriji pe Wilbur, pe rând, curățându-i ziarele de jos, verificând dacă avea destule semințe și umplându-i farfurioara cu apă proaspătă în fiecare dimineață. Părea destul de fericit pentru o pasăre închisă într-o colivie. Zbura de pe o stinghie pe alta, vorbea cu reflexia lui din oglindă și cânta când îi puneam cușca lângă fereastră, ca să poată vedea păsările sălbatice de-afară. Din când în când, Cadence părea să-și amintească de pasăre și mergea la colivie, băgându-și un deget printre gratii și mângâindu-i căpșorul împănat.

Mie și lui Leigh ne plăcea să-l lăsăm pe Wilbur afară ca să poată explora camera de zi; penele încă nu îi crescuseră de când îl cumpăraserăm de la magazinul de animale, așa că doar fugea pe podeaua din camera de zi, ciugulind din covor. Cadence se retrăgea în altă cameră când se întâmpla asta. Credeam că prefera să-l știe dincolo de liniile albastre ale gratiilor coliviei, dar mie îmi plăcea să-l privesc pe Wilbur alergând. Să urmăresc creatura înaripată, curiozitatea și zăpăceala de care da dovadă în camera de zi era o eliberare din atmosfera serioasă a casei.

Când eram mică, am avut o pisică, o pisică bătrână care-i aparținuse, de fapt, mamei. Încercam s-o țin pe biata mâță ca pe un bebeluș și întotdeauna mă alegeam cu zgârieturi din cauza manifestărilor mele exagerate de afecțiune. Urmărind acel peruș plimbându-se peste tot, mi-am dorit să-mi iau și eu unul, din același magazin de animale, și să-l duc acasă ca amintire.

Mai târziu, în timpul aceleiași săptămâni, ne uitam la televizor în camera de zi. Leigh i-a dat drumul lui Wilbur și-l ținea în poală ca pe un fel de înlocuitor de cățeluș. A devenit prietenos și s-a obișnuit repede cu noi; era cât se poate de mulțumit să ne stea în poală. Leigh îl mângâia ritmic, plimbându-și degetul arătător pe spatele lui în repetate rânduri.

Cadence părea adormit sau doar moțăia. Ochii lui erau pe jumătate închiși și nu erau îndreptați spre televizor. Începuse să doarmă foarte mult în timpul zilei și mi-era greu să văd așa ceva. Știam că acest lucru o supăra și pe Leigh. Nu voia să-l vadă că se mișcă tot mai încet și e din ce în ce mai obosit, corpul cedându-i puțin câte puțin. L-am privit fix pentru o clipă, verificând, la fel cum făceam de fiecare dată când îl observam dormind, dacă mai respira. Mai respira, dar foarte slab. Pieptul lui se ridica și se lăsa în jos într-un fel aproape imperceptibil. Capul i-a căzut pe o parte și se odihnea pe umărul meu. „O să se trezească cu gâtul înțepenit", m-am gândit eu. Apoi, brusc, s-a trezit.

Și-a deschis ochii cât ai pocni din degete; din închiși și pașnici au devenit niște sfere mari de gheață albastră, în doar câteva secunde. Am tresărit și m-am uitat în altă parte, gândindu-mă că ar fi ciudat, dacă m-ar surprinde veghindu-i somnul. Cu coada ochiului, l-am zărit ridicându-și capul și uitându-se în jurul lui prin cameră, într-un fel aproape nebunesc. Oare se trezise dintr-un coșmar? Privirea îi rătăcea peste tot și nu părea să se oprească pe un anumit obiect sau pe o persoană din cameră.

– Cay? l-a întrebat Leigh îngrijorată. Te simți bine?

– Lasă-mă să țin pasărea, a spus el și ochii lui s-au oprit, în sfârșit, asupra perușului.

Și, pentru o clipă, s-a holbat la el, privind cum Leigh îi mângâia trupșorul împănat, cum îi zâmbea și cum îi imita sunetele atunci când Wilbur ciripea fericit.

– Sigur, i-a spus Leigh, părând ușor confuză.

L-a prins pe Wilbur, l-a ridicat de pe canapea și i l-a dat lui Cadence. El și-a pus pasărea-n poală și-a privit-o pentru câteva clipe în timp ce explora cu ciocul cutele pantalonilor lui. Mâna lui subțire s-a întins și a acoperit spatele lui Wilbur, mângâindu-l încetișor. Dar apoi mâna lui l-a apăsat tot mai tare. Wilbur s-a împotrivit și a țipat, dar n-a putut să scape; mâna lui Cadence, practic, îl țintuia locului, îl turtea, iar aripile și piciorușele lui roz erau întinse în semn de protest.

– Cadence! i-a spus Leigh, cu vocea ridicată. Îl rănești!

Mâna lui Cadence se ridica și cobora tot mai grea. Pasărea scotea niște țipete ascuțite și disperate. Chipul lui Cadence era inexpresiv și împietrit. Tot mai grea, mai grea și mai grea era mâna lui. Ochii-i ardeau, dureros de strălucitori.

– Îl zdrobești! i-am strigat eu și, fără să gândesc, m-am întins și l-am apucat de încheietura lui slabă și osoasă.

Degetele mele i-au întâlnit degetul lui mare și s-au suprapus, încheietura lui Cadence părea fragilă în mâna mea, dar era mai puternic decât mi-am imaginat. După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, i-am desprins și i-am ridicat mâna de pe peruș. Wilbur era tăcut, dar nu murise: a zburat șovăielnic de pe canapea și a căzut pe podea, unde s-a scuturat și-apoi a fugit sub măsuța de cafea, tremurând. Eu încă îl țineam strâns de încheietură, mai tare decât aș fi vrut.

Înfuriindu-se brusc, Cadence și-a smucit brațul, mijindu-și ochii. Înainte s-apuc să mă retrag, el și-a strâns cealaltă mână într-un pumn și a încercat să mă lovească în față, dar a ratat și mi-a atins, în treacăt, obrazul. Am sărit departe de el, dar a venit după mine și m-a prins de umeri când s-a ridicat de pe podea; picioarele noastre s-au împletit și am căzut pe măsuța de cafea într-o încâlcitură de membre și în sunete de sticlă spartă.

N-am știut altceva în acele momente decât că Leigh a țipat, că pasărea a zburat înnebunită de sub măsuță și că măsuța părea să fi dispărut de sub noi. Cadence a urlat răgușit și a respirat greu, rapid și cu zgomot, de parcă i-ar fi fost greu s-o facă. Mi-am dat seama că eram peste el.

M-am rostogolit de pe el și ceva s-a zdrobit sub mine, provocându-mi durere în spate. Cadence și-a ridicat mâna fără niciun motiv aparent, apoi a lăsat-o să cadă din nou; mi-a căzut pe umăr, iar când am dat să-l împing, am văzut sânge curgându-mi din palmă pe încheietură și un ciob de sticlă strălucea, înfipt adânc în palmă.

Capitolul XVIII

Mi-am pierdut vocea și nu m-am mai putut mișca. Pentru o clipă, tot ce-am putut să fac a fost să mă holbez la tavanul de deasupra mea, ochii rămânându-mi pironiți acolo fără voia mea. Leigh țipa la mine și la Cadence să stăm nemișcați, că urma să cheme o ambulanță. Imediat ce-am auzit acest cuvânt, am început să plâng în hohote și am țipat și eu la ea ca o nebună:

– Nu chema salvarea! am implorat-o. Te rog, Leigh, mama o să se sperie! Te rog, nu chema salvarea!

Lângă mine, Cadence gâfâia și-și apăsa pieptul cu o mână. Vivienne a coborât scările tropăind; împăturea rufele la primul etaj, dar a lăsat totul baltă când a auzit agitația de jos. A apărut lângă Leigh, albă la față.

– Draga mea, trebuie să sun! mi-a spus Leigh. Încerca din răsputeri să fie calmă, dar vocea ei era ascuțită și îngrozită: Trebuie să te ducem la un doctor!

– De-abia aștept să vină salvarea! a suspinat Cadence. Du-mă odată la spital!

Leigh a început să tremure imediat, iar panica i se putea citi în ochi.

– Bine, bine, a spus ea, fără să facă pauză între cuvinte. Vivienne, te rog, poți să-mi aduci mașina în față și să-i deschizi portierele?

Vivienne s-a repezit afară, cu coada ei neagră în vânt. Eu și Cadence stăteam peste grămada de sticlă spartă de pe podea,

ascultându-ne respirația unul altuia. A lui încă suna nefiresc, pre
forțată și zgomotoasă.

– De ce respiri așa? Nu te simți bine? l-am întrebat, întorcân
du-mi capul pe o parte ca să-l privesc.

Sub cap aveam o revistă groasă de modă; se afla pe măsuța de
cafea dinainte să cădem. Mi-am dat seama că am avut noroc cu ea.
Mi-a protejat fața.

– Nu știu, mi-a spus el, încă răgușit. Mă doare. S-a strâmbat și a
adăugat: Am niște cioburi de sticlă în ceafă, le simt.

Leigh a gemut ușor, dar apoi ne-a spus:

– Dragilor, o să vă faceți bine, cu o voce atât de mângâietoare pe
cât a reușit să aibă în acel moment. O să vă ajut să vă ridicați unul
câte unul, apoi Vivienne o să vă ducă la mașină.

M-a ridicat pe mine prima, apucându-mă de mâna care nu era
rănită de cioburi, singurele părți ale corpului care nu mă dureau.
M-am clătinat la început, dar m-a stabilizat punându-și un braț în
jurul taliei mele. Simțeam durere în locurile unde aveam cioburi
înfipte în piele și înțepături dureroase peste tot prin corpul meu,
mai ales în spate... dar niciuna pe față sau în cap, din câte-mi
dădeam seama. Revista aceea m-a salvat.

Când Vivienne m-a dus la mașină, am încercat să mă așez pe
bancheta din spate și am țipat de durere.

– Am cioburi în fund! am strigat și-apoi am izbucnit în râs, un
râs sălbatic și speriat care s-a declanșat fără voia mea.

– Te superi dacă rămâi aici singură până mă duc și-l aduc pe
Cadence? m-a întrebat Vivienne, cu fruntea încruntată din cauza
îngrijorării.

– Da, sunt bine, du-te și ajută-l pe el, i-am spus, grăbind-o.

Apoi am rămas singură în mașină pentru puținul timp care i-a
trebuit lui Vivienne să fugă până în casă, s-o ajute pe Leigh să-l
pună pe Cadence pe picioare. M-am așezat într-o poziție rigidă
pe marginea banchetei din spate, iar mâna-mi zvâcnea din cauza
durerii provocate de ciobul mare de sticlă care-mi ieșea din palmă.
M-am holbat la el; nu puteam să nu mă uit, chiar dacă privelișt

îmi făcea rău. Apoi m-am gândit că ar trebui să încerc să-mi țin mâinile-n poală, să mă străduiesc să nu las sângele să curgă pe biata mașină a lui Leigh, dar trei picături roșii au căzut și au pătat-o, în ciuda eforturilor mele. Apoi au mai căzut patru, apoi încă șase, apoi mult mai multe. Am scuipat pe mâna care nu-mi era rănită și am încercat să șterg sângele frecând bancheta, dar era inutil.

Când Leigh și Vivienne au ieșit din casă, sprijinindu-l pe Cadence între ele, eu plângeam. Nu voiam să plâng și nu plângeam de-a dreptul; adică nu plângeam în hohote sau ceva asemănător. Stăteam pur și simplu acolo, tremurând și sângerând, în timp ce lacrimi reci îmi curgeau tăcute pe față. Leigh stătea pe locul din față pentru pasageri, în timp ce Vivienne conducea, s-a întors spre mine, încercând să mă țină de mână. N-am lăsat-o.

– Ți-am pătat bancheta cu sânge, ți-am pătat-o cu sânge, am bolborosit eu.

Singurele mele gânduri clare erau despre mașină.

– Nu-i nimic, o s-o curățăm, mi-a spus ea.

Și-a fluturat mâna în jur, căutând să facă ceva cu ea și a început să-mi frece genunchiul.

– Mama o să se supere foarte tare pe mine, i-am spus, smiorcăindu-mă.

Se simțeau lacrimile în vocea mea.

– Nu, o să se supere foarte tare pe mine, mi-a spus Leigh. Eu sunt adultă, eu răspund pentru ce s-a întâmplat.

„Da, m-am gândit eu buimăcită și holbându-mă la ea. Probabil că nici n-aș fi fost aici dacă ai fi spus adevărul."

Vivienne a virat brusc mașina după un colț, aruncându-mă într-o parte și izbindu-mă de Cadence, care a scrâșnit din dinți de durere. S-a uitat urât spre scaunul șoferului, la coada încâlcită a lui Vivienne care i se legăna în spate.

– Condu mai cu grijă, ce naiba! a mârâit Cadence.

– Cadence! a spus Leigh, iar numele lui i-a ieșit din gât pe jumătate strigat. Capul i s-a întors în timp ce se răsucea pe locul

ei ca să se uite la el. Fața îi era crispată din cauza îngrijorării și a revărsării bruște a unei frustrări demult ținute în ea. Ajunge, m-auzi! Ajunge!

S-a uitat urât la ea. Încă-și strângea cu mâna pieptul și respira tot greu.

– Am ajuns? a întrebat după un moment de tăcere apăsătoare.

Tetiera lui era pătată cu sânge. Mi-am strâns ochii și i-am închis, apoi m-am prins de banchetă cu mâna bună.

– Aproape-am ajuns, rezistă, o să te faci bine, i-a spus Leigh.

Acea voce stridentă pe care a folosit-o ca să țipe la Cadence cu câteva clipe în urmă, a dispărut la fel de repede precum a apărut, dizolvându-se într-un glas tremurător și îngrijorat. Capul ei era practic întors invers de la cât l-a sucit să se uite la noi.

– Uite, am ajuns, aici e.

Am deschis ochii și am văzut clădirea unui spital apărând în stânga noastră. Erau două intrări, noi am mers spre prima, apoi ne-am dat seama aproape imediat că era intrarea pentru vizitatori. Cealaltă era pentru urgențe. Vivienne n-a băgat bine în marșarier și era să ne lovească în spate o mașină care trecea pe acolo.

– Oprește-te! a strigat deodată Cadence. Trebuie să conducă altcineva!

– Cadence, e-n ordine, am ajuns! i-a strigat Leigh.

Mașina s-a rotit cu precauție și a intrat la locul potrivit; Vivienne a apăsat pe accelerație și ne-a zdruncinat, derapând, în final, pe un loc din fața ușilor de la camera de gardă.

Apoi am zburat afară din mașină, apoi prin ușile automate care s-au deschis ca să ne lase să intrăm. Am lăsat pete roșii prin zona de așteptare, peste plăcile reci și albe de faianță ale spitalului. O infirmieră a venit și a pus niște prosoape pe scaune, iar noi ne-am așezat pe marginea lor, înțepeniți și tăiați peste tot. Am așteptat acolo parcă o veșnicie și am devenit atât de conștientă de ciobul din mâna mea că-i puteam simți conturul sub piele. Leigh îi tot implora să ne lase să intrăm mai repede, să ne facă rost de o cameră, de un doctor.

– Sângerează, le repeta ea, cu vocea ascuțită și frenetică. Copiii mei sângerează.

Nu putea să stea locului; umbla prin fața noastră și se tot ducea la biroul unde trebuie să te înregistrezi, insistând.

Când, în sfârșit, ne-au primit în saloane, am fost despărțiți: Leigh a mers cu Cadence, iar Vivienne a rămas cu mine. Un doctor tânăr, cu părul scurt șaten, a intrat și m-a examinat. Mi-a smuls ciobul din mână cu o pensetă, apoi s-a uitat prin părul meu, căutând și alte bucăți rătăcite. A trebuit să-mi dau jos bluza și pantalonii ca să scoată și restul cioburilor din mine și era frig de înghețam în acel salon de spital. Mi se părea că aveam copci peste tot, dar nu mi-am dat seama de câte exact a fost nevoie. Hainele mele erau făcute grămăjoară la picioarele lui Vivienne, pătate cu un roșu care devenea maro din cauza aerului uscat. Vivienne purta un maiou pe sub cămașă și, când doctorul a terminat cu mine, și l-a dat jos și mi l-a dat mie ca să nu mai trebuiască să-mi pun iar bluza plină de sânge.

Vivienne și cu mine am stat în salonul de primiri urgențe mai mult de jumătate de oră. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la felul ciudat în care suna respirația lui Cadence în mașină. Mă speria faptul că dura atât de mult timp consultația lui. Apoi, în sfârșit, Cadence și Leigh au apărut. Cadence arăta îngrozitor, era furios, amărât și răutăcios. Ceafa lui era o amestecătură de păr încâlcit și sânge.

– N-a vrut să-i lase să-l radă pe ceafă, i-a spus Leigh lui Vivienne. L-au cusut cu tot cu păr. Arată mizerabil.

– Mai bine așa decât să nu-l mai am deloc, a pufnit Cadence.

– Care-i problema cu respirația? am întrebat, încă îngrijorată.

– Are o coastă ruptă, mi-a spus Leigh.

– Ce i-au făcut pentru asta? a vrut Vivienne să știe.

– Se pare că nimic. Înainte îți bandajau pieptul să le țină la loc, dar acum nu mai fac nici asta, pentru că-i oprește pe oameni să inspire suficient de adânc.

Am înțepenit locului, mi s-a făcut rău. Chiar dacă știam că n-a stat în puterea mea, că el m-a prins și m-a făcut să cad, că n-aș fi putut să mă opresc. Eu i-am rupt coasta. Eu.

– Îmi pare foarte rău, i-am spus și vocea mi-a sunat plângăcioasă și enervantă.

N-a vrut să-mi răspundă. Nici nu mă așteptam s-o facă.

Când ne-am întors în mașină, cea mai mare parte a sângelui se uscase. Atunci mi-am amintit de peruș. Am sperat că Wilbur nu fusese atins de vreun ciob și că era în siguranță. În timp ce ne apropiam iar de casa lui Leigh, mi-am dat seama că nimeni nu se gândise să-l pună înapoi în colivia lui.

M-am uitat la palma mea, la firele subțiri care-mi țineau pielea unită și m-am simțit extrem de fragilă. Ușor de rănit. Muritoare. Când trăiești zi de zi, doar ferindu-te și evitând tot ce-ți oferă viața, de parcă ai juca un joc cosmic de *dodgeball* extrem, nu-ți dai seama că, într-o zi, s-ar putea să cazi și să nu te mai ridici. Mi-am odihnit mâna pe genunchi, cu palma în sus.

Cadence stătea cu spatele la mine și se uita pe fereastră. Ceafa lui arăta groaznic acolo unde îl cususeră; părul lui blond era încâlcit și lipicios, părând prea strâns și artificial lipit deasupra gâtului. Mi-am dorit să fi știut la ce se gândea. Era cumva recunoscător pentru că era viu și îngrijit când cu puțin timp în urmă zăcea lângă mine pe sticlă, sângerând ca vai de el? Sau era doar furios, plin de un venin pe care nu știa asupra cui să-l verse? Pentru o clipă, am simțit dorința de a-mi întinde mâna și de a-l atinge. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui, aș fi făcut-o, știind că acea persoană s-ar fi simțit consolată dacă cineva care a trecut prin același lucru și a supraviețuit a mângâiat-o... dar el nu era oricine. El era Cadence, singur pe pământul lui sfânt, chiar și atunci când era rănit. Știam asta. Dar dorința mea de a-l atinge era din ce în ce mai puternică.

Cum s-a simțit oare când a căzut și a rugat-o pe Leigh să-l ducă la spital? Pe mine mă liniștea chipul lui Vivienne și a lui Leigh, știam că ele erau acolo, îngrijorate pentru mine. Dar el, singur și fără nimeni decât propria persoană – cum s-o fi simțit? Zăcea pe

podea, fiecare respirație îl durea din cauza coastei fisurate și nu avea pe nimeni decât pe el însuși. Asta trebuie să fi fost îngrozitor. Trebuie să fi fost.

– Hei, i-am spus încet, în timp ce am ajuns pe alee. Hei, îți vine să crezi ce s-a întâmplat cu noi? Știam că asta n-o să însemne nimic pentru el, dar voiam să încerc oricum. Și suntem bine. Chiar suntem bine.

Încercam să-mi eliberez sentimentele. Voiam să mă simt destul de recunoscătoare pentru amândoi, destul de norocoasă pentru amândoi și voiam să ne cuprindă pe amândoi acele sentimente. El întotdeauna căuta; voiam să-i arăt ceva acolo, în fața lui. Încă mă gândeam să-mi întind mâna și să-l ating. Doar o dată.

– Am avut noroc amândoi, i-am spus și încet, foarte încet, mi-am întins mâna și am pus-o peste a lui.

Era prima dată când îndrăzneam să fac așa ceva și inima a început să-mi bată dintr-odată mai rapid. Degetele-mi tremurau și mi-am mușcat buza, încercând să le opresc. Pentru o clipă, am uitat de durerea înțepătoare pe care-o simțeam în tot corpul, în toate tăieturile.

Apoi și-a întors încet capul și mâna mi-a înțepenit fără să vreau pe a lui, temându-mă de reacția pe care putea s-o aibă. I-am observat ochii acomodându-se. Iarăși mă examina îndeaproape, ca în ziua în care am stat în bucătărie și am spus că rămân. Și mi-am dat seama că, în toți acei ani când eram mici – când mă holbam la el și mă întrebam cum de putea citi atât de bine, cum de putea desena atât de frumos, cum de putea vorbi atât de clar, cum de inventa jocuri așa de interesante – și el se holba la mine și eu n-am observat că si el se întreba în sinea lui. Cum de aveam sentimente atât de profunde. Cum de țipam atât de tare. Cum, deși știa că putea să fie mai bun ca mine în toate domeniile, totuși, eu trăiam mult mai intens decât el.

Și-a întors privirea de la mine, îndepărtându-și capul și închizându-și ochii, de parcă voia să evite o imagine tulburătoare.

– N-am avut noroc, mi-a spus cu o voce subțire, o frântură de sunet într-o mașină care părea dintr-odată gigantică. O să rămân cu o grămadă de cicatrici.

Am simțit cum mă scufund dintr-odată, de parcă vedeam partea de mijloc a banchetei dintre noi căzând și despărțindu-ne. Cicatricile. Acesta a fost primul lucru care i-a trecut prin minte semnele fizice.

Era mai inteligent decât mine, mai bun la toate decât mine, mai talentat decât mine, dar era și mai pierdut decât mine și amândoi știam asta. Și lucrul acesta era impresionant, pentru că și eu mă simțeam incredibil de pierdută. Stăteam pe bancheta din spate a unei mașini pe care o pătasem cu sânge, o voiam pe mama și n-o voiam în același timp, era vina ei, și nu era, și încercam din răsputeri să fac ceva bun, chiar dacă planul fusese stricat și distrus și la fel de mânjit cu sângele meu ca și mașina. Am înghițit în sec și m-a durut, și m-am întrebat dacă aveam cioburi în gât, în piept și-n plămâni.

Mașina rula încet pe drum. Mi-am întins mâna s-o pun pe umărul lui Cadence, dar dintr-odată am ajuns pe alee și viața a continuat, iar eu am uitat cât de norocoasă eram că respiram, simțeam și trăiam.

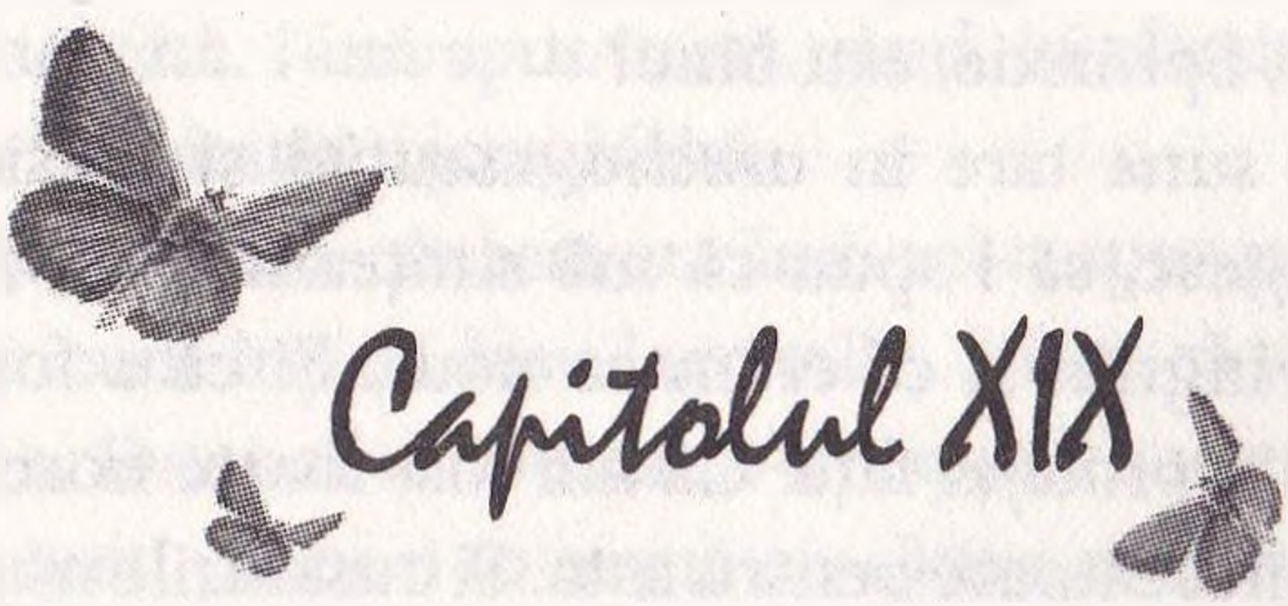

Capitolul XIX

Am găsit peruşul stând pe covor lângă rămăşiţele măsuţei de cafea, ciugulind curios un ciob de sticlă care strălucea în lumina care venea prin ferestre. Leigh l-a prins şi l-a băgat fără vreo altă ceremonie în colivie, apoi a evaluat paguba. Eu stăteam jenată în bucătărie, o priveam şi groaza-mi cuprindea pieptul. Urma s-o sune pe mama în următoarele minute, nu mă îndoiam de asta, şi apoi m-ar fi trimis acasă. Dar acum, colac peste pupăză, Cadence era rănit. Cum puteam să-l părăsesc tocmai atunci? Hotărâsem deja că nimic nu mă va împiedica să rămân – nici diagnosticul, nici purtarea lui şi, în mod sigur, nu un accident stupid cu o măsuţă de cafea.

– Să nu vă descălţaţi, ne-a spus Leigh, în sfârşit, îndepărtâdu-se de resturile măsuţei. Nu ne mai trebuie cioburi şi-n tălpi. A oftat, dându-şi părul de pe ochi, şi a continuat: Nici măcar n-o să-ncerc să curăţ asta, o să chem pe cineva pentru a evita orice pericol. Şi mai trebuie s-o sun pe Sarah.

M-am crispat, la fel ca Leigh. Părea aproape la fel de îndurerată de ideea telefonului, precum mă simţeam şi eu, sau poate mai mult. Era a doua oară când ajungeam la spital din cauza a ceva ce-i aparţinea lui Leigh. Copilul ei, măsuţa ei de cafea. Nu mă puteam hotărî dacă-mi părea mai rău pentru ea sau pentru mine.

A sunat-o pe mama mai întâi şi i-a explicat plângând ce s-a întâmplat. Au vorbit câteva clipe, apoi Leigh mi-a dat mie

telefonul. Am luat prudentă receptorul cu mâna care n-avea cusături în palmă.

– Bună, mamă, i-am spus, cu vocea tremurând din cauza fricii.

– O, Doamne, Sphinxie, ești bine?

Vocea ei îmi suna tare în ureche, ascuțită și tensionată. Am încercat s-o liniștesc, să-i spun că mă simțeam bine, că doctorul de la spital m-a îngrijit și că eram ca nouă. Și că a fost o revistă pe masă care mi-a protejat fața. Că am fost foarte norocoasă și că eram foarte recunoscătoare pentru asta. Și cusăturile nu mă dureau foarte tare. „Te rog să nu mă chemi înapoi acasă, am adăugat la sfârșitul discursului. Adică, aș vrea să fii aici să mă îmbrățișezi și chestii din astea, dar nu pot să vin acasă. Nu acum."

– Dac-ar fi după mine, i-aș cere lui Leigh să te urce într-un avion astăzi, mi-a spus ea. Vocea îi suna mânioasă, dar știam că nu era supărată pe mine, că nu m-a putut ține de mână la spital și nu mi-a putut spune că totul va fi bine. Era supărată pentru ce se întâmplase. Dar nu pot să fac așa ceva, nu pot, nu când ești tăiată peste tot. Trebuie să stai până te mai vindeci.

Îmi imaginam ce ar simți dacă ar ști ce-i ascundea Leigh. Dar apoi a început, dintr-odată, să-mi bată inima mai tare. Poate că era o binecuvantare ciudată faptul că am fost rănită. Nu mi-am luat răgazul să mă gândesc că, dacă eram rănită, mama va aștepta înainte să-mi ceară să zbor spre casă.

– Bine, i-am spus eu cu sufletul la gură.

– Te iubesc, Sphinx, mi-a spus ea. Nici nu poți să-ți imaginezi cât de mult ne dorim, eu și cu tatăl tău, să fim acolo cu tine.

– Știu, mamă. Și eu te iubesc, i-am spus. Dar sunt bine. Chiar sunt. Am avut noroc.

– Mă bucur că gândești pozitiv, mi-a spus și-a râs scurt. Haide, vorbește și cu tatăl tău. Vrea să-ți audă vocea.

Tata nu m-a lăsat să vorbesc prea mult. Vocea lui suna mult mai tare și mai supărată decât a mamei și, deși știam că mânia lui nu era îndreptată spre mine, am avut o senzație apăsătoare în piept. Am ținut telefonul la ureche cu o mână tremurândă și am ascultat

în liniște toate declarațiile lui despre cum știa el că se va întâmpla ceva asemănător cu ce s-a petrecut, amestecate cu întrebări despre cum mă simțeam.

– Te iubesc, tată, i-am spus încet, când, în sfârșit, a tăcut.

Îi auzeam respirația ușor gâfâită.

– Vreau să vii acasă cât mai curând, mi-a spus pe un ton aspru.

Am simțit cum îmi dădeau lacrimile. Știam că asta însemna că și el mă iubea. Doar că nu putea să-mi spună acele cuvinte atunci. Era prea supărat, precum în urmă cu câțiva ani, când a și a plecat valvârtej după ce-am fost tăiată.

După jumătate de oră, a venit un bărbat care a curățat de sânge și de cioburi covorul din camera de zi a lui Leigh. Eu și Cadence stăteam în bucătărie și îl priveam în timp ce lucra, și luam paracetamol cu pahare mari de apă ca să ne calmăm durerile ce pulsau în rănile noastre. Omul responsabil cu curățenia s-a uitat la noi cu coada ochiului în timp ce muncea. Probabil se întreba ce se întâmplase, se gândea din ce cauză doi adolescenți aparent cuminți pot să se azvârle peste o măsuță de cafea din sticlă. Aproape-mi venea să-l întreb ce scenarii avea în minte.

Câteva zile după aceea, am simțit că mergeam cu toții ca pe coji de ouă. Leigh se simțea vinovată și traumatizată, iar masa lipsea, lăsând un gol în camera de zi. Eu și Cadence încă aveam dureri, deși mă alina într-un fel ciudat faptul că sufeream în același fel, pentru că am trecut prin masa aceea împreună. Acum și Cadence avea semne care-l legau de mine, la fel cum aveam eu cicatricea care mă lega de el.

Leigh a comandat altă masă de pe internet, una de lemn, de data asta. Nu mai voia să aibă mese de sticlă în casă și puteam să înțeleg de ce. În timp ce așteptam să sosească noua masă, am stat în camera de zi ținându-ne cănile de ceai în mâini, în loc să le punem jos și ne-am uitat la filme, unul după altul. Încercam să facem lucruri care să nu necesite multă activitate fizică, deoarece Cadence trebuia să se miște cât mai puțin, dar ne-a lăsat baltă și a urcat la mansardă, în ciuda recomandărilor doctorului, ca să-și

picteze mai mult albastru pe pânză. Apoi eu și Leigh ne-am uitat singure la televizor, la o grămadă de filme romantice. Din fericire, a rămas tăcută. Uneori îmi dădeam seama că plângeam prea tare la scenele sentimentale, dar ea nu era atentă la smiorcăielile mele.

Am încercat să mă pierd în paradele nesfârșite ale personajelor superficiale și ale situațiilor comice care se perindau pe ecranul televizorului, dar mintea mea refuza să se relaxeze. Indiferent la câte filme mă uitam, creierul meu se gândea la tot, imaginând scenarii cu ce-ar fi fost dacă eu și Cadence am fi fost grav răniți de cioburile de sticlă, în care mama m-ar fi forțat să mă întorc acasă, în care n-aș fi realizat nimic rămânând acolo, în care mai dispărea o doagă din mintea lui Cadence și-mi făcea ceva oribil. Aveam și dureri. Tăieturile mă usturau peste tot, iar palma-mi zvâcnea încontinuu.

Apoi, încet, odată cu trecerea timpului, m-am vindecat. Durerea s-a diminuat, am început să-mi folosesc din nou mâna tăiată, urmele cusăturilor au început să dispară după ce mi s-au scos firele, iar pielea și-a format din nou legăturile necesare. A fost livrată noua masă, era din lemn de mahon negru și lucios, iar ea și cu Vivienne au pus-o în camera de zi, umplând golul. Mama mă suna în fiecare zi și mă întreba ce mai făceam, dacă mă simțeam destul de bine ca să iau avionul spre casă. În adâncul inimii mele, știam că mă vindecasem, că trecuseră destule zile și săptămâni ca tăieturile mele să se fi închis… dar nu recunoșteam. Prelungeam vizita, o prelungeam după fiecare convorbire telefonică și mă ridicam de pe scaun ca să caut aparatul foto digital pentru că observam altă ocazie de a-l filma pe Cadence. N-am lăsat accidentul să mă afecteze, eram încă în misiune, ferm hotărâtă să o îndeplinesc. Nimic nu mă putea face să-l părăsesc pe Cadence.

El nu s-a vindecat așa de ușor ca mine. Unele tăieturi i s-au deschis din nou, furioase și roșii. Corpul lui se concentra pe haosul creat de leucemie și nu găsea de cuviință să se ocupe de noile răni. De asemenea, era și mai obosit ca de obicei; dormea chiar mai mult decât înainte și, uneori, când se trezea, se plângea de

dureri care n-aveau nicio legătură cu tăieturile sau cu coasta ruptă. Dureri noi și vânătăi noi îi puneau stăpânire pe corp. Iar eu mă simțeam vinovată pentru că părea că se simțea tot mai rău de când căzusem pe el. Nu era vina mea, bineînțeles, îmi tot repetam asta. Fusesem prea dur cu Wilbur, mă atacase – nu eram eu vinovată de lucrurile astea. Așa trebuia să se întâmple, ne așteptam la așa ceva, să obosească tot mai tare, să fie aproape epuizat.

Mi-era greu să cred că ceva așa de banal ca o boală putea să-l doboare. Da, arăta fragil, delicat și tras la față, fără culoare în obraji și cu scobituri întunecate sub ochi, dar ochii încă îi ardeau. Încă se exterioriza, făcea una-alta și șoca pe cine putea, strălucind ca suprafața de foc a soarelui, încercând să convingă pe toată lumea că era un zeu, că pământul lui sfânt era real. Când gândeam în felul acesta, mi se părea o prostie să cred că era pe moarte. Cum putea să moară? Flacăra lui era încă vie.

Într-o zi, înainte de cină, l-am urmat afară și ne-am așezat în leagăne. Tocmai se trezise după un pui de somn și părul îi era ciufulit la spate. Partea unde avea cusături prin păr se evidenția prin smocuri și vârfuri ciudate. Strângea foarte tare frânghiile leagănului, încheieturile ieșindu-i în afară. Era frig afară și-mi făceam griji că poate n-ar fi trebuit să stea acolo, că poate nu-i făcea bine. Ceața plutea în valuri cenușii deasupra întregii curți și învăluia copacii din capătul ei, făcând totul să pară fantomatic și oarecum mai vechi.

– Se face și mai frig, am remarcat eu și imediat m-am gândit că trebuia să fi spus ceva mai interesant.

Evident, și el credea la fel, pentru că nu s-a obosit să-mi răspundă. A împins pământul cu picioarele și leagănul lui a început să se balanseze încet.

– Ceața asta arată cam sinistru, i-am spus după câteva minute. Dar e și frumoasă.

– E mai mult frumoasă decât sinistră, mi-a spus el cu vocea domoală.

Am privit ceața din nou, lăsându-mi ochii să se învețe cu ea.

– Da, cred că ai dreptate, i-am spus.

A urmat un moment de tăcere. Puteam să-i aud respirația: încă se putea auzi greutatea cu care o făcea, din ziua în care am căzut peste masă. Și-a întors capul într-o parte și s-a uitat la mine, cu ochii pe jumătate închiși, cu irișii pali aproape strălucind în lumina slabă.

– Sphinx, știai că mi-a fost dor de tine după ce ne-am mutat? mi-a spus el cu o voce blândă. Voiam să te iau cu mine. N-ar fi trebuit să mă oblige să te las în urmă. S-a oprit, cu ochii pironiți într-ai mei. Dar acum nu mai contează. Ești aici și vei rămâne până la sfârșit.

Am dat din cap, neștiind ce să-i răspund. Apoi mi-a zâmbit. Încet, colțurile buzelor lui s-au ridicat, transformându-l. Unghiurile s-au rotunjit. Strălucirea din ochi i-a luminat fața și a alungat semnele bolii pentru o fracțiune de secundă. M-am înfiorat.

– Ar trebui să știi că am vrut să te iau cu mine, Sphinx, a murmurat el. Nu ți-a fost și ție dor de mine?

Nu știam dacă să mint sau să-i spun adevărul. Tot ce știam era că adoram felul în care vocea lui catifelată îmi învăluia umerii. Și adevăratul meu răspuns la întrebarea lui era complicat. Nu, nu mi-a fost dor de el, dar i-am simțit pierderea. M-am simțit ușurată când m-am știut în siguranță, fără minciunile lui și jocurile mentale, fără prezența lui amenințătoare plutind deasupra mea, dar, când s-a mutat, a luat cu el și lumina lui strălucitoare, și m-a lăsat singură, să umplu golul din viața mea și să-mi privesc linia de pe obraz cum, din roșie aprinsă, devenea albă și șterșă. Și-acum? Mi-am ferit privirea, smulgând-o dintr-a lui și m-am concentrat asupra felului în care ceața plutea în valuri peste curtea lui Leigh.

Cu coada ochiului, l-am văzut înclinându-și încet capul într-o parte. Apoi și-a desprins o mână de pe leagăn și a întins-o spre mine. M-am ferit din instinct, dar mâna lui nu s-a strâns într-un pumn și nu m-a amenințat că-mi va face ceva rău; în schimb, mi-a ținut mâna care-mi ședea alene în poală. M-am holbat la el, înmărmurită așteptând ca el să-mi spună ceva, dar nu s-a uitat la

mine. Privea drept înainte, în ceață, cu ochii strălucind în lumina slabă și strângându-mi mâna. A fost blând la început, de parcă încerca să mă mângâie, dar apoi m-a strâns mai tare. Tot mai tare și mai tare, de parcă n-ar fi vrut altceva mai mult pe lumea asta decât să mă strângă de mână. Am scâncit un pic. Unghiile lui îmi intrau în piele.

Mi-a dat drumul chiar înainte să încerc să-mi smulg mâna dintr-a lui, apoi a apucat din nou frânghia de la leagăn, privind ceața. Atunci am înțeles ce-a încercat să facă apăsându-l pe Wilbur atât de tare încât era să-l omoare. A privit-o pe Leigh mângâind pasărea și a văzut ceva în ochii ei – afecțiunea pe care ea o simțea pentru pasăre, plăcerea pe care compania acelei ființe i-o dădea. A încercat să facă același lucru, dar n-a înțeles nimic clar, așa că a apăsat pasărea tot mai tare, străduindu-se din răsputeri, dar n-a reușit să obțină ceea ce văzuse în ochii mamei lui. Și atunci când m-a prins de mână și m-a strâns tot mai tare, căuta același lucru, încerca să-l găsească în mine.

Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă am putut să-i ofer răspunsurile pe care le căuta.

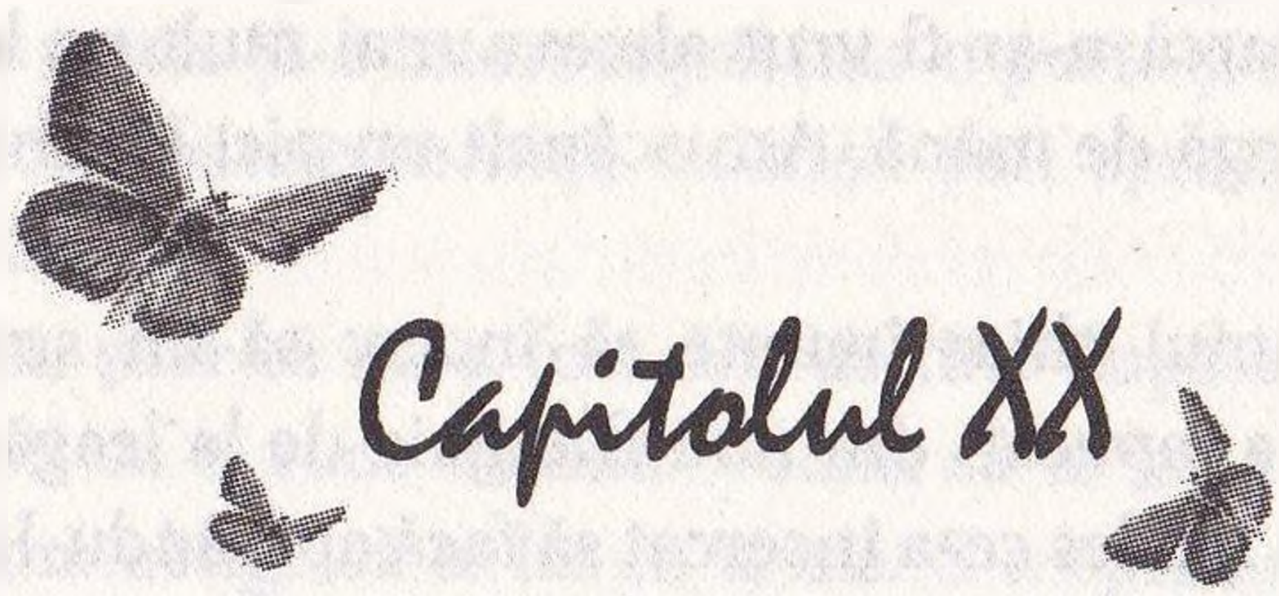

Capitolul XX

Pânza era pe trei sferturi pictată, iar nuanțele de albastru se apropiau de margine. M-am furișat în mansardă, ca să-i filmez mișcările rapide cu care desena valurile azurii, albastre precum cerul senin de vară, către capătul părții albe și goale. După câteva minute, am oprit aparatul, chiar cu câteva clipe înainte ca el să ia pensula de pe pânză. Încet, s-a întors și a mers către rafturile unde-și ținea vopselele și mâna lui slabă s-a întins să-și aleagă o altă nuanță de albastru.

– Hei, i-am spus, pentru că nu voiam să-l sperii dacă mă vede cu coada ochiului, am venit aici, dar n-am zis nimic pentru mă uitam la tine cum pictai…

– Știu, mi-a spus el, cu o voce obosită, dar fermă. Știam că ești aici, Sphinx.

Degetele i-au plutit deasupra unui tub de vopsea albastră precum cerul, într-un moment de nehotărâre, dar apoi a ales o nuanță mai închisă. Mă așteptam să mă pedepsească oarecum pentru că l-am filmat fără pemisiunea lui, dar nu mi-a făcut nimic. Am crezut că știa că am fost acolo, dar nu avea idee că l-am și filmat.

L-am privit deșurubând capacul tubului de vopsea, strângându-l și turnând o cantitate generoasă pe paletă. Degetele lui păreau aproape transparente.

– Ce albastru frumos, am zis eu, pentru că nu voiam doar să stau acolo și să-l urmăresc în tăcere.

– Nu e doar albastru, mi-a spus el. Se numește bleumarin.

– Oh. Grozav. M-am îndreptat spre el, dar apoi am făcut un pas în spate. Pânza uriașă mi-a atras atenția din nou și m-am uitat la ea gânditoare. Vrei să fii faimos într-o zi și să ai expoziții în galerii?

Imediat ce mi-au ieșit aceste cuvinte din gură, mi-am dat seama cât de proastă am fost că le-am spus. Nu avea cum să apuce acea zi. Mai avea doar câteva luni de trăit.

– N-am destul timp pentru așa ceva, Sphinx, mi-a spus Cadence cu o voce blândă și melancolică. Iar tu știi asta la fel de bine ca și mine.

Am simțit o greutate în piept. Nu trebuia să-i vorbesc în felul acesta și mi se părea că l-am întristat. Oare era posibil?

Stătea cu capul puțin aplecat și-i dădea un aer trist.

– Îmi pare rău, i-am șoptit. Nu… nu mi-am dat seama…

S-a întors din nou în fața pânzei și a oftat în timp ce și-a înmuiat pensula în băltoaca bleumarin de pe paletă.

– Ei bine, mi-a spus el, numeroși pictori n-au devenit faimoși decât după moarte. Și-a lăsat paleta jos, pe marginea chiuvetei. Van Gogh, de exemplu. Am învățat despre Van Gogh la școală. A fost un pictor genial, dar a înnebunit și și-a curmat viața.

Dintr-odată, m-am temut ca nu cumva și Cadence să recurgă la sinucidere pentru a evada, să o vadă ca pe un mod mai rapid de a scăpa de suferință, în loc să aștepte ca boala să-și urmeze cursul. Sau poate se simțea superior, prea sfânt ca să-și ia viața înainte de vreme. Știa că era bolnav, dar nu-și dădea seama că n-avea sentimente, nu-i așa? Nu aveam idee dacă el înțelegea ce pierdea.

– Dar spune-mi, Sphinx, mi-a zis el, ridicându-și pensula de pe pânză, ce vrei să faci când o să fii mare?

A desenat o linie subțire de culoare bleumarin de la o margine la alta a pânzei și a început să-i împrăștie culoarea și s-o amestece cu alte nuanțe de albastru.

– Păi, am zis eu încet, încă nu știu sigur.

Era răspunsul clasic pentru cea mai neplăcută întrebare din lume. Rudele, prietenii, profesorii, până și părinții mei îmi puneau această întrebare tot mai des și întotdeauna îmi doream să fi avut un răspuns adevărat pentru ea. Multe colege știau exact ce voiau

să facă cu viața lor, dar eu nu aveam nici cea mai vagă idee la ce facultate voiam să merg sau ce meserie doream să am și mă simțeam imatură și proastă din cauza asta.

– Adică nu-ți vine nimic în minte, mi-a spus Cadence fără să-și ia ochii de la pânză. Mi-am simțit tot corpul încordându-se fără voia mea, de parcă m-aș fi pregătit pentru o lovitură. Ce voia să-i spun? N-ai nicio idee despre ce vrei să faci cu viața ta. Știam că așa o să-mi răspunzi, Sphinx. Ești la fel ca atunci când eram mici și întotdeauna aveai nevoie de mine ca să-ți spun ce jocuri trebuia să jucăm. Era penibil atunci și acum e la fel. E unul din puținele lucruri pe care le știi sigur, nu-i așa?

Căutam informații despre sociopatie ori de câte ori aveam ocazia, sperând că, dacă îmi voi băga toate acele informații la cap, vor acționa ca un scut și-mi vor opri dorința de a-mi deschide sufletul în fața lui. Informația înseamnă putere, nu-i așa? El era frumos, dar era distrus. Nu conta ce-mi spunea, atâta timp cât îmi aminteam acest lucru. Asta încercam să-mi spun, asta încercam să cred. Dar vorbele lui erau în continuare usturătoare, ochii lui încă mă fermecau și nu eram niciodată cu un pas înaintea lui – parcă mă târa tot timpul în urma lui de la un moment înveninat la unul blând ca o atingere catifelată și înapoi.

Stăteam acolo tăcută, îndesând aparatul foto în buzunarul de la spate al blugilor și încercând să nu acord prea multă atenție cuvintelor lui. „Se va plictisi să vorbească despre asta în două secunde și va redeveni Cadence cel strălucitor, mă gândeam eu hotărâtă, încercând să mă liniștesc. Și oricum, nici nu contează."

A lăsat-o baltă, așa cum am prevăzut. Mă așteptam să mă alunge din mansardă după ce terminam discuția. În schimb, s-a întors cu fața la mine, lovindu-și ușor buzele cu coada pensulei.

– Dacă ai ști că poți să faci ceva important cu viața ta, ai face acel lucru?

Vocea lui nu mai era deloc aspră și tăioasă cum a fost cu numai câteva clipe în urmă. Tonul lui ascuțit s-a îmblânzit, vocalele au ieșit în evidență și consoanele s-au estompat.

Am deschis, dar apoi am închis-o la fel de repede. Nu cumva și întrebarea asta era o capcană? Oare încerca să mă ademenească? Dacă aș fi știut ce punea la cale, atunci nu putea să-mi facă nimic, nu-i așa? M-am hotărât să-i răspund sincer. La urma urmelor, nimic nu mă oprea să plec din mansardă sau s-o strig pe Leigh dacă lucrurile scăpau de sub control.

– Da, aș face acel lucru, i-am spus eu.

Într-o clipă, Cadence a venit spre mine, oprindu-se la doar un pas în fața mea. S-a uitat la mine, cu gura ușor deschisă și cu ochii sclipitori și un pic umezi. Apoi și-a lăsat puțin capul pe spate, uitându-se lung la becul din tavan și, fără să vreau, am observat o sută de mici detalii pe fața lui. Sprâncenele arcuite. Conturul pomeților. Felul în care-i cădea părul pe frunte. Linia ascuțită a maxilarului. Nuanța de roz pal a buzelor lui. Genele îi erau la fel de blonde ca părul. Cum de nu am văzut toate acele lucruri până atunci? Eram captivată. Uneori mă gândeam că putea să-mi facă orice și nu l-aș opri, doar de dragul de a-l face să simtă ceva.

– Sphinxie, mi-a spus el, iar eu am clipit. Și-a întors privirea de la tavan și s-a uitat din nou în ochii mei, iar eu mi-am amintit că nu i-am observat niciodată genele pentru că nu trebuia să mă uit la el în felul acela, mai ales după ce i-am aflat secretul. „Trebuia să vă căsătoriți“, mi-a răsunat în minte vocea sfâșiată a mamei, iar amintirea ei plângând pe umărul meu în bucătărie mi-a invadat, nedorită, mintea. Sphinxie, a rostit Cadence din nou, iar eu am mai clipit o dată, încercând să-mi limpezesc gândurile.

– Da? i-am spus eu, forțându-mă să-mi păstrez vocea fermă.

– Vino cu mine când o să părăsesc lumea asta, mi-a șoptit el tandru.

– Să vin cu tine? am repetat eu confuză. Unde să merg cu tine? Nu înțeleg ce… m-am oprit brusc.

Ochii îi ardeau sub pleoapele lăsate, ca un incendiu dintr-o pădure care pornea de sub un covor de frunze. Și, deodată, am înțeles. Mi s-a uscat gura.

– Adică vrei să... să mor și eu?

Vocea mea era mai acuțită ca de obicei și un pic spartă. Am început să-mi scutur puțin capul și mi-am simțit pieptul ca și cum s-ar fi umplut rapid cu apă rece ca gheața. Asta era. Pentru asta mă voia, pentru asta eram acolo.

– Nu, i-am spus clătinând din cap, încercând să-mi fac vocea să sune categorică și puternică. Nu, nu o să mor cu tine. Nu pot să fac așa ceva.

– Ar însemna ceva, Sphinx, mi-a spus el, șoptindu-mi în același fel. Amândoi știm ce se va întâmpla cu planul mamelor noastre. Se va strica mai tare. Li se vor rupe inimile, Sphinx, când eu voi pleca și tu vei rămâne. O să le amintești de cât de prost a mers totul. Cel mai bine-ar fi să-ți iei viața și să vii cu mine. Să plecăm amândoi, ușor și în tăcere. Mamele noastre să meargă mai departe și să-și amintească de noi cum vor, în loc de cum am fost. Asta ne e scris. Am fost plănuiți unul pentru altul, Sphinx, știi asta. Am fost făcuți unul pentru altul și sortiți unul altuia. Și-acum trebuie să plecăm împreună, nu înțelegi asta?

– Nu, i-am spus și mi-am auzit vocea devenind tot mai firavă, mai ascuțită și mai slabă. Nu, asta nu-i…

– Și am muri împreună, a continuat el, ignorând protestul meu firav și apropiindu-se mai mult de mine, ajungând la doar câțiva centimetri în fața mea. Gândește-te la cum vom arăta, Sphinx. Imaginează-ți. Am sta culcați pe patul meu, viața s-ar scurge din noi ușor, va fi ca și cum am adormi. Am fi perfecți. Am crea o operă de artă. Și-a întins mâna care nu mai ținea pensula acum și mi-a luat încet și cu blândețe mâna într-a lui. Am putea chiar să ne ținem de mână, a murmurat el.

Mâna mea înțepenise într-a lui, amorțită ca și restul corpului meu. Dar puteam să-mi imaginez. Puteam să-mi imaginez cât de palizi și de țepeni am fi fost, ca două statui sculptate în marmură albă. Ochii noștri ar fi fost închiși, capul meu s-ar fi odihnit pe umărul lui, părul nostru ar fi fost răsfirat sub capetele noastre și da, ne-am fi ținut de mână. Mâna a început să-mi tremure în strânsoarea lui, degetele mi s-au îndoit peste ale lui, ca și cum o forță invizibilă le-ar fi împins, chiar dacă, în același timp, mă

împotriveam acelei puteri. Vârfurile degetelor mele i-au atins ușor pielea și le-am retras de parcă m-ar fi ars, iar mâna mi-a înțepenit din nou. Dar puteam să văd cum am fi arătat, puteam să văd asta cu exactitate, am fi fost o copie fidelă și ciudată a lui Romeo și a Julietei.

Inima a început să-mi bată mai repede și o simțeam cum îmi lovea cutia toracică implorând să fie salvată din oceanul înghețat din pieptul meu. Mi s-a făcut rău deoarece Cadence stătea prea aproape de mine și din cauza sugestiei lui – puteam să înțeleg că era adevărat ce-mi spunea. Planul urma să se strice mai tare, ce alt-ceva putea să se întâmple? Mamele noastre ar fi fost chinuite de prezența mea după moartea lui Cadence. Dac-am fi murit amândoi, ar fi putut să aibă amintiri dulci și perfecte despre noi, așa cum ar fi vrut. Iar eu n-aș fi fost lăsată în urmă, bântuită de amintirea lui Cadence și de lumina lui extraordinar de strălucitoare, ca blițul unui aparat foto care s-a declanșat, mi-a rănit ochii și m-a orbit pe vecie.

„Am fost plănuiți unul pentru altul, am fost sortiți unul altuia și acum trebuie să plecăm împreună."

Știam că vorbele lui erau, evident, absurde. Ar fi trebuit să-mi fie ușor să refuz să le iau în considerare, să le cred nebunești, dar nu era așa. Începeau să aibă un sens, ideea aceasta își făcea loc în mintea mea. Am încercat să înghit, dar n-am putut. Gâtlejul meu părea să se fi îngustat.

Dar nu. Nu, nu, nu. Nu voiam să mor. Nu voiam să mă sinucid. N-aș vrea să fac așa ceva niciodată.

Voiam să protestez cu voce tare, dar nu mai puteam. Nu era o opțiune: vocea îmi înghețase în gât, gheața din pieptul meu se ridicase și o prinsese acolo. Puteam doar să mă holbez la Cadence, la ochii lui înspăimântători, la gura lui. Puteam să-mi smulg mâna dintr-a lui oricând. Nu prinsesem rădăcini în podea, sub picioare. Ușa mansardei nu era încuiată pentru a mă ține prizonieră acolo. Dar dacă încerca să mă omoare dacă nu eram de acord, dacă nu-mi luam eu singură viața? Nu mai fusesem niciodată așa de îngrozită.

Dar puteam să-l înţeleg. Avea un sens propunerea lui. Oare asta însemna că puteam s-o accept?

– O să plănuim totul cu grijă, mi-a spus Cadence. Trebuie să fie o operă de artă. O să mă gândesc la modul perfect în care s-o facă.

În mintea mea, eram din nou mică. Mă aflam în curte şi jocurile pe care le inventa Cadence erau întotdeauna cele mai bune jocuri din lume, mai bune decât orice mi-aş fi imaginat eu. Stăteam pe podeaua camerei lui, cu o zi înainte de petrecerea comună cu ocazia aniversărilor noastre. Mă uitam în sus, la el, cum stătea aşezat pe patul lui şi-mi spunea că s-a gândit la nişte jocuri perfecte pe care să le jucăm la petrecere.

Cadence mi-a dat drumul la mână şi şi-a aplecat capul într-o parte, privindu-mă gânditor. Apoi şi-a întins mâna şi mi-a atins linia cicatricii, încet, intenţionat.

– Încă un cuţit pentru tine, Sphinxie. Nu crezi că ar fi perfect?

Clic. M-am simţit ca şi cum aş fi fost trezită dintr-o stare hipnotică. Situaţia mi-a scăpat de sub control, l-am lăsat să-mi vorbească prea mult timp. Trebuia să-i închid gura de la început, să fug de el. Doar pentru că cineva ştie că e o capcană de fier în pădure nu înseamnă că e în siguranţă şi nu va călca pe ea. Mi-am smuls vocea din gât, scoţând-o din gheaţă.

– Nu, i-am spus cât de ferm am putut, în ciuda glasului meu tremurând. Nu, n-o să fac aşa ceva. N-o să mă sinucid. Cadence, îmi pare foarte rău pentru ce ţi se întâmplă, dar nu voi muri odată cu tine. Ochii i s-au mărit dintr-odată şi a dispărut blândeţea din ei. Mi-a strâns mâna mai tare, destul de tare ca să mă facă să suspin. Fără să spună un cuvânt, mi-a ridicat brusc mâna şi mi-a sucit-o, întorcând-o în aşa fel încât partea interioară a încheieturii mele să fie îndreptată în sus.

– Cadence, dă-mi drumul, i-am spus, încercând să-mi retrag mâna, dar mă strângea cu răutate. Ţi-am spus să-mi dai drumul! M-a ignorat şi a ridicat pensula, care era încă înmuiată în vopseaua bleumarin. În tăcere, mi-a pictat o linie pe încheietură şi-apoi mi-a dat drumul la mână. Am încercat să plec repede din faţa lui, dar m-a prins de cealaltă încheietură, a sucit-o şi în sus şi a pictat o

linie și pe aceasta. Dă-mi drumul! am țipat din nou, mai tare și mai speriată.

Mi-a dat drumul la mână, ca și cum ar fi aruncat ceva la gunoi și s-a înălțat deasupra mea.

– Când ți-am zis să vii cu mine, mi-a spus el, cu vocea redusă la o mârâială răgușită ieșind din gâtul lui, am vorbit serios, Sphinx.

– Când ți-am spus că nu mă sinucid, am vorbit la fel de serios, i-am replicat eu, încercând să-l înfrunt.

– De ce? m-a întrebat el sfidător. N-ai altceva mai bun de făcut. N-ai planuri pentru viitor, nu-i așa? Numai acesta. Și nu o să fie niciodată nimic mai bun pentru tine decât asta, Sphinx.

S-a răsucit pe călcâie și s-a întors la pânza lui. M-am uitat la dungile pictate pe încheieturile mele și mi le-am imaginat cum se schimbă, bleumarinul devenind roșu curgător. Am simțit cum tot aerul îmi ieșea din plămâni, de parcă eram gata să mor acolo pe loc.

Apoi m-am întors și am fugit din mansardă, coborând scările așa de repede încât m-am împiedicat și era să cad. Mi s-au umplut ochii de lacrimi când am întrat în camera mea și m-am dus după colț, în baie. Mâinile mele neîndemânatice nu s-au descurcat cu robinetele de la chiuvetă. Le-am smucit și mi-am băgat încheieturile sub jetul de apă, frecându-le până când n-a mai rămas nicio urmă de vopsea, până când mi s-a înroșit pielea de la apa fierbinte. Gâfâind, am oprit apa și m-am rezemat de chiuvetă; apa făcea bălțoace în jurul mâinilor mele, iar eu, cu capul în jos, priveam cum un firicel șerpuit de vopsea se ducea odată cu apa pe canalul de scurgere.

Nu voiam să mă sinucid. N-aș vrea să fac așa ceva niciodată. Dar nu-mi ridicam capul să mă privesc în oglinda din baie și știam de ce.

Nu voiam să văd persoana care putea să-mi ia viața.

Capitolul XXI

După ce m-am șters tremurând pe mâini, m-am întors în cameră și m-am așezat pe pat. Încă aveam în buzunarul de la spate al blugilor aparatul foto și mă incomoda, când ședeam. L-am scos și l-am aruncat ușor pe pat, apoi m-am întins lângă el și m-am ghemuit.

Mi se părea că eram în camera mea, nu într-o cameră de oaspeți. Stăteam acolo de peste o lună, m-am trezit în acea cameră vreme de mai bine de patru săptămâni. Cearșafurile și pernele aveau parfumul meu imprimat în ele; nu mai miroseau a străin. Iar în baia pentru oaspeți, cea care era alături de fosta cameră a mamei, erau tot timpul împrăștiate produsele de machiaj și periile mele de păr. Nu mă mai deranjam să mi le adun de fiecare dată când le foloseam. M-am instalat în casa lui Leigh, m-am adăpostit acolo de iarnă.

Tremuram și mi-am strâns brațele în jurul corpului, era o iarnă mai friguroasă decât mă așteptam, iar mintea mea nu era alcătuită așa cum credeam. Oamenii spun adesea că, atunci când ești tânăr, ai senzația că vei trăi pentru totdeauna, ca un copac veșnic verde în timpul viscolului. Dar eu îmi vedeam părul care-mi cădea peste frunte și-mi amintea de frunzele moarte – maronii, uscate, căzătoare și apoi acoperite de o pătură albă și grea de zăpadă.

Nu. Trebuia să mă salvez. Nu era vremea pentru așa ceva, nu pentru mine.

Puteam s-o sun pe mama. Puteam să-i spun totul. Puteam să plec cu avionul. Puteam să mă scuz față de Leigh, să-i spun că a fost prea greu pentru mine, că nu eram destul de puternică să stau și să-l privesc pe Cadence cum se stinge. Puteam să-mi cred scuzele pentru scurt timp, atât cât era necesar ca să evadez și să ajung în siguranță într-un loc mai cald.

Brusc, mi-a venit o idee nebunească: să stau, dar să supraviețuiesc. Apoi, la plecare, să iau toate tablourile lui Cadence cu mine, în Statele Unite, să le arăt cuiva de la o galerie de artă și să-l fac celebru. Le-ar atârna pe pereții curați ai galeriei, ar îndrepta lumini spre ele de deasupra și oamenii ar plăti ca să le vadă. Sub ele ar fi un mic panou cu numele lui Cadence și titlul lucrării. Oare aveau titluri? Nu l-am auzit niciodată pe Cadence numindu-și tablourile în vreun fel, dar trebuiau să aibă niște titluri. Trebuie să se fi gândit la ceva când le-a pictat. Aș fi aflat cum se numeau înainte ca el să moară. Aș fi scris toate numele pe o foaie de hârtie și aș fi dus-o cu tot cu tablouri la o galerie de artă care l-ar fi făcut celebru. Și poate că sumele obținute de la oamenii care ar cumpăra bilete ar putea fi donate pentru cercetarea tipului de leucemie de care suferea Cadence sau pentru căutarea unui leac pentru sociopatie...

M-am oprit. Suna ca o poveste din seria *Supă de pui pentru suflet:* o fată aduce acasă tablourile prietenului ei mort, le face cunoscute lumii întregi și donează banii câștigați de pe urma lor. Era un clișeu. Era finalul fiecărui film conceput vreodată pe tema asta, dacă a fost făcut vreodată un astfel de film. Pe lângă asta, cine visa să fie celebru după moarte? Și puteam să fac toate acele lucruri doar plecând vie din casa lui Leigh. După ce-am aflat ce era în neregulă cu Cadence, am crezut că informațiile pe care le aflasem mă protejau și că eram intangibilă, atâta vreme cât nu uitam cine era cu adevărat. Am crezut că atâta vreme cât îmi voi repeta adevărul despre caracterul lui, el nu va putea pătrunde în mintea mea. Apoi mi-am dat seama că am greșit. Dacă rămâneam, exista posibilitatea să nu mai iau nimic cu mine acasă, ca lucrurile mele să rămână împrăștiate prin camera de oaspeți a lui Leigh pentru

totdeauna – sau măcar până ar fi venit mama, le-ar fi împachetat și le-ar fi luat cu ea.

„Iar Cadence oricum nu crede în Dumnezeu", mi-am spus cu zăpăcită. Din câte știam eu despre religie, dacă nu credeai, dispă reai pur și simplu după moarte. N-aveai parte de viața veșnică. Nu priveai în jos de deasupra norilor ca să vezi dacă ai ajuns celebru sau nu. Nu te uitai pe Pământ ca să vezi cum își aminteau oamenii de tine. Oare mi s-ar fi întâmplat și mie așa ceva dacă aș fi murit, când aș fi murit? Era credința mea destul de puternică? Fără să vreau, am început să respir mai rapid: mi-am amintit vag că am auzit o dată că sinucigașii nu ajung în rai. Era adevărat? Nu, nu putea fi… nu și dacă ai fost un om bun, nu și dacă te-ai sinucis pentru altcineva, nu și dacă ai îndeplinit ultima dorință a cuiva, nu și dacă însemna ceva…

M-am ridicat brusc din pat. Nu era bine să stau singură în acel moment. Aveam nevoie de ceva care să mă relaxeze, aveam nevoie să mă trezesc la realitate, aveam nevoie să fiu cu cineva, oricine. Am ieșit rapid din cameră și am coborât scările, cotind după colț la parter.

– Leigh! am strigat-o, surprinzându-mă graba din vocea mea.

Stătea la masa din bucătărie, cu o cană de ceai în față. M-am oprit, întrebându-mă dacă plângea, dar când s-a întors să se uite la mine, arăta la fel de tristă ca de obicei.

– Da? mi-a spus ea cu vocea răgușită. S-a întâmplat ceva? m-a întrebat ea încruntându-se.

Am dat să spun ceva, dar mi-am închis gura repede. „S-a întâmplat ceva?" M-a întrebat pe un ton obișnuit. Da, eram sigură că fața mea arăta palidă și înfricoșată, că putea auzi cât de repede și de ciudat respiram, dar nu știa ce se-ntâmpla. Nu știa ce mi-a spus Cadence în mansardă și nu știa la ce m-am gândit și la ce mă gândeam în continuare.

M-a cuprins brusc un amestec de furie și groază. Leigh nu știa nimic. N-a știut ce se va întâmpla în ziua în care m-a tăiat Cadence, n-a știut că era ceva în neregulă cu fiul ei, n-a știut suficiente lucruri

ca să evite rănirea mea – și chiar acum, cu Cadence diagnosticat, ca rămânea la fel de neștiutoare în legătură cu ce-mi făcea el mie. Iar mama mea – mama știa și mai puțin. Mama probabil stătea în bucătăria de-acasă în acel moment, făcând ceva banal cum ar fi să clătească vasele în chiuvetă, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce mi se întâmpla. De ce nu știau? Erau adulte, erau mame. Era treaba lor să știe ce nu le puteam spune.

– Nu, i-am spus, forțându-mă să-i vorbesc pe un ton calm. Nu, sunt bine. M-am uitat în jur, să fiu sigură că nu s-a furișat Cadence prin spatele meu. Leigh, am fost până sus și m-am uitat la Cadence cum picta și mi-a spus – m-am oprit, reținându-mi cuvintele care erau gata să iasă din gura mea. Nu puteam să-i zic lui Leigh ce mi-a spus Cadence. Ar fi fost îngrozită, ar fi urcat în mansardă și ar fi vorbit cu el despre asta, iar el s-ar fi supărat pe ea și pe mine. Ce-ar fi făcut dacă i-aș fi zis lui Leigh ce mi-a spus? M-am gândit la liniile albastre pictate pe încheieturile mele; în mintea mea, erau tot acolo, deși le-am spălat, erau niște amintiri fantomatice. Mi-a spus că cei mai mulți pictori au devenit celebri de-abia după moartea lor, i-am zis eu șovăielnic. Cred că... cred că el are impresia că asta i se va întâmpla și lui. Mă întrebam, am putea face ceva ca să aibă o expoziție undeva, într-o galerie de artă?

Ochii lui Leigh s-au luminat și am știut că a uitat orice fel paloare pe care aș fi avut-o când am coborât. A fost izgonită din mintea ei de sugestia de a încerca ceva care să-i dea încă o șansă de a trezi la viață sufletul copilului ei.

– Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta până acum, mi-a spus ea, bâlbâindu-se puțin. Doar că întotdeauna și-a ținut creațiile secrete... ascunse în mansardă..., dar sunt sigură că i-ar plăcea ideea...

Vocea ei era deja plină de speranță. Ea nădăjduia, în timp ce podeaua bucătăriei se transforma în nisipuri mișcătoare sub picioarele mele și strângeam marginea tejghelei, de mi se albiseră încheieturile. Iar ea nu știa nimic.

– E vreo galerie de artă prin zonă? am întrebat-o, minunându-mă de cât de calmă și convingătoare suna vocea mea. Am putea să-i sunăm pe cei de-acolo și să le explicăm situația, sunt sigură că ne vor da o sală unde să îi expunem lucrările lui Cadence, ar fi grozav... apoi m-am oprit. Ce făceam? Ce mi-a venit de-am crezut că nu puteam cere ajutor, de am crezut că trebuia să-mi ascund groaza și să mă descurc singură, de parcă nu mai era nimeni în casă? Bineînțeles că trebuia să-i spun lui Leigh, trebuia să-i spun totul. Era o realitate pur și simplu îngrozitoare faptul că mamele nu știau întotdeauna ce se întâmpla cu copiii lor; nu mă puteam baza pe Leigh să-mi citească gândurile și să mă salveze. Iar să păstrez un secret în timp ce viața mea era în pericol era o prostie, eram destul de mare ca să știu asta.

Brusc, mi-am amintit cum stăteam în avion înainte de decolare, când călătoria mea era la început și ascultam stewardesa oferindu-ne explicații despre măștile de oxigen. „Dacă va avea loc o pierdere de presiune în cabină, măștile de oxigen galbene vor fi lansate din compartimentul de pe tavan localizat deasupra voastră."

– Da, sunt sigură de asta, a continuat Leigh.

S-a ridicat de pe scaun și a început să deschidă sertarele, căutând cartea de telefon. Am simțit că-și reținea lacrimile și-și canaliza toate emoțiile căutând acea carte de telefon pentru ca apoi s-o răsfoiască rapid. Ochii ei erau cei ai unei mame, sorbind din priviri numerele de telefon, căutându-l pe cel al unei galerii de artă care i-ar da încă o șansă să-și facă fiul să zâmbească. „Ca să fiți în siguranță, trageți masca spre voi și fixați-o în așa fel încât să vă acopere gura și nasul, spunea stewardesa în memoria mea, ținând masca pentru exemplificare și întinzând banda elastică pentru a ne demonstra cum funcționa. Vă rog să vă asigurați că v-ați pus bine propria mască înainte de a-i ajuta pe alții."

– Așteaptă puțin! i-am spus deodată.

S-a întors spre mine, cu ochii plini de disperare. Și m-am blocat din nou. Mă gândeam că ar fi distrusă dacă ar ști ce voia Cadence de la mine... dacă ar ști că a fost în stare să-mi ceară așa ceva într-un

fel atât de frumos, încât nu mai știam dacă voi scăpa vie din casa ei. Iar această femeie trebuie să fi fost distrusă de nenumărate ori până atunci: când Cadence m-a tăiat, când a fost diagnosticat cu niște boli incurabile, atât fizice, cât și mentale. Oare va ceda până la urmă dacă va afla de ultima lui isprăvă? Îmi imaginam că-l va interna într-un spital de nebuni, fiind prea copleșită ca să mai poată avea grijă de el. Așa ceva era inacceptabil; nu putea să-și petreacă ultimele zile din viață închis doar pentru ceva ce i-am spus mamei lui.

– Leigh, i-am zis, cu glasul mai calm decât înainte și care-mi suna străin în propriile urechi. Mi-am lins buzele, încercând să mi le umezesc puțin. Leigh, n-aș vrea să facă asta doar fiindcă e bolnav. E un pictor foarte, foarte bun. Nu putem să facem în așa fel încât să fie descoperit sau ceva de genul ăsta? Putem să găsim pe cineva care să fie interesat de tablourile lui înainte de-a afla că e bolnav de leucemie?

Ochii i s-au întristat. Se gândea la diferența dintre o realizare adevărată și mila unui străin. Amândouă știam că cea din urmă nu i-ar plăcea deloc lui Cadence. Doar una din noi știa și restul poveștii. Și îmi controlam din ce în ce mai bine vocea, era calmă. Cu fiecare clipă ce trecea, deasupra mea se adăugau mai multe straturi care să mă ascundă, ca un giulgiu. Trebuia să-i spun adevărul cât încă mai puteam, până nu dispăream cu totul.

Dar nu i-am spus. Știam că n-o s-o fac. Stewardesa a plecat din mintea mea, luând și masca de oxigen cu ea.

– Nu știu dacă, a început Leigh să spună ceva, dar și-a lăsat fraza neterminată, plutind în aer. Nu știu dacă mai avem destul timp pentru așa ceva. Nu, nu mai aveam destul timp.

Nici eu nu mai aveam destul timp. Nu aș fi avut niciodată destul timp pentru ce mi se întâmpla. Dar Leigh vorbea despre galerii de artă, despre picturi și nu se referea la cele de pe încheieturile mele. Mi-am dorit să nu le fi spălat, ca o nebună, așa de repede. Trebuia să le fi lăsat pictate ca să mă fi întrebat despre ele, poate chiar să fi

insistat să-i dau o explicație. Dar acum nu mai aveam nicio dovadă pentru ce mi s-a întâmplat. Iar ea nu avea să mă întrebe nimic.

Paginile cărții de telefoane s-au relaxat, au fost lăsate în jos să se odihnească, îndoite puțin după răsfoirea lor frenetică. Apoi brusc, furioasă, Leigh le-a mototolit cu degetele și le-a făcut ghem. Când le-a dat drumul, stăteau înțepenite deasupra restului cărții, boțite și rupte pe alocuri. S-a uitat la ele pentru o clipă, apoi a luat cartea, a ridicat-o deasupra capului și a aruncat-o. A aterizat cu un zgomot puternic pe podea, la picioarele noastre.

– Leigh, ești bine? am întrebat-o timid.

M-a privit de parcă ar fi uitat că eram acolo. Știam că avea cearcăne sub ochii ei înroșiți, chiar dacă se machiase ca să le acopere. Se holba la mine și eu mă holbam la ea, ne priveam una pe alta drept în ochi. „Vorbește-mi. Tu știi ce e în neregulă cu Cadence. Leigh, chiar nu poți să vezi ce mi se întâmplă?“

Tremurând, s-a aplecat să ridice cartea de telefoane de pe jos. Avea privirea unui copil, un copil prea mare ca să mai aibă un acces de furie și care era jenat că a cedat nervos. Nu, nu putea să vadă ce se întâmpla cu mine, sub nicio formă.

– Îmi pare rău, Sphinxie, mi-a spus ea, iar vocea ei scârțâia ca frunzele uscate purtate de vântul rece de noiembrie, în timp ce colțurile buzelor îi tremurau.

„Te iert“, i-am spus în gând, un nod apărut din senin mă înțepa în gât. Își cerea scuze pentru că a aruncat cartea pe jos, nu pentru ca era oarbă și pentru că ascundea adevărul. Dar îmi era mai ușor dacă pretindeam că știa pentru ce trebuia să-i pară rău. Și dacă mă gândeam în mod repetat că o iertam, poate acea afirmație devenea credibilă, ca vocea mea calmă. Aș fi fost capabilă să-mi înghit gălușca.

– Eu doar… nu-mi vine să cred că trebuie să spun asta, dar nimeni n-ar trebui să spună așa ceva despre propriul copil. Leigh a continuat, punând cartea de telefoane pe tejgheaua din bucătărie: Că nu mai are destul timp. Toată lumea ar trebui să aibă destul timp, nu crezi?

– Da, i-am spus, așa de încet, că de-abia m-am auzit. Da, ar trebui să aibă.

Cu stângăcie, m-am dus spre ea s-o îmbrățișez. Voiam s-o alin și mai voiam o mamă să mă țină în brațe, chiar dacă ea nu înțelegea ce se întâmpla cu mine. Era mult mai înaltă decât mine și mă făcea să mă simt mai copilăroasă decât eram. Mă simțeam ca un intrus în spațiul ei privat și mă uitam în sus la ea, încercând să-mi dau seama dacă îmbrățișarea ne făcea rău sau bine. Ochii ei albaștri, blânzi și umezi s-au pironit într-ai mei.

– Vezi, asta e, mi-a spus ea, clătinând din cap. Asta e. Mă tot gândesc că, dacă aș avea mai mult timp, aș vedea asta și la el.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o confuză.

– Ochii tăi, mi-a spus, încă dând din cap. Te uiți la mine, eu mă uit în ochii tăi și pot să văd că știi că sunt supărată, că înțelegi, că simți și tu ce simt eu... înțelegi pentru că simți la fel ca mine.

A respirat cu greu, și-a șters ochii cu dosul mâinii și m-a bătut ușor pe spate, într-un efort neconvingător de a-și relua atitudinea de adult – mai calmă și mai controlată. Controlul a durat doar o clipă, apoi iar s-a prăbușit.

– Au trecut șaisprezece ani, mi-a șoptit ea. Și nu cred c-am văzut așa ceva la Cadence. Mama ta vede asta la tine în fiecare zi, dar eu n-am văzut asta niciodată la el și nu mai avem timp.

M-a părăsit starea de confuzie. Atunci i-am înțeles durerea. N-a primit nimic în schimb; relația cu copilul ei era unilaterală. Alerga la ea când era speriat, i se făcea rău sau voia ceva de la ea, dar nu s-a dus la ea niciodată doar pentru că ea era mama lui, să se îmbrățișeze era unul dintre lucrurile pe care mamele și copiii le făceau ca să-și arate că se iubesc. Leigh crescuse un vas gol.

Brațele ei s-au desfăcut din jurul meu și m-am îndepărtat de ea, pentru că am crezut că era un semnal pentru încheierea îmbrățișării. Apoi s-a uitat la mine pentru o clipă, mai palidă decât a fost cu câteva minute în urmă, de parcă voia să-și dea seama dacă a cedat prea mult. Iar eu mi-am ferit privirea, gândind în

sinea mea: „Știu. Puteai să-mi spui, dar deja știu. Cred că o să te iert. Te iert".

Neștiutoare, ea a început să netezească paginile cărții de telefoane, ca să repare stricăciunea făcută, dar era evident că paginile nu aveau să mai stea drepte niciodată. Am privit-o cum a reînceput să caute numărul de telefon al vreunei galerii de artă.

– Mulțumesc, mi-a spus ea pe un ton apăsat, pentru că mi-ai propus ideea asta cu galeria de artă. Vocea ei părea greoaie, nesigură pe ea, după revărsarea neașteptatului val de emoții. O să mă ocup de asta, o să-i cer și lui Vivienne să mă ajute, o să-ncercăm să facem ceva.

– Bine, i-am spus.

Asta urma să facă acum. Va fi obsedată de asta, se va concentra numai asupra acestui lucru și va ignora restul. Iar eu rămâneam de una singură, afară, în grindină, fără nicio haină pe mine.

În fața mea, Leigh căuta iar prin cartea de telefon. Își plimba mâinile pe paginile mototolite încă o dată și mai respira tremurător, revenindu-și și reîncărcându-și bateriile, gata pentru o nouă încercare. Poate o galerie de artă va accepta lucrările lui Cadence și poate îl va conduce la expoziția lui și, la un moment dat, el se va întoarce spre ea și ea, în sfârșit, va putea vedea ce-și dorea. O căldură strălucitoare în loc de răceală.

Iar eu poate eram în stare să-mi amintesc că mai exista o lume și în afara casei lui Leigh, în afara ochilor înghețați ai lui Cadence, în afara situației încâlcite în care eram prinsă. Știam că exista o astfel de lume, dar nu mi se părea că mai avea de-a face cu mine. Atunci mi se părea că pentru mine existau doar pereții casei lui Leigh, ce se întâmpla între ei și în mintea mea. Dar poate...

Poate mai aveam destul timp.

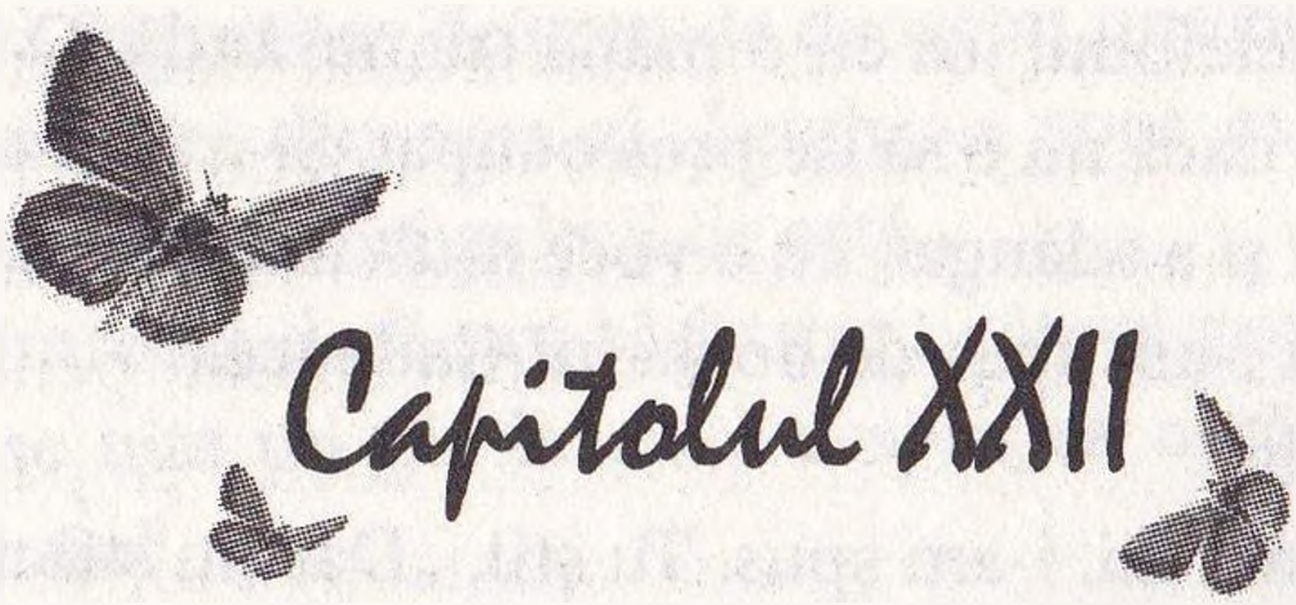

Capitolul XXII

Directorul galeriei de artă la care a sunat Leigh a spus că nu obișnuiau să caute picturi ale artiștilor oarecare, mai ales ale unui adolescent. Leigh și-a mușcat buza în timp ce vorbea la telefon cu el și am înțeles că înăuntrul ei se dădea o luptă și nu știa dacă să menționeze că adolescentul despre care-i vorbea suferea de leucemie în stadiu terminal sau nu. O parte din ea voia să-i spună, doar ca să reușească, să-l șocheze pe directorul galeriei să spună da imediat. Dar cealaltă parte din ea însemna mama care-și cunoștea copilul. S-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că a primit ceva doar pentru că era pe moarte – și ar fi aflat. Iar Leigh făcea asta cu adevărat pentru el sau pentru ea, pentru șansa de a-l vedea într-o zi întorcându-se spre ea și privind-o dintr-odată cu iubire? Sau era doar o metodă de a-și distrage atenția de la inevitabil, ca să mai poată crede, pentru scurtă vreme, că atâta timp cât va încerca și va căuta, Cadence va mai fi acolo pentru ca ea să aibă pentru cine să caute și să se străduiască?

– Dacă vă trimit prin mail câteva poze? l-a întrebat pe un ton tot mai ridicat. Doar vreo trei sau patru. Cât să vă uitați rapid peste ele și să-mi spuneți ce părere aveți. Vă rog, măcar va fi o experiență plăcută pentru fiul meu să primească o reacție.

Leigh a prelungit conversația, trăncănind încontinuu și zbuciumându-se. Știam că-și dorea foarte tare să-i spună de-a

dreptul de boala lui Cadence – dar n-a făcut-o. În schimb, a închis telefonul.

– Mi-a spus că pot să-i trimit un e-mail cu câteva tablouri, mi-a zis ea, punând telefonul jos cu o mână tremurândă. O să arunce o privire peste ele dacă nu o să fie prea ocupat. Și-a frecat ochii ca un copil mic obosit și a adăugat, cu o voce mult mai firavă: Sper că am făcut bine că nu i-am spus de boala lui Cadence...

Apoi s-a oprit.

– Tu ești mama lui, i-am spus. Tu știi. „Dar nu știi nimic."

Mi se părea că ne schimbam rolurile; eu mă transformam rapid într-un adult, în timp ce vârsta ei părea să scadă la fel de repede. Poate era doar imaginația mea, dar mi se părea că Leigh se tot uita la mine, parcă aștepta s-o îndrum, să-i fiu o lumină pe timp de furtună. Eu îmi tot feream privirea de ea. Da, voiam să îi fiu alături, dar nu mai știam dacă puteam s-o fac cum trebuia, nu în acele momente. Nu eram puternică, eram o clădire înclinată în timpul unui uragan. Stăteam pe marginea prăpastiei. Aveam lama unui cuțit la încheieturi, atingându-mă în locurile unde au fost liniile albastre și îmi venea să vărs la vederea propriului sânge. Puteam să mă imaginez alături de Cadence, zăcând fără suflare în camera lui...

„Dar ești puternică, mi-a spus o voce din mintea mea. Ai rezistat până aici." Știam că era adevărat. Eu am vrut să rămân, eu m-am pus într-o situație în care știam că voi fi rănită într-un fel, luptând împotriva ei și dorind-o în același timp. Am fost speriată și tristă, și m-am simțit foarte mică aproape tot timpul, dar am rezistat. Am rămas la locul meu, așa cum am fost mereu, din clipa în care s-a născut mama mea și de când și-a plănuit viața în cortul din curtea ei. Am fost la locul meu în toți acești ani, din ziua în care Cadence mi-a tăiat fața și până acum și eram tot la locul meu și continuam să rămân acolo. Eram mai puternică decât credeam.

Dar nu știam ce însemna asta. Pentru ce eram puternică? Eram destul de puternică să accept abuzul? Destul de puternică să mă sacrific? Destul de puternică să trăiesc? A trăi, a supraviețui, a

depăși orice obstacol: aceasta era puterea, acesta era sensul, acesta era scopul. Dar a mă îndrepta de bunăvoie spre moarte însemna tot putere. A trăi, a supraviețui; a te sacrifica, a muri. În acele momente era îngrozitor de greu de deosebit una de alta.

În timpul cinei din acea zi, Leigh i-a spus lui Cadence că a vorbit cu directorul unei galerii de artă.

– L-am întrebat dacă pot să-i trimit câteva poze cu tablourile tale, ca să se uite un pic la ele, i-a spus ea nerăbdătoare. Ți-ar plăcea, nu-i așa?

– Da, ar fi în regulă, a spus Cadence. Și-a băgat mâna în paharul cu apă, a scos un cub de gheață și a început să-l sugă. Gol. Zâmbea, dar nu era nimic în spatele zâmbetului lui. Nu era nimic dincolo de zâmbetele lui decât foarte rar, când mi se părea că vedeam ceva strălucind cu o căldură reală – dar acele zâmbete nu erau niciodată provocate de Leigh. Zâmbea așa numai când era cu mine. De cealaltă parte a mesei, Leigh și-a lăsat ușor, aproape inobservabil, capul în jos. Ea nu era în locul meu. A fost dezamăgită din nou.

Iar Cadence s-a uitat la mine cu bună știință. Îmi rearanjam mâncarea în farfurie, cu apetitul distrus de senzația de rău în stomac. I-am întâlnit privirea, încercând s-o înăspresc pe-a mea. „Nu-l lăsa să te ademenească, mi-am spus. Vreau să-l ajut, dar nu vreau să mor. Chiar nu vreau."

A zdrobit cubul de gheață din gură și a început să-l rontăie. Când l-a înghițit, mi-a oferit unul din acele zâmbete care îți luau vederea, apoi și-a dat la o parte o șuviță rebelă căzută pe frunte și a făcut ochii mari.

– Știi, mi-a spus el, sunt așa de bucuros că ești aici cu noi, Sphinx! Privirea lui s-a îndreptat apoi spre Leigh. Nu te bucuri că Sphinx e aici cu noi?

Leigh s-a luminat la față, radiind înspre mine.

– Ba da, a spus ea imediat, cu ochii ușor umeziți. Sunt foarte bucuroasă că Sphinx e aici cu noi.

M-am întins după paharul cu apă și am luat o înghițitură ca să atenuez senzația bruscă de uscăciune care îmi cuprinsese gura.

– Și eu... și eu mă bucur să fiu aici cu voi, i-am spus și am mai luat o înghițitură de apă.

L-am făcut să zâmbească. Prezența mea acolo l-a făcut să zâmbească. Puteam s-o fac. Pentru el. Pentru noi. Mi-am lăsat paharul jos, ascultându-i clinchetul ușor în timp ce atingea marginea din sufragerie. Puteam s-o fac.

De partea cealaltă a mesei, Cadence și-a împins farfuria cu degetul și a clipit, cu zâmbetul lui convingător încă strălucindu-i pe față. Iar Leigh era tot fericită, tot în starea de euforie deoarece Cadence era aparent bucuros dintr-un motiv. Mi-am lăsat mâinile-n jos și m-am prins de marginile scaunului, de parcă mi-ar fi luat valul dacă nu m-aș fi ancorat. „O să alunec", m-am gândit și, din acel moment, am evitat privirea lui Cadence până ce au terminat masa.

În următoarele zile, am încercat să-mi țin mintea ocupată gândindu-mă la galeria de artă și asta mi-a distras atenția de la gândurile mele împrăștiate despre cuvintele lui Cadence și vopseaua albastră de pe pielea mea. Mă întrebam mereu dacă directorul acelei galerii de artă și-a terminat munca, a găsit câteva minute libere și s-a așezat la calculator să-și deschidă e-mailul. Mi-l imaginam punându-și meticulos ochelarii pe nas, aplecându-se în față și plimbându-și privirea pe tablourile lui Cadence. Știam că și-ar da seama ce geniu e Cadence dacă și-ar face timp și s-ar uita la tablourile lui, așa cum îmi imaginam. Ar lua imediat telefonul și ar suna-o pe Leigh, iar Cadence ar avea propria expoziție. N-ar conta că e bolnav. N-ar conta deloc.

Singura amenințare, singurul lucru care putea să facă acest plan să dea greș era timpul. Același lucru care o chinuia pe Leigh în fiecare zi și care ne îmbătrânea pe toți, puțin câte puțin, în timp ce limbile fiecărui ceas din lume se roteau zi după zi. Speram că directorul galeriei va găsi timp, își va face timp și se va uita măcar o dată. O dată ar fi fost suficient. Destul timp cât să se uite o dată. Dacă avea timp pentru asta, atunci poate și eu aș fi avut vreme să înțeleg ce trebuia să fac cu viața mea.

Încercarea cu galeria de artă a fost ultima pe care a făcut-o Leigh. Înainte ca eu și Cadence să cădem peste măsuța de cafea, ne scotea afară să facem ceva aproape în fiecare zi, ca să ne umple mințile cu ceva interesant, nou și distractiv. În fiecare zi, ne oferea ceva care să ne ia gândul de la inevitabil și să ne umple ultimele zile – timpul care i-a mai rămas – cu emoții pozitive. Dar acum nu mai ieșeam. Cadence era obosit. Tăieturile lui se vindecau foarte greu, iar coasta fracturată nu i se suda la loc. Lumea lui se micșorase și ajunsese să includă numai casa lui Leigh și puținele lucruri pe care le făcea în ea. Picta, cânta la pian și dormea, apoi se trezea, discutam cu el și-l lăsam să-mi umple capul cu vorbe care-mi strângeau inima și mă răneau.

Chiar dacă mă îngrozea, eram hotărâtă să nu mă ascund de el. Încă simțeam nevoia de a fi alături de el – de asta, cel puțin, eram sigură. Zi după zi, urcam în mansardă sau mă duceam în camera cu pianul, ca să fiu lângă el. În majoritatea timpului mă ignora, de parcă nu eram altceva decât o piesă de mobilier din camera în care se întâmpla să se afle. Mă uitam la spatele lui, observând ținuta lui elegantă. Apoi încercam să vorbesc cu el și nu primeam decât tăcerea ca răspuns. După lungul lui discurs din mansardă, tăcerea era insuportabilă. El era singura persoană care știa ce se întâmpla în spatele vălului de calm cu care m-am acoperit ca să mă ascund de Leigh. Mi-a spus să renunț la viața mea de dragul unui sens, al unui scop, al planurilor și pentru el, ca să nu moară singur. Dar nu vorbea cu mine. „Tu ești singura care mă poate înțelege! Am nevoie să vorbesc cu tine!“ Uneori îmi venea să țip, dar n-aveam curaj.

Într-o zi, în sfârșit, după ce mi se părea că au trecut ani de tăcere agonizantă, n-am mai suportat.

– De ce nu vorbești cu mine? l-am întrebat.

Stăteam în locul meu obișnuit, ascultându-l în timp ce cânta *Sonata lunii* de Beethoven în mod repetat, iar eu îmi strângeam genunchii la piept pentru confort și siguranță.

– Știi, mi-a spus el fără să se oprească din cântat, mulți oameni o iau un pic razna când află că cineva va muri tânăr, pentru că se așteaptă ca toți copiii să trăiască până la maturitate sau așa ceva. Dar eu mi-am dat seama că, dacă ești destul de deștept, poți să te maturizezi când vrei. Unii oameni mari sunt copiii, Sphinx, rămân copii toată viața lor. Dar eu nu sunt. Eu nu o să mor tânăr. Vocea lui a devenit mai aspră: Eu sunt mai bătrân decât toată lumea.

– Oh, i-am spus, încercând să formulez un răspuns coerent. Asta-i…

M-a întrerupt:

– Motivul pentru care nu vorbesc cu tine e că ai nevoie de liniște ca să gândești, mi-a spus el cu blândețe, schimbându-și vocea într-o clipă. Trebuie să te gândești la ce vrei să te faci când o să fii mare. A terminat de cântat piesa, iar ultimele note s-au risipit în aerul din cameră. Oh, am un cuțit pentru tine, mi-a spus, la fel de relaxat de parcă ar fi vorbit despre vreme. E în sertarul de sus al biroului, în dormitorul meu. O să-ți spun când să-l iei.

– Nu, i-am spus, dar cuvântul mi-a sunat neîntemeiat și fals în timp ce-mi ieșea pe gură.

– Se va întâmpla curând, mi-a spus el printre dinți și a lăsat capacul să cadă peste clapele de pian, făcându-mă să tresar.

Apoi a plecat brusc din cameră, lăsând ecoul capacului de pian să-mi sune în urechi. Încă-mi strângeam genunchii la piept, tot mai tare, tot mai tare. „Se va întâmpla curând."

Știam deja asta, bineînțeles. Îmi dădeam seama că viața lui Cadence se apropia de sfârșit. În fiecare zi era mai palid, în fiecare zi se culca mai devreme, în fiecare zi se mișca mai încet. Scobiturile din obraji i se adânceau în continuare. El putea să vadă semnele și să le simtă. Asta îl umplea de amărăciune, îl speria și-l enerva. Zgâria aerul încercând să găsească un sprijin, încercând să se asigure că totul va fi cum își dorea. Da, era resemnat în privința morții lui, da, înțelegea că va veni în curând, dar tot n-o dorea, încă lupta împotriva ei. Într-un fel, și eu eram în aceeași situație.

„Dar tu ai de ales“, am încercat să-mi amintesc în acea seară, după ce m-am culcat în pat și am stins lumina.

„Da, am de ales, mi-am răspuns, ghemuindu-mă și mai tare sub cearșafuri și pături. Nu trebuie să mai aștept până mai cresc ca să văd dacă o să am vreodată un prieten, dacă mama și Leigh își vor reveni vreodată după ce s-a întâmplat cu planul lor, dacă voi face ceva cu viața mea și dacă mă va dori cineva cu cicatricea asta pe față. Am de ales.“ Mi-am tras păturile pe mine, mi-am acoperit jumătate de cap și am închis ochii, deși eram trează.

Mai târziu, în noaptea aceea, l-am auzit pe Cadence aruncându-și lucrurile prin cameră; orice-ar fi fost, se loveau de pereți și cădeau pe podea cu bufnituri răsunătoate. M-am ridicat în pat, cu urechile ciulite la fiecare sunet ce venea din camera lui, și ascultam. Aproape că puteam să simt frustrarea și furia plutind în aer, ieșind din camera lui, șuierând încet pe hol până ajungea la mine și mă înconjura în camera mea. Am auzit ceva prăbușindu-se cu un zgomot mai puternic decât cele dinainte și am tresărit. Sunetul mi-a zbârlit părul de la ceafă și mi-a făcut pielea de găină. Afară, pe hol, ușa camerei lui Leigh s-a deschis și, când a trecut grăbită prin dreptul odăii mele, umbra ei s-a întins în lumina de pe hol, înaltă și deformată.

– Ce faci? l-a întrebat șoptit. A deschis repede ușa dormitorului lui, trântind-o, și aproape că mi-am imaginat-o dând buzna îngrijorată și nerăbdătoare. Ești bine, Cay?

M-am speriat în acel moment, pentru că am crezut că ultima bufnitură a fost căzătura lui.

– Ieși afară din camera mea! a strigat el, spărgând tăcerea ca pe o piesă de porțelan. Ieși afară, ieși afară, ieși afară!

Mi-am imaginat-o pe Leigh retrăgându-se șovăitoare, iar pe Cadence aplecându-se spre ea agresiv, cu ochii ca două fante prin care ieșea un foc albastru din capul lui.

– Bine, bine, i-a spus ea încetișor, încercând să-l calmeze. Dar te rog... nu mai arunca cu lucruri prin cameră, bine? Te rog să nu mai faci asta!

A urmat o pauză, apoi el a răbufnit.

– Să nu-ndrăznești să-mi spui ce n-am voie să fac! a strigat el, și-am știut exact cum stătea, îngrozitor, drept ca lumânarea și tremurând ușor din cap până-n picioare. Să nu-ndrăznești! S-a oprit și-a respirat zgomotos, greu și răgușit, făcându-mă să tresar. Pot să fac tot ce vreau! a continuat el, încă gâfâind. Tot! Acum ieși afară!

– Bine, i-a spus Leigh, încercând să-și păstreze vocea calmă și răbdătoare. Îi venea să plângă și ar fi vrut să fie o mamă normală și să-l pedepsească, dar niciunul din aceste lucruri n-ar fi ajutat-o cu nimic. Bine, bine, i-a repetat ea, cu blândețe în glas.

A urmat un alt moment de tăcere, apoi am crezut că a plecat și că nu i-am văzut umbra trecând. Apoi Cadence a urlat din nou, fără cuvinte de data asta; doar un sunet lung și înalt provocat de niște emoții ciudate pe care nu puteam să le înțeleg. Și Leigh a scos un sunet, un vaiet de durere, și ceva a căzut pe podea, în hol, ceva greu și gros.

Mi-am înfipt unghiile în plapumă, încercând să alung imaginile din mintea mea. De ce mințile noastre își imaginează cele mai rele scenarii atunci când percep doar niște sunete? După o clipă, Leigh s-a întors în dormitorul ei și am auzit ușa de la camera lui Cadence trântindu-se. Apoi am auzit apa curgând în baia lui Leigh, scurgându-se în chiuvetă și gâlgâind prin țevi.

A doua zi dimineață, când m-am trezit și am ieșit pe hol, era o carte groasă pe podea, în fața camerei lui Cadence. Ușa camerei lui era închisă de tot, nu mai era crăpată de data asta. Am lăsat cartea pe podea, pentru că nu știam sigur dacă o voiau mutată sau nu, și am coborât la parter.

Leigh era în bucătărie, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei. Stătea cu spatele la mine și era iluminată de soarele dimineții, iar firele electrizate din părul ei nepieptănat străluceau în lumină. Când s-a întors să mă salute, avea o cană de ceai aburind în mâini și o rană pe frunte, roșie la margini și cu o crustă în mijloc. M-am uitat în jur, să mă asigur că nu era și Cadence la

parter. Dormea mult în ultima vreme, nu se mai trezea când se crăpa de ziuă ca atunci când am ajuns la ei.

– A aruncat cu cartea aia în tine azi-noapte? am întrebat-o referindu-mă la volumul pe care l-am văzut pe hol.

– Da, mi-a spus ea și vocea îi suna la fel ca în timpul nopții: blândă și controlată, dar înfrântă. Ceva se schimbase la ea. Da, a făcut-o. Îmi pare rău dacă te-a trezit, Sphinx.

– Oh, nu-i nimic, i-am spus. De fapt eram deja trează. Oricum, sper că ești bine.

– Sunt bine, mi-a spus ea, scuturându-și capul.

Și-a luat mâna de pe cană și a dus-o la frunte, atingându-și ușor rana. Avea o privire ciudată și m-am întrebat dacă spera să-i rămână o cicatrice, un semn ca o amintire de la el. Cadence nu putea să-i răspundă emoțional; poate voia ceva fizic, o dovadă vizibilă pentru totdeauna care să-i spună: „A existat cu adevărat, a fost al tău, ai avut un fiu".

Amintirea primei zile petrecute în casa lui Leigh, când eu și Cadence ne dădeam în leagăne, mi-a revenit imediat în minte. A țipat la mine că mi-am ascuns cicatricea cu fond de ten și mi-a pus acea întrebare, întrebarea care-mi va suna în urechi pentru restul zilelor: nu știam că am fost atinsă de un înger? Poate asta era adevărat pentru Leigh. Era copilul ei, îngerul ei rănit și căzut. Poate-și dorea orice fel de atingere binevoia el să-i dăruiască, chiar dacă-i lăsa o cicatrice. Și poate eu și Leigh semănam mai mult decât mi-aș fi imaginat.

Dintr-odată, mi-am dat seama că nu știam ce i-aș fi lăsat în urmă mamei dac-aș fi murit. Doar hainele și lucrurile mele din casa lui Leigh? Desenul cu masa strâmbă pe care îl făcusem în mansardă în ziua în care am pictat toți împreună? Sau i-ar fi ajuns nenumăratele poze cu mine pe care le-avea? „Oprește-te", mi-am spus.

Cadence a coborât la parter după câteva momente și a intrat în bucătărie de parcă n-ar fi fost nicio problemă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în timpul nopții. A cercetat cu privirea tăietura

de pe fruntea lui Leigh pentru câteva secunde, dar a trecut repede mai departe. Stătea rezemat de tejgheaua din bucătărie, iar razele soarelui care intrau pe fereastră îi aruncau umbre pe scobiturile din obraji; purta cămașa de lucru, pătată de un curcubeu de culori.

– Văd că plănuiești să pictezi astăzi, i-a spus Leigh cu vocea ei foarte blândă.

– Da, așa o să fac, i-a răspuns el pe un ton obișnuit.

– E aproape gata pânza aia mare și albastră? l-am întrebat eu.

– Nu, mi-a răspuns el.

– Dar a mai rămas doar un mic spațiu alb, i-am spus, amintindu-mi cât de departe s-a întins cu albastrul pe pânză ultima dată când fusesem în mansardă.

Și-a mișcat brusc capul, scoțându-și câțiva cârlionți rebeli din ochi.

– Știu, mi-a spus el și a plecat cu pași mari din bucătărie.

– Nu vrei micul dejun? a strigat Leigh după el, dar deja plecase.

– Te-a sunat cumva tipul de la galeria de artă? am întrebat-o pe Leigh și ea și-a rezemat spatele de tejgheaua din bucătărie, ținându-și cana de ceai cu amândouă mâinile.

A clătinat din cap, iar buzele i s-au strâns și subțiat în timp ce făcea asta.

– Oh! Dar pun pariu că o să sune în curând.

Încercam să am o atitudine pozitivă de față cu ea, ca să-i fie mai ușor. Nu voiam s-o dărâme Cadence și nu voiam s-o dărâm nici eu.

A sunat telefonul în timp ce o ajutam să pregătească micul dejun; vafe de casă în aparatul ei vechi și greu. Am mers să văd cine era și am recunoscut numărul meu de acasă la ID-ul apelantului. Am ridicat receptorul, temându-mă de ce va urma.

– Sphinxie, s-a auzit vocea tatălui meu când mi-am pus telefonul la ureche. De-abia a așteptat să-l salut și eu, că a și izbucnit: Știu că vrei să rămâi, dar ai lungit-o destul de mult. Vreau să vii acasă. Deja ai căzut peste o masă de sticlă și mi-e teamă că se va întâmpla și altceva mai rău. Dă-mi-o pe Leigh la telefon, vreau să-i spun să-ți aranjeze un zbor mâine.

Asta era. Asta era șansa mea de a scăpa, de a pleca, de a trăi. Tata voia să-mi rezerve bilet pentru a doua zi. Aș fi ajuns acasă, aș fi fost în siguranță și n-aș mai fi avut gândurile pe care le-aveam. M-aș fi întors la școală. Aș fi decis, eventual, ce facultate, ce carieră și ce alte nenumărate lucruri aș mai fi vrut să fac...

Dar trebuia să stau până la sfârșit. I-am spus asta mamei. Acesta era noul plan. Mi-era scris să fiu acolo.

– Bine, tată, i-am spus, tremurând. Bine, dar pot să... pot să vorbesc cu mama un pic?

A oftat. Apoi am auzit cum telefonul era dat din mână-n mână.

– Mamă, am început eu când a fost pe linie. Cuvintele-mi ieșeau cu greu din gât. Te rog, mamă!

Nu știam ce o rugam. Îi ceream să mă ducă acasă și îi ceream să mă lase unde eram în același timp. Și mă așteptam ca ea să înțeleagă ce trebuia să fac. La urma urmelor, și ea ar fi făcut același lucru pentru Leigh.

– Știu că-ți va fi greu să pleci, mi-a spus ea. Știu ce voiai să faci. Dar tatăl tău vrea să vii acasă și eu la fel. Am discutat mult despre asta și am luat decizia finală. Asta e.

Am tăcut, mușcându-mi buza și simțind un nod crescându-mi în gât. Nu voiam să plâng. Nu voiam să mor. Fetița care va exista mereu în sufletul meu voia să fie salvată de mama ei.

– Te iubesc, mi-a spus mama cu blândețe.

Nici măcar nu știa ce se întâmpla cu mine, dar mi-a spus că mă iubește de parcă ar fi știut. Am înghițit în sec.

– Da, și eu te iubesc, am reușit să-i spun. Încet, foarte încet, i-am înmânat telefonul lui Leigh. Eram dureros de conștientă de felul în care îmi aluneca de pe degete, de felul în care se freca de vârfurile degetelor mele, în timp ce Leigh îl lua și-l ducea la ureche.

Am simțit o greutate zdrobitoare pe umeri în timp ce mă duceam să scot vafele din aparat, să nu se ardă și o auzeam pe Leigh cum se îndepărta de mine și încerca să pledeze pentru cauza mea, în timp ce-i auzeam vocea devenind tot mai moale, iar atitudinea ei schimbându-se de la împotrivire la un acord șovăielnic. Apoi

a mers în camera de zi și și-a pornit laptopul, căutând să-mi cumpere un bilet, în timp ce încă vorbea cu mama. Iar eu stăteam în bucătărie cu o farfurie plină cu vafe proaspete în mâini, simțind că nu mai aveam mult până mă prăbușeam pe podea.

Trebuia să stau. Cadence avea nevoie de mine, era atât de aproape de sfârșitul care se apropia de el cu pași repezi! L-am sunat pe directorul galeriei de artă, ar fi putut să ne sune și el și trebuia să fiu acolo și să merg la expoziția lui dacă ar fi avut parte de ea. Leigh nu mai avea grijă de peruș, eu mă ocupam de el.

Timpul trecea, iar eu trebuia să iau o decizie. Voiam să fac ceva semnificativ acolo. Încercam să fac niște alegeri, să decid ce se va întâmpla cu mine, ce însemna să fiu puternică, ce însemna viața mea. Dar acum zborul meu era rezervat.

Dintr-odată nu mai aveam de ales și nu mai aveam nici timp.

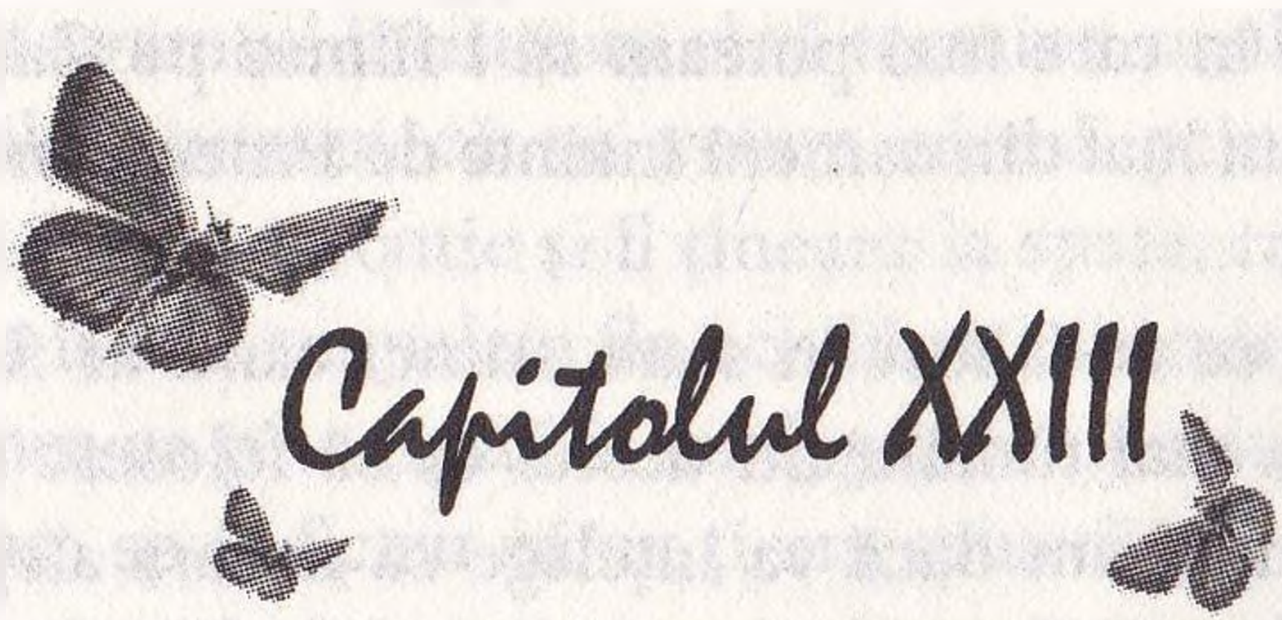

Capitolul XXIII

După ce Leigh a terminat convorbirea cu mama, mi-a mulțumit că am stat la ea atât cât am putut. M-a îmbrățișat și mi-a luat farfuria cu vafe din mână, a pus-o pe cea mai mare pe o altă farfurie pentru mine și m-a întrebat dacă voiam sirop. Am dat din cap aprobator și mi-a stropit vafele cu el, iar siropul a strălucit ca rășina chihlimbarie pe trunchiul unui copac în lumina soarelui de dimineață. Apoi a așezat o furculiță pe marginea farfuriei mele și a început să-și pregătească o porție și pentru ea.

– O să iau micul dejun în mansardă, i-am spus. Vreau să văd dacă o să mă lase Cadence să mănânc acolo cu el. E în ordine?

Mă gândeam că poate avea nevoie de mine să stau cu ea. Poate avea nevoie să plângă pe umărul cuiva, pentru ultima dată. În curând, urma să plec și ea n-ar mai fi avut pe nimeni s-o sprijine – bine, cu excepția lui Vivienne, mi-am amintit. Chiar și-așa, nu voiam s-o abandonez. Mai aveam doar o zi de stat la ei, așa că știam că ar fi trebuit să fiu mai atentă cu Leigh decât cu Cadence. La urma urmelor, ea ar fi fost cea care mi-ar fi simțit cu adevărat lipsa din casa lor.

– E foarte bine, Sphinxie, mi-a spus ea ca să mă liniștească. Poți să te duci.

– OK.

Mi-am luat farfuria și am urcat pe scări, apoi am trecut pe lângă cartea de pe hol, care încă zăcea pe podea ca un omagiu permanent

al evenimentului care se petrecuse acolo. După aceea am urcat pe scările ce duceau la mansardă – dar, la jumătatea drumului, mi-am amintit brusc de aparatul foto digital şi mi-am dat seama că era ultima zi în care mai puteam să-l filmez pe Cadence. Am coborât şi mi l-am luat din cameră înainte de a merge în mansardă, tremurând uşor.

Nu ştiam de ce ar fi fost în stare atunci când ar fi aflat că îl părăseam, că nu mai rămâneam destul ca să folosesc cuţitul din biroul lui. Mă întrebam dacă va înţelege că nu era alegerea mea, mama era cea care mă trimitea acasă. Dar eram naivă; Cadence nu proceda aşa. Am simţit o teamă îngrozitoare cuprinzându-mi pieptul în timp ce urcam pe scările ce duceau la mansardă. Nu plângeam, dar mă usturau ochii care se umezeau pe la colţuri.

Cadence încă nu se apucase de pictat atunci când am intrat în mansardă; stătea în faţa rafturilor cu vopsele, amestecând o nuanţă de albastru cu alta. Pânza uriaşă era şi mai plină decât ultima dată când o văzusem: îi mai rămăsese doar o fâşie subţire de alb, lată de vreo 10 centimetri, iar restul era dominat de cunoscutele vârtejuri albastre, oceanul de nimic. M-am aşezat undeva, lângă scări, şi mi-am pus farfuria jos, lângă mine, încet, ca să nu fac zgomot. Apoi am scos aparatul foto din cutie şi l-am pornit, apăsând butonul ca să încep filmarea. Îl priveam prin micul ecran, cum îşi alegea culorile, şi simţeam o imensă tristeţe cuprinzându-mi pieptul.

N-aveam cum să plec a doua zi, era pur şi simplu imposibil. Trebuia să rămân acolo. Trebuia să-mi îndeplinesc misiunea. Şi dacă asta însemna să mor împreună cu el, atunci asta mi s-ar fi întâmplat. Am sta în dormitorul lui, albi şi ţepeni, înconjuraţi de arta lui – artă înăuntrul şi în afara noastră. Mamele noastre s-ar vindeca în cele din urmă, ne-ar vedea în apusurile de soare, în copaci, în cerul albastru, pe casetele video vechi, în pozele mototolite şi ar merge mai departe. Planul nu mai depindea de ele. Era planul nostru acum, al meu şi al lui Cadence, şi numai noi puteam să decidem ce trebuia să facem.

Și totuși, decizia pentru mine a fost luată, mi-a fost furată. Trebuia să merg acasă. Nu trebuia să mor. Părinții mei au insistat, iar zborul mi-era rezervat pentru a doua zi.

Am oprit aparatul înainte ca el să termine cu alesul și amestecatul culorilor, pentru că nu voiam să mă prindă filmându-l. L-am băgat înapoi în cutie și îl țineam la spate, ca să nu poată fi văzut. El s-a întors, cu paleta fin echilibrată în mână și cu pensula pe care o ținea ca pe o țigară între degetul mijlociu și arătător.

– Hei, i-am spus. Scuze că nu ți-am spus că am venit.

– Știam că ești aici, mi-a spus el nepăsător. Nu poți să mă surprinzi, Sphinxie.

S-a oprit în fața pânzei, cu capul înclinat într-o parte. Încet, și-a înmuiat pensula într-una din petele albastre. Am observat că mâna îi tremura puțin, la fel ca ale bunicului înainte de a muri în urma unui atac de cord. Mi-am tăiat vafa și am luat o îmbucătură, iar Cadence a atins pânza cu pensula, ușor, grațios, desenând o linie de un albastru oceanic.

– Mâine plec, i-am spus, forțându-mă să rostesc cuvintele. Trebuie să merg acasă. Tata a fost foarte insistent de data asta și mama a fost de acord cu el.

Vafa mi s-a oprit brusc, undeva adânc în mine.

– Of, a spus el și am fost sigură că nu m-a auzit cu adevărat, că era prea absorbit de pictură.

Oricum, era mai mult un mormăit decât un oftat. Era prea ocupat să deseneze acele linii albastre, să le lungească și să le lățească, acoperind cu ele restul alb al pânzei.

Am mai luat câteva îmbucături din vafă, apoi am pus-o deoparte, simțindu-mă mai puțin înfometată ca niciodată. Am luat aparatul foto de la spate și am început să-l filmez din nou, chiar dacă mai aveam un clip cu el pictând. Mâna încă îi tremura, chiar dacă reușea să traseze toate liniile corect și perfect curgătoare, la fel ca înainte. Dintr-odată, tot corpul lui a părut să se cutremure, iar eu m-am aplecat puțin în față, aproape așteptându-mă să cadă pe spate, să-i cedeze picioarele sub el.

– Ești bine? l-am întrebat, sperând, în același timp, că era bine și că nu se va întoarce să mă vadă cum îl filmam.

Și-a mișcat picioarele, depărtându-le, de parcă ar fi încercat să se stabilizeze. Și-a scuturat puțin capul, ca și cum ar fi încercat să-și revină dintr-o amețeală, apoi și-a ridicat pensula din nou.

A dat cu ea peste porțiunea albă, adăugând pânzei o nouă nuanță de albastru. A amestecat-o cu celelalte până s-a estompat și a ajuns tot mai departe de margine. Eu țineam aparatul cu mână fermă, dar ale lui tremurau, paleta se clătina, iar pensula era plimbată de sus în jos. Cu toate astea, fiind experimentat, nu ezita. M-am dat un pic la o parte, mișcându-mă în așa fel încât să îi pot filma chipul și, încet, profilul lui a apărut pe ecran. Îmi asumam niște riscuri, filmând la coada ochiului lui, dar el era total concentrat asupra picturii. Am mișcat aparatul urmărind arcele și liniile, mâna lui tremurătoare și degetele lui osoase și subțiri.

Apoi, deodată, am văzut fiecare linie ca pe o linie a vieții, un semn pentru tot ce i s-a întâmplat, tot ce s-a petrecut în viața lui. O linie pentru când s-a trezit în acea dimineață. O linie pentru când s-a uitat în oglindă și și-a văzut vânătăile împrăștiate pe corp, pielea palidă și fața scobită cu oasele ieșindu-i în afară ca un semn de împotrivire. O linie groasă pentru țipete, pentru confuzie, pentru că a aruncat cu cartea în Leigh și apoi a trântit ușa. Una pentru fiecare clipă în care s-a uitat la ceas sau la calendar și și-a dat seama că era mai aproape de sfârșit. Una pentru când a atins pasărea cu atâta răutate, încercând din răsputeri să găsească ceea ce n-ar fi putut înțelege niciodată – acea linie începea subțire și doritoare, apoi exploda într-un vârtej mare, pentru clipa în care s-a înfuriat și am căzut peste masă.

O linie pentru ziua în care m-a întrebat dacă aș fi făcut ceva important cu viața mea, în cazul în care aș fi știut că puteam face așa ceva. O linie pentru când s-a plimbat prin cameră, mi-a vorbit cu blândețe și mi-a umplut capul cu toate imaginile îngrozitor de frumoase din viitorul pe care el îl voia pentru noi. Două linii

pentru cele pe care mi le-a pictat pe încheieturi, avertismente, ordine, cicatrici dispărute, nu știam că am fost atinsă de un înger?

Era o linie și pentru ziua în care am condus-o pe mama la aeroport, când a încercat să treacă cu un cuțit de punctul de control al personalului de securitate. O linie pentru când am privit picăturile de ploaie curgând pe fereastra de la restaurant. O linie pentru când m-a îmbrâncit când m-a prins singură în mansardă, o linie pentru când am stat în leagăne, iar el mi-a șoptit la ureche şi eu mi-am amintit că trebuia să ne căsătorim. O linie pentru lucrurile pe care le-a lăsat în mașină: pantofii maro, eșarfa și *Metamorfoza*. Iar albastrul se-ntindea, se-ntindea.

O linie pentru pozele pe care le aveam cu el acasă, cea cu el în fața tabloului cu Mona Lisa și cea cu pomul de Crăciun estompat pe care au văzut-o prietenii mei. O linie pentru apelurile telefonice în care Leigh ne vorbea despre el, o linie pentru școala particulară de lux, pentru profesori și director, pentru doctorii care i-au spus lui Cadence că va fi un monstru toată viața, un incurabil, un sociopat.

Mâna i-a tremurat, iar ceva dincolo de ochii lui concentrați s-a încordat. A scăpat pensula pe podea și aceasta s-a rostogolit la vreun metru de el, împroșcând pardoseala cu stropi mici, albaștri. Atent și hotărât, și-a cufundat degetul arătător în vopseaua de pe paletă și l-a folosit în loc de pensulă, pictând cu el.

Au apărut liniile pentru copilăria lui, pentru inocența pierdută, pentru vremurile în care a țipat la mine, m-a folosit și m-a mințit în repetate rânduri. O linie pentru când am fost afară cu tata și cu fluturele strivit între pălmuțele lui Cadence. O linie pentru briceagul de pe biroul din camera lui, o linie în forma cicatricei de pe fața mea. O linie pentru sunetul al cărui ecou se auzea în cameră. Clic, clic, clic. Albastrul creştea, tot mai mare, tot mai mare. A mai rămas doar un mic spațiu liber.

O linie pentru când fusese bebeluş, când încă nu era nimic în neregulă cu el. O linie pentru când plângea pentru hrană, pentru căldură, pentru o nouă jucărie, ca un copil normal. O linie pentru

primele licăriri de talent, pentru masca de bunătate, perfecțiune și frumusețe. Apoi una pentru când era proaspăt format și creștea în pântecul mamei, plutind cu capul în jos într-un ocean misterios și cald, în același timp în care pluteam și creșteam și eu, în altă parte.

O linie pentru ovulele din cortul din curte. O linie pentru plan.

Era o linie pentru tot ce i s-a întâmplat, pentru tot ce a făcut – iar prezența mea se împletea cu toate. Am simțit cum îmi dădeau lacrimile. Era imposibil să spui povestea vieții lui fără s-o incluzi și pe-a mea, deci cum ar fi fost posibil ca viața mea să continue fără el?

Acum și mâinile mele tremurau, făcând imaginea de pe ecranul aparatului să tremure și să fie neclară pentru o fracțiune de secundă. M-am uitat peste el, pe lângă el, la pânza plină de albastru. Nu mai era niciun spațiu alb. Bip. M-am uitat din nou la aparatul foto. Un dreptunghi negru a apărut pe ecran, întrerupându-mi înregistrarea video. Cardul de memorie era plin.

În fața mea, el a scăpat paleta și, în mod uimitor, a aterizat cu vopseaua pe partea de sus. A rămas așa pentru o clipă, cu mâinile pătate de albastru atârnându-i fără vlagă pe lângă corp și cu vopseaua curgându-i pe blugii strâmți. Pânza părea mai înaltă și mai mare fiindcă era complet umplută cu albastru și îl înconjura ca o întindere de apă. Era încadrat de nuanțe de albastru, de un spațiu gol, de nimic și de liniile care însemnau totul, un paradox.

Apoi a căzut, s-a prăbușit pe podea ca o păpușă aruncată cu neglijență, ca o marionetă căreia i-au fost tăiate sforile.

Asta a fost, gata.

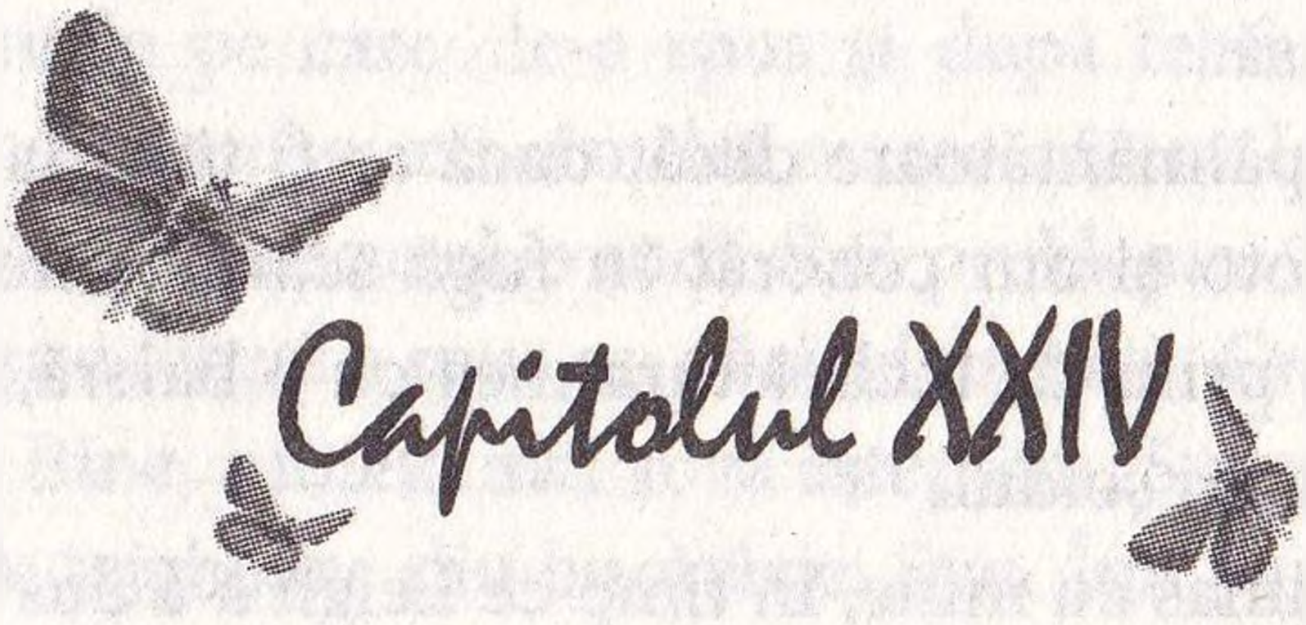

Capitolul XXIV

Leigh aproape c-a zburat pe scări când am țipat; într-o clipă, a și ajuns în mansardă, iar după ecoul pașilor de la primul etaj mi-am dat seama că Vivienne o urma îndeaproape. Am rămas locului, pe podeaua din mansardă, în timp ce ele alergau pe lângă mine, îngenuncheau pe podea lângă Cadence, iar Leigh îi punea mâna pe cap și-l zgâlțâia. Aparatul foto digital era încă în mâinile mele, iar micul dreptunghi negru anunța în continuare că nu mai avea spațiu, că nu mai avea memorie. Voiam să mă ridic și să fug la ei, să văd dacă puteam să fac ceva să ajut, dar eram prizonieră în propriul corp. Mi se părea că ceea ce priveam nu era real și mi se derula în fața ochilor ca într-o animație stop-motion; am strâns aparatul foto și am clipit prostește, simțindu-mă neputincioasă.

Pentru o clipă, am crezut că a murit în fața ochilor mei. Că a plecat fără mine. Am crezut că eram în siguranță și, în același timp, gâtul mi se contracta pentru că însemna că n-am plecat cu el, că n-am făcut ce mi-a cerut. Mă durea mâna de la cât de tare strângeam aparatul foto. Nu știam ce trebuia să fac.

În fața mea, Leigh continua să-l zgâlțâie, încercând să-l trezească. L-a apucat de mâini, acoperindu-și propriile brațe cu pete de vopsea albastră și aproape m-a îngrețoșat, de parcă erau pete de sânge în loc de vopsea, de parcă aveau vreo legătură cu liniile de pe încheieturile mele. „Leigh n-o să scape niciodată de

ele“, m-am gândit eu, zăpăcită. În acel moment am uitat că puteai să speli vopseaua; totul părea permanent.

– Sphinxie, adu telefonul, mi-a spus Vivienne, iar vocea ei era înceată și serioasă.

Era mai înspâimântătoare decât dacă ar fi țipat la mine. Am oprit aparatul foto și am coborât în fugă scările care duceau la mansardă cu el, prins de încheietura mea cu o baieră, bălăbănindu-se și lovindu-mi șoldul.

Vivienne a rămas cu mine, în timp ce Leigh s-a dus la spital cu Cadence. Nu au lăsat-o în ambulanță; a trebuit să meargă în urma ei cu mașina proprie, și mi-am imaginat-o conducând în urma lor, fără să țină cont de limitele de viteză, cu încheieturile albe de la cât a strâns volanul și palidă la față. Dintr-un motiv necunoscut, voiam cu disperare să știu ce se auzea la radioul din mașina ei, dacă-l avea pornit. Oare aveau radiourile pornite în ambulanțe? „Ar trebui să aibă, m-am gândit eu, chiar ar trebui să aibă. Dacă cineva s-ar stinge într-o ambulanță, ar trebui să audă muzică, orice fel de muzică, ceva care să-l petreacă pe ultimul drum. Ceva la care să se concentreze mintea lui semiconștientă înainte de a dispărea în întunericul veșnic.“

Stăteam înlemnită pe canapeaua din camera de zi, ținând aparatul foto încă strâns în mână. „Oare Cadence ar vrea să mă omor, să iau cuțitul și să mă încui în camera de oaspeți, în loc să stau aici? Oare asta mi-e sortit să fac?“ Dar nu știam dacă el se stingea în ambulanță, n-aveam de unde să știu asta. Poate încă nu i-a sunat ceasul. Și, oricum, la ce mă gândeam eu? A doua zi aș fi plecat acasă. Biletul de avion era deja plătit.

Am deschis televizorul ca să-mi distrag atenția, iar Vivienne a rămas pe canapea cu mine și s-a uitat la o emisiune-concurs britanică fără să fie, de fapt, atentă la ea. Eu nu puteam să stau locului; în fiecare secundă, privirea mi se îndrepta spre telefon, așteptând ca Leigh să sune și să ne spună ce se întâmpla. Speram din toată inimă să nu fi murit Cadence în ambulanță sau într-un

salon alb de spital. Lui nu-i plăceau spitalele, voia acasă. Trebuiau să-l trimită acasă.

După o oră a sunat telefonul. Vivienne a sărit să răspundă și, după cuvintele pe care le-a spus și după felul în care-și apăsa receptorul de ureche, mi-am dat seama că era Leigh. Am închis televizorul ca Vivienne să o audă fără probleme.

– Oh, așa a făcut? a spus ea, părând ușurată. Cred și eu că a fost. A râs slab. Bine, suntem aici și vă așteptăm. S-a oprit, lovind ușor cu unghiile tejgheaua din bucătărie. Știu. Îmi pare rău. Nu le-am mai ascultat, deoarece o parte din îngrijorare mi s-a ridicat de pe inimă. N-a murit; îl trimiteau acasă, până la urmă. Am auzit cum Vivienne a pus telefonul înapoi în suport. Cadence s-a trezit în ambulanță, mi-a spus ea. A fost furios, a adăugat, după o pauză de câteva clipe. Le-a cerut să se întoarcă din drum și să-l ducă înapoi acasă, dar au insistat ca măcar să-l consulte pentru alte probleme ce ar putea apărea din cauză că s-a lovit la cap atunci când a leșinat.

– Bine, asta-i bine, am spus eu, simțind că mai avea să-mi spună ceva.

– Da, mi-a zis ea încet. I-au spus lui Leigh că n-o mai duce mult.

– Bine, am zis, dând din cap și holbându-mă la podea dintr-un motiv pe care nu l-am putut înțelege. Bine... bine.

M-am oprit înainte să spun ceva prostesc. Orice-aș fi spus n-ar fi schimbat nimic. Eram aproape de sfârșit.

Iar eu aș fi plecat acasă a doua zi. Nu simțeam în inima mea decât dorința de-a mă trânti pe podea și a face o criză de nervi, de a fi mică din nou și a-mi exprima liber sentimentele, de a țipa la toată lumea că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor de important. Eram acolo ca să îndeplinesc ceva. Dar el era aproape mort și eu trebuia să plec acasă a doua zi.

– Hei, Vivienne, pot să dau un telefon? am întrebat cu vocea tremurândă.

– Sigur, dragă, mi-a spus ea într-un fel mămos.

Am luat telefonul din bucătărie și m-am dus cu el în camera cu pianul, m-am așezat pe bancheta pianului și am apelat numărul

meu de acasă. Afară, un nor acoperise soarele și un stol de păsări se agita prin copacii de lângă fereastră. În timp ce mă uitam la pian, ascultând tonul de apel și așteptând să-mi răspundă mama, puteam să văd o reflexie a ferestrei și a crengilor copacilor de afară pe suprafața neagră și lucioasă.

– Bună, mamă, i-am spus când, în sfârșit, i-am auzit vocea la celălalt capăt al firului.

– Bună, dulceață, mi-a spus ea vioaie și fericită. Ce mai faci? Eu și tatăl tău de-abia așteptăm să te vedem mâine! Ne-a fost tare dor de tine.

– Mamă, și mie mi-e tare dor de voi și vă iubesc, dar nu pot să vin acasă mâine. Vocea-mi tremura la fiecare cuvânt, parcă s-ar fi crăpat și s-ar fi spart ca o vază din ceramică trântită pe jos. Mamă, Cadence a leșinat azi, chiar în fața mea, și l-au dus la spital. O să-l trimită înapoi acasă, dar doctorii au zis că e pe ducă, mamă. Nu pot să vin acasă. Asta e. O rugam cu o voce ascuțită și aproape plângăcioasă. Sunetul vocii mele m-ar fi enervat în orice altă împrejurare, dar trebuia să vorbesc așa. Trebuia să fiu ca o fetiță ce vorbea cu mama ei. Poate era ultima dată când mă mai puteam comporta așa. Mamă, trebuie să înțelegi, am stat aici atât de mult, am trecut prin atâtea, trebuie să rămân până la capăt... trebuie... te rog....

Eram prea ocupată cu vorbitul ca să mai aud ce-mi spunea sau ca să-mi dau seama dacă tăcea la celălalt capăt al liniei.

– Sphinx, mi-a sus ea, dar nu i-am auzit cu adevărat vocea.

Am crezut că voia doar să monopolizeze discuția și să înceapă să-mi explice de ce trebuia să plec a doua zi. Am început să vorbesc din nou:

– Trebuie să rămân! Cât timp am stat aici, m-am gândit la multe lucruri, cum ar fi viața, Dumnezeu, sentimentele, ce înseamnă să fii viu, norocos, recunoscător, să exiști pur și simplu, la moarte și cum – aici am ezitat, căci mi s-au umplut ochii de lacrimi care mi s-au vărsat pe obraji – cum să nu-ți fie teamă de moarte, pentru că e ceva îngrozitor, dar și frumos, mamă, poate să fie o artă, ca

și viața, ca orice... și mamă, trebuie să mă lași să rămân, pentru că acesta e planul. Nu știu de ce nu a ieșit totul așa cum ai plănuit tu cu Leigh, nu știu de ce sunt toate cum sunt, dar asta e. Planurile noastre nu înseamnă nimic, mamă, pentru că există un plan mai mare și cu toții suntem parte din el. Acesta e noul plan. Trebuie să fac asta. Mi-e scris să fac asta. Am inspirat adânc pentru o gură de aer; am uitat să mai respir între cuvinte. Înțelegi? am întrebat-o eu la sfârșit, încă gâfâind. Poți să…

– Da, mi-a răspuns ea cu o voce blândă. Am priceput, Sphinxie.

Timp de un minut, niciuna din noi nu a mai zis nimic. Aveam senzația că ne îmbrățișam prin telefon, că eram pur și simplu împreună chiar dacă nu ne atingeam. I-am auzit respirația. Mi-am dorit să mă fi aflat cu adevărat în brațele ei. Mi-am dorit să îi fi simțit mirosul – al gelului ei de duș, al șamponului ei, al casei noastre.

– Eu și tatăl tău o să venim să te luăm, când se va termina totul, mi-a spus ea într-un bun final. Vrem să fim alături de Leigh, la înmormântare.

Am dat din cap, apoi mi-am dat seama că nu putea să mă vadă. Ea voia să vină să mă ia, când se va fi terminat totul, dar nu eram sigură că va mai avea pe cine să ia. M-am uitat la reflexia ferestrei și a copacilor de pe pian și am văzut-o estompându-se din cauza lacrimilor mele, deformându-se și dispărând cu totul.

– Bine, i-am spus, încă dând din cap, încercând să-mi scot lacrimile din ochi clipind și să mă conving de toate și de nimic în același timp. Bine, o să… o să mă iei atunci.

Pentru încă un minut, a fost tăcere. Mă întrebam dacă-mi asculta respirația intenționat, așa cum o făceam eu. Mi-o imaginam stând în bucătăria de-acasă și imediat mi s-a făcut dor de casă și am tânjit după siguranța familiei, dar am împins aceste sentimente în adâncul minții mele. Rămâneam și asta era tot ce conta.

– O să te sun mai târziu, bine? i-am spus eu repede, întrerupând tăcerea. Cred că… cred că o să încerc să te sun în fiecare seară de-acum încolo, bine?

Nu mai vorbisem cu părinții mei în mod regulat de când plecase mama acasă, dar atunci am simțit nevoia să reîncep s-o fac. Nu puteam să las ca acea discuție fragilă, purtată cu glasuri tremurânde să fie ultima pe care am fi putut-o avea. Dacă am fi avut o ultimă discuție, aș fi vrut să par puternică și fericită.

– O să fim aici să-ți răspundem, mi-a spus mama cu blândețe. Noi suntem întotdeauna alături de tine, Sphinxie.

– Mulțumesc, mamă, i-am șoptit, strângând telefonul ca și cum ar fi fost mâna ei.

În adâncul sufletului meu, simțeam că aș fi știut ce urma să se întâmple. Din clipa în care Cadence a cerut să mă vadă, totul s-a pus în mișcare. M-a vrut lângă el dintr-un motiv, voia să mă ia cu el dintr-un motiv. Eu am fost prima lui parteneră de joacă, prima căreia i-a dat ordine. De la mine a învățat să plângă, când a murit fluturele, când lucrurile mergeau prost și oamenii trebuiau să se simtă rău. Asta era partea mea.

Inteligența, talentul, arta? Toate astea erau numai ale lui. Dar aparența de normalitate, zâmbetele false, râsul, lacrimile pe care se forța să le scoată din ochi, emoțiile pe care a învățat să le inventeze chiar dacă nu le va înțelege niciodată? Le-a copiat de la mine când eram foarte mici, le-a purtat cu el toată viața și le-a folosit ca o bază solidă pentru restul iluziei lui. Mi-am acoperit gura cu mâna, simțind cum un suspin dureros voia să-mi iasă din gât. Eram masca lui Cadence. De aceea voia să mor odată cu el.

Leigh și Cadence s-au întos acasă la puțină vreme după ce am terminat de vorbit cu mama la telefon. Am ieșit cu Vivienne să-i întâmpinăm în garaj. Leigh avea cearcăne, de parcă pentru ea era noaptea târziu, cu toate că afară era amiază. Iar Cadence arăta slăbit și ciudat; tremura și de-abia se mai ținea pe picioare, dar nu voia să ne lase să îl atingem sau să-l sprijinim. Vivienne a încercat să-și pună brațul în jurul lui ca să-l sprijine și a mușcat-o de antebraț, ca un câine. Nimeni n-a spus nimic; nu era nimic de spus. Când am reușit, în cele din urmă, să-l facem să intre în casă, s-a întins pe canapea și s-a holbat la tavan, încercând să lupte cu

nevoia evidentă de a dormi. Ochii lui se tot închideau pe jumătate, dar de fiecare dată se forța să-i deschidă și continua să privească fix în sus.

M-am întrebat dacă îi era teamă că va adormi și nu se va mai trezi niciodată. Cu siguranță era conștient de această posibilitate, chiar dacă poate nu îi era frică. Se uita așa de concentrat la tavan, de parcă ar fi văzut și altceva în afară de ce era acolo. Oare, când se uita în sus, își vedea viața și amintirile? Oare își vedea pânza albastră întinzându-se tot mai mult? Sau poate vedea doar tavanul și nimic mai mult? Nimic frumos, nimic profund. Doar tavanul și un copil încăpățânat sub el, agățându-se de orice speranță de viață. Era un mare luptător. Ar fi pierit aruncând cu cuțitele în adversarul lui invincibil.

Dar eu? Eu nu știam dacă luptam sau mă predam. Mi se părea că eram într-o baltă adâncă, destul de adâncă încât să blocheze lumina și nu știam încotro era calea către suprafață. Era destul de adâncă încât degetele mele nu puteau să treacă de apă și să ajungă la aer dacă-mi ridicam brațele și-l căutam. Căutam, căutam.

M-am așezat pe canapea, vizavi de el, și l-am întrebat cum se simțea.

– Fantastic, mi-a spus el, zâmbindu-mi strâmb. Apoi și-a atins pieptul și mi-a spus, cu o voce mai detașată: Mă doare coasta. Du-te și adu-mi niște paracetamol.

Leigh i-a adus pastilele și un pahar cu apă. Le-a înghițit și a vărsat restul apei pe podea – doar și-a lăsat mâna să cadă fără vlagă și paharul s-a răsturnat, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. M-am holbat la băltoaca de pe podea, în timp ce Vivienne a adus un prosop și a început să șteargă, călcând peste el ca să absoarbă umezeala din covorul din camera de zi a lui Leigh.

– De ce-ai făcut asta? l-am întrebat.

– Pentru că pot, mi-a răspuns el. Pot s-o fac, așa că am făcut-o. A fost un experiment.

N-am înțeles care a fost scopul experimentului, dar, dacă aș fi fost în locul lui, cred că l-aș fi făcut ca să văd ce mi s-ar fi întâmplat

după aceea. Ca să văd dacă s-ar fi schimbat ceva în univers din cauză că eu am făcut ceva diferit, cum ar fi vărsatul apei pe podea. Poate dacă aș fi făcut ceva, aș fi întârziat inevitabilul, aș fi șocat timpul și s-ar fi oprit pentru un minut să vadă ce se întâmpla aici, să se uite cu atenție la băiatul care se stingea chiar în fața mea. Era frumos, înspăimântător și încă mă uimea, chiar și în acel moment.

Am folosit laptopul lui Leigh din nou în acea seară, ducându-l în camera mea cu mâinile care-mi păreau mai reci decât restul corpului. L-am așezat pe patul din camera mea, deschizându-l și apăsând butonul de start. Ecranul s-a luminat și a prins viață, pictogramele s-au ivit pe partea stângă, iar imaginea lui Cadence la pian domina în fundal. M-am înfiorat.

Cu mâini tremurătoare, am scos micul card de memorie, făcut din plastic albastru, din aparatul foto și l-am conectat la portul USB din spatele laptopului, cu mâinile reci încă tremurând. Pe ecranul computerului mi-a apărut o fereastră care m-a întrebat dacă voiam să încarc conținutul într-un folder existent sau să creez unul nou. Am ales să creez unul nou.

Filmulețele cu Cadence, toate acele momente autentice și clipuri scurte, mici frânturi dintr-o viață extraordinară care se sfârșea – toate au apărut pe ecranul computerului, umplând folderul gol pe care l-am etichetat cu numele lui. Fiecare clip era un dreptunghi mic cu o imagine statică în el: el la pian, el pictând, el, el, el. Când am dat clic pe primul clip, s-a mărit până a umplut ecranul și a cântat. Am reglat volumul ca să nu fie prea tare și m-am uitat la el. Am privit toate clipurile, acolo, în camera de oaspeți. Iar când am terminat, primele lucruri la care m-am gândit au fost tabloul albastru, în sfârșit terminat, dreptunghiul negru de pe ecranul aparatului foto și bipul. Card de memorie plin.

M-a frapat faptul că nu apăream în niciun videoclip. În toate, eram doar o prezență în afara ecranului, ca un cameraman tăcut. Mi-am dorit să le fi filmat într-un mod diferit, în așa fel încât să fi fost și eu vizibilă. Așa, dacă mi-aș fi luat viața, mama ar fi putut vedea filmulețe cu mine, la fel ca Leigh.

Am respirat adânc și am salvat folderul o dată, de două ori, de trei ori, ca să fiu pe deplin sigură că era stocat în computerul lui Leigh. Apoi am închis fereastra, am oprit laptopul și l-am dus înapoi jos, iar misiunea mea era aproape încheiată.

Pe canapea, mâna lui Cadence s-a mișcat puțin, degetele i s-au întins, căutând să atingă ceva pentru o fracțiune de secundă înainte să devină imobile din nou.

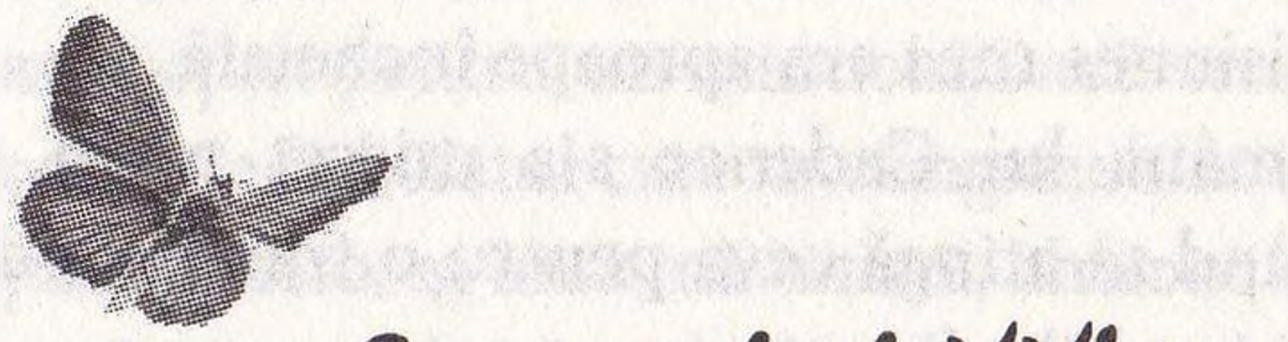

Capitolul XXV

A fost trimisă o asistentă de la un centru de îngrijire paliativă pentru copii la casa lui Leigh. Eu am fost cea care a răspuns când a bătut la ușă. Era o femeie scundă, avea părul roșu și creț strâns în coc și purta un medalion de aur în formă de inimă, prins de un lănțișor în jurul gâtului. Arăta ca genul de colier pe care orice fetiță de opt ani și l-ar fi dorit și părea nelalocul lui la gâtul unei femei în toată firea. Părea cumsecade, dar, în ochii mei, nu era o prezență bine-venită: era o mesageră, un semn al morții ce avea să vină și, când am văzut-o stând în pragul casei, mi s-a făcut greață. Nu puteam să mă forțez s-o salut politicos pentru că mă temeam de ce s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi deschis gura, așa că m-am uitat în pământ și m-am dat tăcută la o parte ca s-o las să intre.

După câteva clipe, stăteam în camera de zi, la doar un metru de ea, uitându-mă tot în pământ și simțindu-mă rușinată că nu am putut s-o salut. Era așezată pe marginea canapelei, picior peste picior, în timp ce vorbea cu noi. Pe canapeaua de vizavi, Leigh se apleca în față să o asculte, uitându-se din când în când la Cadence, care se afla lângă ea, cufundat între pernele de pe canapea.

Asistenta ne-a întrebat dacă nu voiam să instalăm în casă un pat de spital; „ne va ușura situația“, ne-a spus ea. Cadence a refuzat. A spus că nu voia să moară pe un pat de spital, iar dacă l-am fi forțat să facă asta, i-am fi luat toată demnitatea. Asistenta s-a crispat puțin sub privirea lui arzătoare, împletindu-și degetele în poală. Părea țeapănă, stând acolo, pe canapea, ca o păsăruică împăiată.

– Bine, a spus ea. Nu vom face asta.

Vocea ei era ascuțită, ca de fetiță. M-am gândit că ar fi trebuit să ne trimită altă asistentă, una mai puternică, în stare să facă față unei persoane cum era Cadence. Apoi mi-am zis că poate ne-au trimis intenționat o persoană supusă, ca să evite luptele de putere între asistentă și pacient. Poate că, până la urmă, ea era cea mai bună alegere.

A adus medicamente intravenoase, fluide și nutrienți, dând din mâini cu gesturi mici, în timp ce ne explica diferite alegeri și proceduri. Cadence o urmărea ca un șoim, de parcă se uita de sus la un animăluț. În mintea lui, el stătea pe un piedestal, pe pământul lui sfânt; asistenta, bineînțeles, n-avea ce căuta acolo, la fel ca restul lumii.

– Nu, i-a spus el asistentei. Poți să-mi dai ceva pentru durere. Poți să-mi dai ceva când îți spun că nu pot să dorm. Nu vreau altceva. Nu am nevoie de altceva în afară de Sphinx. Ochii lui te orbeau din scobiturile lor întunecate, strălucind furioși, glaciali și albaștri. Nu o să prelungesc asta, a spus el, arătându-și puțin dinții.

Asistenta s-a crispat din nou.

Nu-mi dădeam seama dacă era intimidată, speriată sau doar întristată; a văzut un adolescent – un copil – care era pe moarte și o accepta, chemând-o să vină să-l înfrunte. Fără pat de spital, fără fluide. Să vină să-l înfrunte. Mă întrebam dacă era speriată de morbiditatea situației sau se gândea că el era un om uimitor, strălucitor. Un adevărat luptător. Mi-am dat seama că nu știa nimic despre tablourile lui. M-am gândit că ar fi trebuit să urce în mansardă și să vadă tablourile.

Înainte să se ridice de pe canapea și să plece, s-a întins spre mine și mi-a strâns genunchiul ca să mă consoleze. M-am holbat la ea. Îmi zâmbea, avea o gropiță în obrazul drept și credea că era o singură persoană muribundă în casă.

„Nu tu trebuie să mori“, am reflectat eu.

– Ai grijă de tine, mi-a spus ea. Apoi mâna ei mică, cu o verighetă sclipind pe inelar, s-a înălțat și s-a ridicat și ea în picioare.

– O să am, am mormăit eu.

Nu știam ce însemna răspunsul meu.

Tocurile mici ale asistentei țăcăneau pe podelele de lemn de esență tare, în timp ce Leigh o conducea spre ieșire, apoi am simțit brusc gustul metalic al sângelui cum mi se întindea pe limbă, tăios și amar. Pentru o clipă, am crezut că totul era în imaginația mea. Mi-am dus mâna la gură.

– Te-ai rănit, Sphinxie? m-a întrebat Cadence cu blândețe. Ți-ai mușcat buza tot timpul cât a stat idioata aia aici. Și-a ridicat o sprânceană. Vezi cât de ușor e să sângerezi?! Nici nu observi.

M-am ridicat brusc de pe canapea și-am mers la baie să-mi clătesc gura cu apă rece.

După ceva timp, a venit și dimineața în care Cadence nu s-a mai ridicat din pat și, de-atunci încolo, a rămas în acel loc, pe patul lui care n-avea nimic în comun cu unul de spital, înconjurat de picturile de pe pereți și cu peștii înotându-i deasupra capului. Eu și Leigh stăteam în camera lui pe niște scaune lipite de perete, simțindu-ne ca într-o sală de așteptare. El nu ne acorda nicio atenție, doar citea, citea, citea. A citit operele fiecărui autor clasic de care și-a adus aminte, chiar dacă o făcea pentru a doua oară. Cărțile se adunau pe biroul lui sub forma unor turnulețe înclinate, cu titlurile către noi, iar eu le verificam în mintea mea. *Metamorfoza,* același exemplar pe care l-am ridicat de pe podeaua mașinii, era în mijlocul unei grămezi. Am luat-o într-o zi și am încercat s-o citesc, ca să descopăr noi sensuri în ea, dar n-am reușit. Am citit primele trei pagini și am închis cartea, așezând-o pe podea sub scaunul meu.

Leigh nu voia să se ridice de pe scaun și nu voia să închidă un ochi. Era o adevărată luptă s-o conving să se ridice de pe scaun și să meargă la baie și, după ce făcea asta, ieșea grăbită din cameră și revenea la fel, tremurând din tot corpul. Se întorcea la scaunul ei și se așeza, vizibil ușurată, atunci când observa că n-a pierdut nimic și își întindea mâna, încercând s-o strângă pe a lui Cadence. Dar el și-o retrăgea de fiecare dată și un zâmbet firav îi

ridica colțurile ochilor, genul acela de zâmbet pe care-l avea când îl amuza suferința altora.

– Te rog, am auzit-o implorându-l o dată. Lasă-mă să te țin de mână, Cay, te rog!

– Nu, i-a spus el, iar vocea lui lipsită de emoții suna de parcă ar fi fost purtată de vânt.

– De ce? Te doare? l-a întrebat ea, cu buzele tremurând.

– Nu, i-a spus el categoric.

Apoi și-a întors capul ca să se uite la mine cu ochii lui arzători.

Am știut imediat că voia mâna mea, nu pe cea a lui Leigh. Ochii lui mi-o cereau. Când mi-am mutat, tremurândă, scaunul mai aproape de patul lui și mi-am întins mâna, a prins-o și a strâns-o atât de tare, că am scrâșnit din dinți ca să nu țip de durere. Îmi făcusem același lucru și când stătusem în leagăne, căutând acel sentiment care era peste puterile lui, atașamentul față de altă persoană. Acum îl căuta dublându-și eforturile. Simțeam cum îmi zdrobea degetele, dar m-am forțat să nu mă împotrivesc, să-l las să mă strângă. Când, în sfârșit, mi-a dat drumul, mâna mi-era roșie, degetele lui învinețindu-mi pielea.

Apoi și-a întors capul și nu s-a mai uitat la mine, lăsându-mă să sufăr și să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu mi-ar fi dat drumul, la fel cum m-am întrebat cu ani în urmă, când m-a tăiat. Dacă mi-ar fi ținut-o mai mult, dacă ar fi căutat mai mult, ar fi simțit ceva? Dacă mi-ar fi strâns-o până mi-ar fi rupt oasele, s-ar fi prăbușit și zidul din mintea lui? M-am holbat la mâna mea cu pielea încă plină de semne roșii. Durerea persistentă mă bântuia și mă făcea să mă simt de parcă încă mă mai ținea de mână. O oră mai târziu, a venit asistenta și i-a făcut o injecție pentru durere, adormindu-l și făcându-l inaccesibil. Leigh tremura pe scaun, lângă mine.

Îi eram recunoscătoare că refuza să plece din cameră. Asta însemna că el nu mai putea să mă prindă singură. Nu mai avea parte de momente precum cel din mansardă sau din leagăne sau din alte locuri unde ochiul atent al lui Leigh nu putea să vadă

ce-mi făcea el mie. Singurul lucru pe care mai putea să-l facă era să se holbeze la mine, așa că asta și făcea. Uneori, se uita la mine ore întregi. Eu mă ascundeam după cărți și reviste și mă prefăceam că le citeam, dar nu puteam. Nu puteam să mă gândesc la altceva decât la faptul că el avea nevoie de mine. Dar cum puteam s-o facem dacă Leigh era tot timpul în cameră? Îmi dădeam seama că dinții mi se înfigeau în buza de jos; era noul meu tic nervos.

„N-ai s-o faci, asta e", m-am gândit și m-am oprit înainte să-mi muşc buza. Dar câteva ore mai târziu, după ce-am vorbit cu mama la telefon și am răsfoit o revistă de modă fără citesc, de fapt, nimic, am simțit gustul sângelui. M-am rănit din nou, fără să vreau.

Într-o vineri, Leigh a adormit pe scaunul ei, dimineața devreme, când primele raze de lumină tocmai intrau pe fereastră. Veneam din camera mea și am intrat încet ca să-mi ocup locul de pe scaunul de lângă ea și am găsit-o cu capul atârnându-i în jos și cu bărbia în piept. Își ținea mâinile în poală, iar ochii i se mișcau încoace și-ncolo pe sub pleoape. M-am întrebat dacă visa. Tocmai voiam să ridic jaluzelele de la fereastra lui Cadence, când ea a început să se agite și a deschis ochii.

– Hei, i-am spus eu încetișor.

Leigh a reușit să-mi ofere doar un zâmbet firav.

– Tocmai te-ai trezit? m-a întrebat ea, ducându-și o mână la față, de parcă ar fi putut să-și șteargă oboseala în felul acela.

– Da. M-am așezat pe scaunul de lângă ea. Pentru o clipă, am tăcut amândouă.

– Sphinxie, mi-a spus ea cu o voce răgușită, cred că am nevoie să mă întind în camera mea. Doar pentru scurt timp. I-a tremurat vocea, apoi a adăugat: Dar nu știu dacă ar trebui. Nu vreau să lipsesc dacă …

S-a oprit și și-a pus mâinile pe față din nou, apoi și-a trecut degetele prin părul nepieptănat. N-am mai văzut pe nimeni atât de epuizat până atunci.

„Nu mă lăsa singură aici", mi-am spus în gând.

– Du-te, i-am spus. Îți promit că te chem dacă… Mi-am simțit vocea făcându-mi-se praf și pulbere în gât. A trebuit să fac o pauză și să mă concentrez înainte să continui: Dacă se-ntâmplă ceva.

– Mulțumesc, mi-a spus ea. O să stau doar puțin. Foarte puțin.

Ochii îi erau roșii din cauza lipsei de somn. În timp ce se ridica de pe scaun și mergea spre ușă, mi-am reprimat dorința de a-mi întinde mâna după ea și de a o prinde de mâneca bluzei, ca un copilaș căutând ceva de care să se agațe. În schimb, am strâns marginea scaunului. Leigh a ieșit din cameră și a dispărut pe hol.

Am rămas în camera întunecoasă, așezată pe marginea scaunului meu, cu genunchii apropiați și ascultând respirația lui Cadence. Era greoaie, ca și cum îi rămăsese ceva în gât.

Și-a deschis ochii încet și s-a holbat la peștii pictați de pe tavan; apoi s-a uitat dintr-o parte în alta ca și cum ar fi urmărit ceva în mișcare. Și-a întors capul ca să mă privească, iar eu am tresărit ușor, surprinsă dintr-un motiv inexplicabil. S-a holbat la mine.

– Hei, i-am spus eu încet, văzând că nu spune nimic. Bună dimineața.

Mi-a răspuns dând din cap, cu o mișcare vagă. I-am văzut pieptul urcând și coborând puțin, în timp ce inspira și expira cu zgomot. Își tot încleșta și descleșta mâna.

– Vrei s-o chem pe asistentă? Ai nevoie de medicamente? l-am întrebat, gândindu-mă pentru o secundă că nu mai putea să vorbească, că avea dureri și încerca să-mi comunice asta prin încleștarea mâinii.

– Nu, mi-a spus el cu o voce răgușită, o rămășiță a vechii lui voci viclene.

– Oh, bine, i-am spus.

Inima a început să-mi bată dintr-odată mai repede.

El a tăcut pentru o clipă, încleștându-și mâna din nou. Apoi și-a lins buzele și mi-a spus:

– Mama ta ți-a spus povestea, nu-i așa?

M-am foit puțin pe scaun, simțindu-mă ca un suspect în camera de interogare și m-am gândit: „Nu, nu, nu. Nu acum“. M-am uitat

către ușă. Mi-am imaginat că fugeam pe hol, strigând-o pe Leigh, dar n-am putut să fac așa ceva. Mâinile mi-erau lipite de scaun, iar cu degetele strângeam atât de tare marginea încât mi s-au albit încheieturile.

– Vorbești despre plan? Da, i-am spus.

A început să râdă, un râs ca un cârâit sec, și și-a ridicat o mână ca să-și dea la o parte părul din ochi. Iar eu m-am gândit la plan și la ce ar fi trebuit să facem. Ar fi trebuit să fim iubiți, logodnici, soți și să avem copii, nepoți care să alerge în jurul mamei și al lui Leigh de Ziua Recunoștinței. Și mi-am amintit cum stăteam cu Cadence în leagăn în acea primă zi petrecută la el acasă și cum îi simțeam mâna pe piele, caldă și umană, atingându-mă.

– Cred că nu ne mai putem căsători acum, mi-a spus el și a început să râdă din nou.

– Da, i-am spus eu, mușcându-mi limba într-un efort disperat de a mă abține să nu plâng.

– Imaginează-ți, mi-a spus el, cu ochii mari și visători. Imaginează-ți cum ar fi. Apoi a râs din nou, pentru ultima dată. N-ai putea să-mi crești copiii, Sphinxie, știu că n-ai putea. Nu ne era scris să facem așa ceva. A respirat superficial, apoi mi-a explicat: Asta ne e scris să facem. Suntem sortiți să pierim în felul acesta. Am fost așa dintotdeauna.

M-am imaginat ținând în brațe un băiețel blond sau o fetiță blondă, un copilaș cu ochi albaștri glaciali, care nu semăna deloc cu mine și era strălucitor, inteligent și înspăimântător. „Dar poate am fi avut unul care să-mi semene“, mi-am spus și m-am oprit imediat. Nu puteam să gândesc așa, mai ales în acel moment. Am strâns mai tare marginea scaunului și m-am concentrat să-mi alung din minte toate gândurile despre planul stricat și ce ar fi trebuit să fie.

– Sphinxie, mi-a spus el, smulgându-mă din gândurile mele.

– Da? Cadence se uita la mine de parcă nu putea să mai vadă și altceva, iar eu mă gândeam: „Nu, nu, nu“. Mi-au înghețat mâinile.

– Vreau să țin pasărea, a spus el.

– Pasărea, am repetat eu.

Mă simțeam de parcă cineva ar fi îndepărtat o armă care mi-era ținută la tâmplă. Voia doar perușul. Atât.

– Da, asta am spus, mi-a zis el nerăbdător. Sphinx, du-te și adu-mi perușul.

M-am ridicat de pe scaun și am coborât la parter, iar pașii mei sunau mai tare ca de obicei în partea aceea liniștită a casei. Înăuntrul coliviei, Wilbur dădea din aripi, cântând ca să sărbătorească venirea dimineții. Am ezitat după ce am deschis ușa coliviei, dar apoi partea adultă din mine a insistat că oamenii sunt mai importanți decât perușii și am scos pasărea, ținând-o cu amândouă mâinile ca să nu zboare. A ciripit și mi-a lovit degetele cu ciocul ei mic și bont, în timp ce am urcat până la etaj.

– Uite-l, i-am spus lui Cadence, în timp ce intram în dormitorul lui. I l-am dus până la pat și i l-am așezat lângă mâna care zăcea pe pat, încleștându-se și descleștându-se. Perușul și-a rotit capul curios și s-a urcat pe mâna lui Cadence, lovind cu ciocul, fără nicio grijă, unghia de la degetul lui mare. Aici e.

– Mulțumesc, mi-a spus Cadence politicos și și-a îndreptat privirea spre căpșorul păsării. S-a uitat la el pentru o clipă, cu niște ochi care păreau a crește, apoi mi-a spus: Sphinxie, vreau puțină apă.

– Da? Bine, i-am spus, sărind din nou de pe scaun.

Când am ieșit din cameră, o parte din mine știa sigur ce avea să se întâmple, chiar dacă nu eram pe deplin conștientă de asta în acel moment. În timp ce coboram la parter, scoteam paharul din bufetul bucătăriei, îl umpleam cu apă dintr-o carafă din frigider și urcam cu el la etaj, mă pregăteam, gândindu-mă la ce voi face când mă voi întoarce în camera lui.

Iar când m-am întors, cu paharul în mână, am văzut exact ceea ce știam că o să văd. Perușul zăcea lângă mâna lui Cadence, cu gâtul lui mic și împănat sucit într-un unghi ciudat și cu o aripă întinsă fără vlagă.

Un ultim efort de a simți ceva.

Am aşezat paharul cu apă pe noptiera lui. Ştiam că nu voia să bea cu adevărat. Voia doar să ies din cameră, ca să rămână singur cu pasărea şi s-o strivească cu mâinile lui. Ca să încerce, din răsputeri şi în cel mai absurd mod, să se simtă viu măcar pentru o clipă, să simtă şi altceva în afară de propria mască împietrită.

M-am aşezat din nou pe scaun, simţindu-mă îngrozitor de mică. El şi-a retras degetele de pe corpul păsării şi şi-a închis ochii pentru scurt timp, înainte să-i deschidă din nou. Părea obosit, foarte obosit. Şi cine nu ar fi, după şaisprezece ani de încercări grele şi zadarnice?

Apoi a şuierat:

– Du-te la biroul meu şi deschide sertarul de sus.

Brusc, arma mi-a fost pusă din nou la tâmplă. Am clătinat din cap fără să pot spune ceva şi-am simţit lacrimi fierbinţi arzându-mi obrajii. Clătinam din cap în timp ce mergeam spre birou şi făceam ce mi-a spus, trăgând sertarul de sus şi deschizându-l cu un scârţâit uşor, scos de frecarea lemnului de alt lemn.

Deasupra unei grămazi de hârtii şi caiete vechi, era un banal cuţit de bucătărie, probabil furat târziu în noapte, când Leigh şi Vivienne nu se mai foiau prin bucătărie gătind sau făcând ceai. Mi-am întins mâna tremurândă şi l-am ridicat, strângându-l. Pentru o fracţiune de secundă, mi-am văzut reflexia în lamă: ochii mei mari, gura strâmbă şi părul şaten, ca blănița de şoricel, încâlcit în jurul feţei.

M-am întors ca să-l văd pe Cadence, iar el mi-a aruncat o privire indescifrabilă, ochii lui fixându-mă ca şi cum aş fi fost singura persoană rămasă pe faţa pământului.

– Sphinx, n-ar trebui să plângi, mi-a spus el. Nu mi-am dat seama că asta făceam până nu mă atenţionase el. Nu când eşti pe cale să faci ceva important.

Îmi tremura şi cuţitul în mână. Îmi forţam degetele prin puterea voinţei să nu mă trădeze şi să-l ţină de mâner. El se holba la mine, cu ochii tot mai aspri şi se pleca în faţă, ridicându-se de pe pat, atât cât îi permitea corpul lui slăbit. Iar eu stăteam în faţa

lui, tremurând, amintindu-mi cum mă ținea de păr în timp ce-mi spinteca obrazul cu lama. Mă gândeam și la Wilbur, la cum, în urmă cu un minut, doar un minut, mai era viu. Mă gândeam la toate clipele în care m-am uitat în oglindă și m-am întrebat ce trebuia să fac cu viața mea, ce mi-era scris să fac.

Toate gândurile astea mi se învârteau prin minte, tot mai repede. Încet, cu mâna tremurândă, am ridicat cuțitul, ținându-l stabil deasupra încheieturii, chiar deasupra locului unde a fost una din acele linii albastre îngrozitoare pe care mi le-a pictat. Și, pentru o fracțiune de secundă, hohotele de plâns au încetat, de parcă mi-ar fi împietrit pieptul, ca o premoniție a ultimelor suflări pe care aveam să mi le dau.

– Așa, a șoptit Cadence. Continuă, Sphinx.

„Dar nu vreau să mor“, mi-am zis și-un hohot nou de plâns mi-a sfâșiat gâtul, puternic și dureros.

– De ce plângi acum? m-a întrebat Cadence, pufnind ca un bătăuș din curtea școlii când poreclește pe cineva. Vocea lui era dintr-odată plină de dispreț, iar ochii lui arzători s-au îngustat. Nu puteam să-i răspund, nu puteam să vorbesc. Mă holbam și eu la el și încercam să-i transmit din priviri ce gândeam: „Țin la tine, țin la tine, nu vreau să mori, nu vreau să moară niciunul din noi...“ De ce naiba plângi? m-a întrebat el. Fă-o odată, Sphinx!

Ridicase vocea; era tot plină de dispreţ, dar sub acel dispreţ era ceva sălbatic şi moale, ca o insectă care tocmai şi-a lepădat pielea şi încă nu s-a întărit.

– Trebuie s-o faci! mi-a spus el cu o voce spartă. Nu mai plânge şi fă-o! M-am uitat la el şi am simţit lacrimi fierbinţi curgându-mi pe obraji. „Ţin la tine, cu adevărat, ai făcut parte din planul meu, nu vreau să mori, nu vreau să moară niciunul din noi...“.

Era nevoie de putere pentru a muri, da, eram sigură de asta. Cadence era destul de puternic pentru a muri, destul de puternic pentru a trăi șaisprezece ani ca o iluzie, destul de puternic pentru a lăsa în urmă o lume plină de întrebări fără răspuns și de lucruri pe care nu le putea avea.

Dar eu? Eu nu eram o iluzie. Eu nu eram o mască. În lumea asta erau oameni pe care îi iubeam şi îi iubeam la nebunie de când mă ştiam. Întrebările pentru care voiam răspunsuri, chestiuni de viaţă, de maturizare şi de cum să fii un om adevărat – acele răspunsuri îmi erau la îndemână, mintea mea era deschisă şi gata să le primească. Atunci mi-am dat seama, stând acolo, în camera lui, cu mânerul cuţitului rece ca gheaţa în palmă, că nu eram destul de puternică pentru a respecta planul. Nu eram destul de puternică pentru a aparţine unui om cum era Cadence. Nu eram destul de puternică pentru a muri.

Eram destul de puternică pentru a trăi.

– Nu pot să mor cu tine, i-am şoptit. Dar te iubesc. Te iubesc.

Ochii lui s-au mărit. Toată fiinţa lui părea să caute, să calculeze, încerca, încerca, dar fără niciun rezultat. Degetele lui s-au mişcat de parcă s-ar fi pregătit să prindă ceva din lumea fizică, dar nu putea să le întindă mai departe, aşa că şi-a înfipt unghiile în cuvertură.

– Te iubesc, i-am spus din nou, sufocându-mă.

– De ce? m-a întrebat el.

Pentru o clipă, o parte din gheaţă i s-a topit, ochii i s-au luminat şi s-au deschis, încercând, cu disperare, să lase ceva să intre, să treacă dincolo de peretele interior. Şi-a întins mâna cu degete lungi şi palide după peruş, iar bătăile inimii lui aproape că i se vedeau în ochi. Era un geniu în faţa pânzei lui, la şcoală şi o statuie vie în orice alt loc.

Apoi a pierit, zăcând acolo, în patul acela, sub peştii din tavan, în lumina slabă a dimineţii care umplea colţurile camerei şi părul lui blond încâlcit. Iar ochii lui albaştri, pătrunzători şi frumoşi, nu mai aveau nicio lumină în ei, erau, în sfârşit, umani.

Am scăpat cuţitul din mână şi, aşa, am fost amândoi eliberaţi.

Clic.

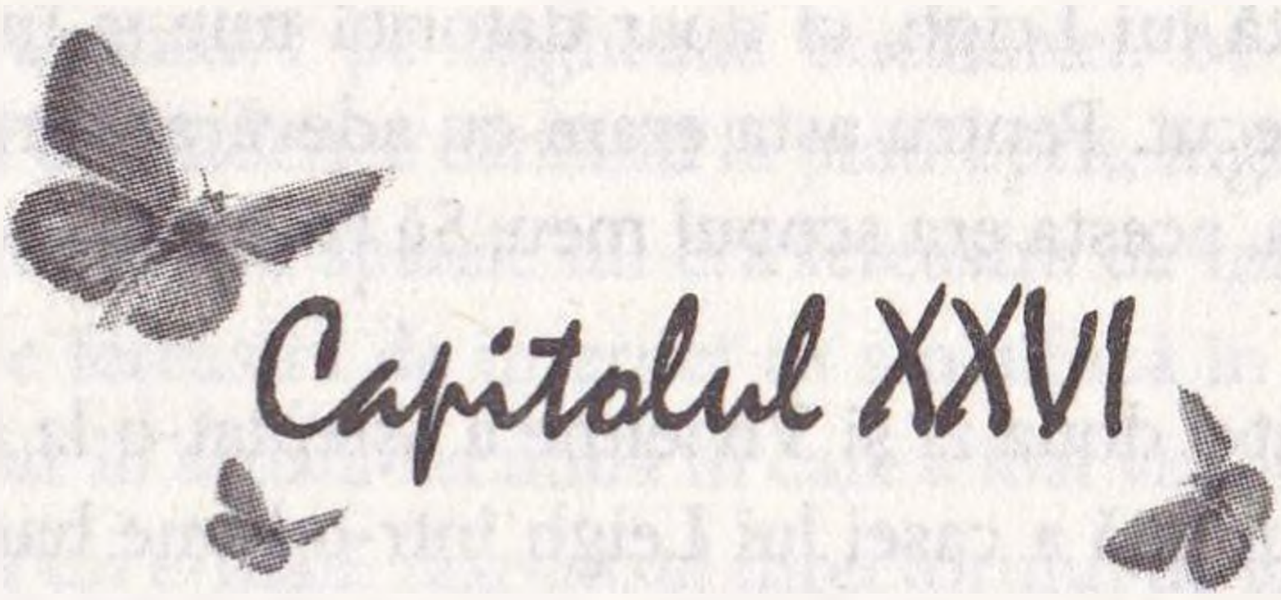

Capitolul XXVI

Leigh s-a întors peste o clipă, de parcă o parte din ea ar fi simțit că fiul ei a plecat pentru totdeauna din acea cameră. A înțepenit în pragul ușii și s-a uitat prima dată la mine, la cum stăteam acolo cu mâinile tremurânde pe lângă corp și cu niște cascade în miniatură sub ochi. Apoi a fugit spre pat.

Aproape fără să mă gândesc, am lovit cu piciorul cuțitul, acesta s-a rotit, ajungând sub patul lui Cadence, ascuns vederii. Am zărit-o pe Leigh ca prin ceață cum îl verifica dacă mai respira, dar era prea târziu. Apoi s-a urcat în pat, lângă el, și i-a atins mâinile și fața. L-a strâns în brațe. Plânsul ei era tăcut și gura de-abia deschisă. Eu ședeam pe scaun, amorțită și mă gândeam. Cadence, băiatul acesta pe care l-am cunoscut, care m-a tăiat, care m-a însemnat. El era mort și eu eram vie. Nu știam că am fost atinsă de un înger?

Nu puteam să-mi iau privirea de la ochii lui deschiși, holbați și goi, cu gheața din ei topită, la fel ca viața lui. Erau doar niște ochi albaștri; nu mai ardea niciun foc în ei. Erau doar niște banali ochi albaștri – puteai să-i întâlnești oriunde. Oare se trezea Cadence undeva, simțindu-se, în sfârșit, împăcat și normal? Oare era undeva, într-un tărâm cu adevărat sfânt? Oare voi afla asta într-o zi?

Era să cad pe spate și m-am așezat din nou pe scaun. Mi-am strâns genunchii la piept și-am închis ochii. Plutind în întunericul de sub pleoapele mele, încă-l vedeam privindu-mă.

Am inspirat adânc pe nas și am expirat pe gură, tremurând. Eram vie.

Trăiam pentru că așa am ales. Nu pentru că așa a plănuit mama mea, nu datorită lui Leigh, ci doar datorită mie și întâmplărilor prin care am trecut. Pentru asta eram cu adevărat sortită; aceasta era puterea mea, acesta era scopul meu. Să trăiesc.

Mama a sosit a doua zi și Vivienne a așteptat-o la aeroport. A intrat pe ușa din față a casei lui Leigh într-o lume haotică; Leigh încerca să respecte toate rânduielile, dar era zăpăcită, îndurerată și incapabilă să facă ceva cum se cuvenea; era dezordine în toată casa, nimeni nu știa unde era orice lucru căutam și nu mai era de mâncare în frigider. Tot așteptam să aud soneria și să vină vecinii cu mâncare. Nu asta trebuia să se întâmple? Dar Leigh nu avea vecini, pentru că trăia pe un câmp în mijlocul pustiului. Și, încet, mi-am dat seama că ea se retrăsese cu fiul ei din lume, că se izolase cu el într-un adăpost sigur unde nimeni nu putea fi rănit, în afara lor.

Când a venit mama, eu eram în curtea din spatele casei, îngropam perușul. Am mers până la marginea pădurii, în fundul curții lui Leigh, și i-am săpat o mică groapă sub un copac înalt. I-am culcat cu grijă trupșorul în fundul gropii, învelit cu un șervețel, și l-am acoperit cu pământ, turtind maldărul cu mistria pe care mi-am adus-o ca să-l netezesc. Era o pietricică pe pământ, cuibărită între niște rădăcini de copaci, și am pus-o peste micul mormânt, ca un semn. Mi-am dat seama că îmi plăcuse mult pasărea aceea. Mi-am imaginat mereu, în adâncul minții mele, că o voi lua cu mine când mă voi întoarce acasă, dacă voi mai fi pe această lume ca să pot face asta. N-aveam cum să mai fac asta acum. Am simțit un suspin prizonier în piept, apăsându-mă pe dinăuntru, dar n-am mai putut să plâng. Lacrimile îmi secaseră de tot cu o zi înainte.

M-am întors în casă, ținând mistria cu o mână fără vlagă, și le-am găsit pe mama și pe Leigh șezând pe podeaua din bucătărie, cu laptopul lui Leigh pe jos, lângă ele. Leigh plângea tare pe umărul

mamei, ca un copilaș furios; privind-o, am simțit că mă uitam la ceva ce nu trebuia să văd, că făceam ceva necuviincios. Vivienne stătea confuză lângă ele. După câteva clipe, s-a aplecat și a ridicat laptopul, punându-l pe tejgheaua bucătăriei. M-am uitat și am văzut clipul cu Cadence cântând la pian oprit, înghețat în mica lui fereastră cenușie. În spatele lui era fereastra de internet. Vivienne a dat clic pe fereastra de internet ca s-o aducă în prim-plan și să poată ieși, iar în scurta secundă în care a fost vizibilă și lizibilă, am văzut că era un e-mail: răspunsul directorului de la galeria de artă.

Mama și Leigh s-au despărțit; Leigh a rămas încovoiată pe podea, în timp ce mama m-a tras într-o îmbrățișare strânsă.

– O să vină și tata, mi-a spus ea. N-a putut să plece odată cu mine din cauza serviciului, dar o să ajungă mâine.

– Foarte bine, am spus eu, simțindu-mă foarte ciudat.

Mama îmi vorbea așa de familiar! În mintea ei, mă saluta după o scurtă despărțire. Nu știa ce era să piardă. Mi-am îngropat fața la pieptul ei.

– Mi-a fost tare dor de tine, mi-a spus ea, de deasupra creștetului capului meu.

– Da, și mie mi-a fost dor de tine, i-am șoptit.

Hainele mamei miroseau ca dormitorul meu de-acasă și ca gelul ei de duș cu lavandă. Într-o zi îi voi spune totul. Îi voi spune ce era să mi se-ntâmple. Într-o zi îi voi explica exact de ce am strâns-o atât de tare în brațe și de ce voi trăi de-acum încolo cu fruntea sus și voi avea vocea puternică. Mi-am înfipt unghiile în cămașa ei, agățându-mă de ea.

Apoi m-am uitat peste umărul ei și am văzut-o pe Leigh, care era tot pe podea, cu Vivienne îngenunchind lângă ea, spunându-i ceva ce nu puteam auzi, cu buzele ce i se mișcau încet. Cu greu i-am dat drumul mamei și am lăsat-o ca s-o ajut pe Leigh, să vorbesc despre lucruri de adulți și să încerc să nu plâng, apoi am mers la etaj ca să fac curat în dormitorul în care-am stat. Scările mi s-au părut fără substanță sub picioarele mele în timp ce urcam

pe ele, parcă erau fantomele unui lucru solid. Faptul că el a murit, iar eu nu – nu mi-a pătruns bine în minte.

Ca prin ceață, mi-am strâns toate cosmeticele din baia pentru oaspeți, am curățat chiuveta, am scuturat prosoapele și le-am agățat la locul lor și am curățat și dușul. Când am plecat din baie cu lucrurile mele îngrămădite în brațe, nu mai era nicio urmă că am trecut pe-acolo. Mi-am șters prezența, ca un oaspete cuviincios. Mi-a aruncat toate produsele de machiaj pe pat și mi-am târât geamantanul din debara, l-am deschis și m-am apucat de treabă. Mi-am împăturit bluzele și pantalonii și am hotărât ce pantofi aveam să port și pe care trebuia să-i pun în fundul geamantanului. Am umplut și am închis cu fermoarul toate compartimentele mici, apoi m-am dus în debara ca să mă asigur că n-am uitat ceva. N-am uitat nimic, mi-am împachetat totul. Am rezemat geamantanul de perete și mi-am făcut patul. Mi-am dat seama că nu aveam cu ce să mă îmbrac la înmormântare.

Aparatul foto digital era singurul lucru care n-a fost în acea cameră înainte să ajung eu și care nu era al meu. L-am ridicat și m-am așezat cu mare grijă pe patul proaspăt făcut, întorcându-l pe toate părțile. Încet, am deschis cutia și am scos aparatul, iar degetele mi-au plutit deasupra butonului de pornire. Voiam să văd acele videoclipuri sau era prea devreme? Da, voiam, chiar voiam să le văd. Am apăsat butonul și micul ecran s-a luminat.

Când m-am uitat în memoria aparatului, mă așteptam ca primul videoclip să fie cel mai recent: ultimul filmuleț cu Cadence, terminându-și de pictat tabloul albastru. În schimb, era un cadru cu Cadence, stând pe scaun în fața biroului din dormitorul lui. Imaginea îi cuprindea doar fața, așa că am crezut că a pus aparatul pe un teanc de cărți. Când am apăsat butonul ca să pornesc videoclipul, prima secvență a fost cea cu mâna lui îndepărtându-se de aparat, după ce de-abia a început filmarea.

– Sphinxie, a spus el, și am simțit imediat impulsul de a-i răspunde, de a-i recunoaște cumva prezența. Eu știu tot.

M-am înfiorat, simțindu-l parcă acolo, ca și cum n-ar fi plecat cu adevărat. Acesta a fost vechiul meu aparat foto. Ai făcut exact ceea ce voiam să faci. Îl puteam vedea cu ochii minții: scoțându-și aparatul foto vechi din cutie, introducând un card de memorie nou, punând aparatul foto pe masa din camera cu pianul și știind cumva ce voi face când îl voi vedea acolo. Voia să-l filmez. Și, ca un profet ciudat, era convins că o voi face.

A început să râdă și imaginea de pe ecran a devenit neclară, cumva atenuată.

– Ești o fată bună, Sphinx, mi-a spus el amuzându-se, batjocoritor, așa cum făcea întotdeauna și s-a lăsat pe spate în scaun, arătând satisfăcut, cu ochii strălucitori. Și-a scuturat capul, uitându-se la ecranul aparatului pentru o clipă și un zâmbet vag i s-a jucat pe față. Și ești altfel acum. Și-a întins mâna să apese butonul aparatului și să încheie filmulețul, dar s-a oprit. Incinerați-mă, a spus el hotărât și și-a întins mâna.

Videoclipul s-a terminat.

Doar cinci oameni au venit la slujba de înmormântare. Aproape de final, a ajuns și tatăl lui Cadence și s-a alăturat lui Leigh, mamei și tatălui meu, lui Vivienne și mie. Nu s-au privit unul pe celălalt. În schimb, s-au uitat amândoi la ocean, unde era cenușa băiatului pe care îl concepuseră cândva împreună. Eu stăteam în spatele grupului, purtând o rochie pe care mi-o adusese mama. Era simplă, neagră, convențională. Încă o dată, eram banală.

În fața mea, oceanul se întindea în toate direcțiile, rostogolindu-se și schimbându-și culorile, ca tabloul albastru al lui Cadence.

Ne-am întors acasă cu o mașină închiriată; nu era destul loc pentru familia mea și Vivienne în mașina mică a lui Leigh. Aveam de gând să mai stăm doar o noapte sau două, în funcție de ce voia Leigh să facem, apoi am fi plecat, ne-am fi urcat în avion și-am fi zburat peste întinderea albastră. Stăteam pe bancheta din spate și mi-am rezemat capul de geam, chiar dacă-l simțeam rece pe piele. Era așa de ciudat că totul se terminase, că el murise, că, în curând,

urma să mă întorc acasă și nu mai aveam niciun motiv să încerc să-mi prelungesc vizita.

Nu mai era nimeni în casa aceea care să se trezească în zori, care să citească niște cărți care-mi dădeau amețeli, care să cânte la pian când soarele intra pe fereastră, să-și țină capul sus, mândru sau să aibă ochi care ardeau ca două flăcări ascunse după gheață și nu mai era niciun geniu care să picteze.

Mi-am umezit degetul cu limba și mi-am șters cu el fondul de ten de pe obraz, expunând cicatricea. M-am îndreptat și m-am uitat la reflexia mea din oglinda retrovizoare, la linia subțire și albă din partea de sus a obrazului meu. Poate că n-am fost atinsă de un înger, dar am fost atinsă de ceva. Cândva am fost însemnată de cineva care strălucea foarte tare, dar care trăia în întuneric. Odată, a existat un plan pentru viețile noastre.

Dincolo de geamul mașinii, o femeie ieșea din casă, cu o poșetă atârnându-i pe braț, ținând o fetiță de mână. Le-am privit coborând scările și mergând spre mașina parcată pe alee. Și mi-am amintit: toate ovulele, toți copiii pe care i-ar putea avea o femeie, sunt cu ea, în ea, din clipa în care se naște.

Copilul pe care trebuia să-l am, finalul propriului meu plan, viitorul lumii. O fetiță sau un băiețel numai al meu, care într-o zi își va ridica privirea spre mine și mă va întreba de ce am un semn pe obraz, de ce am o cicatrice. I-aș spune copilului motivul, într-o zi, acelui copil care era acum cu mine, care a fost cu mine când am fost însemnată, când am luat hotărâri, când ne-am dat în leagăne, când m-a atins Cadence, când l-am privit pictându-și viața pe pânza albastră, acolo, în mansarda goală. Și, la sfârșit, când ochii lui au strălucit atât de tare, când m-a privit ca și cum numai eu aș fi fost în camera lui, când am supraviețuit. Copilul meu a fost acolo, cu mine, în stare latentă, adormit, un ovul din milioane.

Copilul meu a fost acolo.

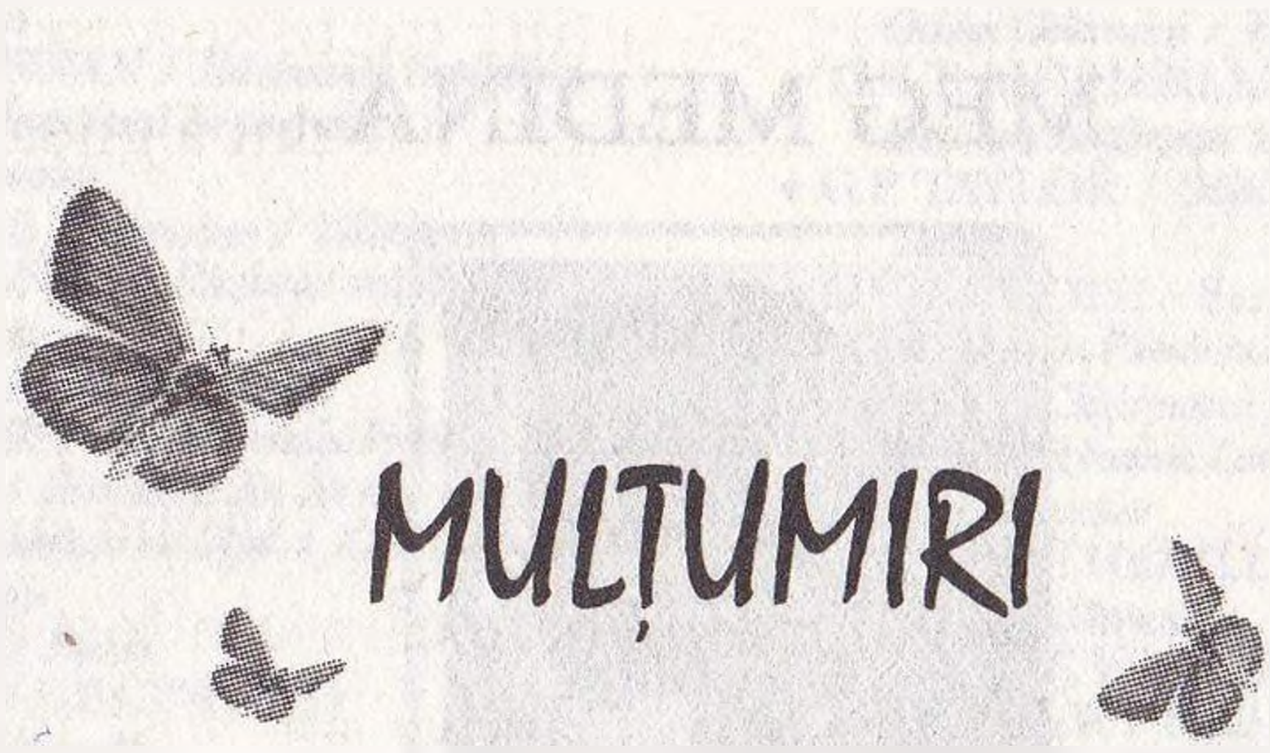

Cu cea mai mare recunoștință pentru următoarele ființe:

Dumnezeului meu, Care mi-a arătat viitorul și mi-a spus să scriu de când eram foarte tânără,

lui Barry Cunningham și lui Imogen Cooper, fără de care această carte nu ar exista astăzi,

mamei mele, care mi-a răspuns întrebării „Ce am făcut bine astăzi?“ de peste o mie de ori,

tatălui meu, care m-a plimbat pe pod când i-am cerut acest lucru,

surorilor mele, atât celor de sânge, cât și celor adoptate, care mi-au dat putere, m-au inspirat și mi-au fost alături precum cele mai bune prietene,

sufletului meu geamăn, care a stat pe veranda ei noaptea, cu mine, și bătrânului nostru păstor negru din alt univers,

tuturor prietenilor dragi care mi-au fost cititori, ascultători, care au râs și strălucit alături de mine,

fetiței pierdute din copilăria mea, care nu știe câte a făcut pentru mine

și fetiței mele strălucitoare, în lumină – pentru totdeauna.

Doi adolescenți se simt atraşi unul de altul, promişi unul altuia încă din copilărie de către mamele lor visătoare. Fata este dulce, înțelegătoare şi banală. Băiatul e strălucitor, charismatic şi cu probleme de comportament.
Relația lor e plină de suişuri şi coborâşuri, iar acestea se transformă într-un punct culminant înfiorător care ar trebui să ducă la sacrificiul suprem…

editura rao

ISBN 978-606-609-766-6

9 786066 097666

www.rao.ro
www.raobooks.com